

בכורה
ע"י

הוצתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ט

יד 57

ספר

נפש טובה על התורה

דברים מתוקים. מדבש ונופת צופים. שבעתים מזוקקים דרושים לכל
חפציהם. ושכר טוב לעושיהם. הוד והדר פעלם. נזילים מפה דובר
מישרים, אשר נאמרו ברכים. ה"ה הרב המאיר הגדול המפורסים בצדקתו
ויראתו בתורתו וחסידתו כש"ת מו"ה **פינחס נפתרי** וצלה"ה יליד
נאמכין יע"א מקום וריחת השמש רבינו המפורסים בער **מגן אברהם**
וצוקלה"ה. והיה מתגורר פה ק"ק חוס"ט ושם מנוחתו כבוד זכותו
יעמיד לנו ולזרע ורעינו. למען נצליח בכל מעשה ידינו. עד שיבוא משיח
צדקנו לנאלינו. במהרה בימינו. אמן.

נעתי כי מצאתי ברוב רחמי וחסדיו. לעשות נחת לאאמיר וצוקלה"ה ע"כ העתקתי
והבאתי לביהר"ם. שינוי עלי זכות אבות. להעשית עמי לטובה אית בני יתלמידו
ה"ק אברהם יקותיאל ב"ר הרב המחבר וצ"ל.

נרפס אצל ה"ה הרבני הנגיד מו"ה **מנחם מענדיל ווידער** נ"י
מ-סיגעט.

בשנת ב'ש' **נפש טובה יגל לבכם** לפ"ק.

M.-SZIGET
DRUCK VON MENDEL VIDER
1888.

כח"ש ע"פ נפש ח"י הוא שמו ואפי' שאין זו מעלה רק שהוא זכר ג"כ ראוי לכבוד כמו שאחכז"ל חשתי וי שצנניו זכרים וקו"ח הוא שזכות להיולדש ונכ"ש להנולדים או אפי' האשה שאין לה מעלה הכ"ל יש לנהוג זה כבוד כי הוא פרושה וניכרת מנכרית צעורה ואינה הולכת בגלוי ראש ע"כ יש לוואר שזאת צא הכחוז עם האריכת ללמדנו והורה לנו שאו את ראש כל עדת צנ"י פ"י שיהי' אללך חציב כל איש ישראל וקופר ומונה המעלות הנמלא צנ"י לנשפחתט הן שיש לו מעלה שהוא מנשפחה מיוחסת והן לצית אצותם שהי' לו אז כשר וישר והן מוספר שצרכו ה' צעשירות שהוא דבר שצמחין והן שמות שיש להאדם הזה שם עוב ויפה והן כל זכר שיש לו רק מעלה מפני שהוא זכר והן שאין מעלה זו נוסהת צנשים רק שיש לה מעלה לגלגלותם שנוהגת באשה כשרה צעור ראשה ג"כ לריך האדם לנהוג זה כבוד ולקיים שאו את ראש כל עדת צנ"י והי' יתן צלצנו אהבתו ויראתו.

חודש ה"א"ב"י"ב

ואתכם יהיו איש איש למעוה איש ראש לצית אצותיו הוא ועיין צכלי יקר וי"ל עוד ע"ד אמרם מאל דאיהו זעיר איהו רב ועיין צמפורשים דלכך צחר ה' צצצט לוי מלד היותם מועטים וכן משא הקודש הי' על גרשון וקחת יען כי מררי הי' מורצט צאוכלסין והן.

הנשיאים מתחיל צאליכור ומקיים צעיקן וכי הצעה"ט ע"ש ילכחו כאישון עינו ועי' הענן וי"ל עוד כי לפי כמה מפורשים הי' כאן המנין שלא ע"י שקלים הלכחו לשמירה שלא תשלנו צהן הדבר ע"י עין הרע חס ושלום.

בירקוש איתא צעעה שקבלו ישראל את התורה נתקנאו צהם אצות העולם הי' שנלמד

וידבר הי' אל משה וגו' שאו את ראש כל עדת צנ"י לנשפחותם לצית אצותם צמוקפ שמות כל זכר לגלגלותם יל"ד על אריכת הלשון כי העיקר הי' רק למונה היולא לצא וצודאי הכוונה רק על הזכרים והי' די צאם הי' אחר שאו את ראש צנ"י כל זכר ופי' רש"י ז"ל ונדצרי צצותינו ז"ל ידועים צזה ע"כ כ"ל דתוה"ק אשר כל דרכיה דרכי נועם גם הוא כלחית ונוהגת צכל זמן ועיין צא ללמוד להאדם מוסר גדול איך יזכה לחיי עוה"צ ושיהי' מן הצריות שרות היוקוס יהא נוחה המיני ומנילם גם רוח הצריות נוחה המינו ועלה העוצה לזה הוא שינהוג כבוד צחצירו וכלל גדול הוא צחורה ואהבת לרעך כמוך כי האדם צצרא צדמות אלקים וכל הנוהג כבוד לחצירו הוא נוהג כבוד להש"ת ואם כי הילה"ר ומקמא את עיני האדם ומראה לו כל החקרונות צחצירו ואיך שחצירו פוגם תמיד צצצורו או מולול צחורה וי"ש או צשאר מדות גרועות אצל האיש היכל וחרד לדבר ה' לריך להצין כי כ"ז הוא עכני הפגע רע המוסית והמדיח אשר אין שיה לו הכלל גדול שיתקיינו כנכת ישראל כי אז נתקיינו כל התרי"ג מלות צכללות ומנילם צעצור זה יוכלו הנשמות שצנוק כידוע צזה דצרי אלקי האר"י זל"ל צפ"י הגמרא וצעונותיו הרבים ילאו ונה שיאלו ועדיין צ"ד לא צא ומנילם או יתצעט הוא מכל וק"ל.

ובאמת מלינו שדרשי חז"ל [עיוצין י"ע] ע"פ

כפלה פרמון רקתד אפי' ריקנין שצד מלאים מלות כרמון כי אין לך צר ישראל אשר לא ימלא לו לטוב עין הרואה שום ענין צחצירו אשר ע"י ינהוג כבוד צו כי פעם יוכל לכצד צחצירו מפני שהוא מנשפחה הגונה או מפני שהוא צן מוצים או מפני שחננו הי' צעור כי גם רצי הי' מכצד עשירים או לזה מפני שיש לו שם יפה

לסיוחן דומין לבית אבותם הוא רק ע"י המלות
שכלטו ע"י משה.

א לפרש דברי הילקוט בשעה שקבלו ישראל את
התורה בו, מה ראו אלו להסתקב יותר מאלו בו
הציאו לפני קשר יחסין כשם שהציאו לפני בני
שנאמר ויתילדו על משפחות לבית אבותם בו והכ"ל
בעזרתו ית"ש עפ"י דאיתא צ"ל בזה משה לקדוש
מ"ה מל"ז מקלזכיתן לפרש מלמ"כ ברות ישלם ה'
פעלך ותה"י משכונתך שלימה בו וסוכן דבריו להנה
העיקר בעשיית המלוא שמה"י כוונתי לשון יתברך
לכד ולא לשום פני"י אמת ואצט"כ א"ל האדם
מיוון גם להנאחו הקב"ה מעלה עליו כאלו עשה
את המלוא בשלימות ופ"י השקיק ישלם כמו ישלם ה'
אף א"ל ע"ד י"ש חקרון בעצירה שלך ישלם ה'
פעלך לזאת ותה"י משכונתך שלימה כאלו עשית
המלוא על כל היותר אפשר ופ"י בזה הכתיב ולך
ה' הסקר כי אדם תשלם לאיש כמעשהו היינו
כאלו הוא עשה בעצמו הכל על אופן היותר טוב
אלו דבריו הקדושים ז"ע.

שנאמר הנו לה' משפחות עמים כשם שמוציאים
לפני בני שנאמר ויתילדו על משפחות בו ויש
להקשות מלכד מה שנאמר בו המפורשים דמה
ענין נתינת התורה ליחוס והרי גר שנחגיג דינו
בישראל מוטע אף אם אינו מיוחס אלל דקשה לי
הרי מוצאך בחדש ובפייט כמה עמים אחאי לא
כתן הקב"ה את התורה לנח או לאברהם בו והכ"ל
בזה אם כי האמת שיחוס משפחה הוא מעלה גדולה
היינו דוקא אם הוא ג"כ מתנהג במנהג אבותיו
והולך בדרכיהם הטובים והישרים לא כן אם ח"ו
אדם מיוחס שמשפחה דרכו והולך דרך עקלקלות
הרי מוצאך בשלה"ק בפסוק וזכרתי את צדיקי יעקב
בו כי יוחסים בזה נענשו ביותר חרון אף ממי
שאינו מיוחס ואולי זהו כוונת הכתיב שא"ל את
ראש בו צ"י למשפחותם לבית אבותם בתפא
שמות כל זכר דהיינו לישא את ראשם ע"י מלות
ומע"ע שגיגיו מעשיהם למעשה אבותיהם בתפא
לפניהם שמות כל זכר ממשפחתם וכל מעשים
טובים שעשו הם הרי זה מוטעל על צניהם נשום
אל תעש תורת אהרן.

והנה העולם אומרים צדק הלל דעשו הוא
יותר מיוחס מיעקב דהרי יעקב יש לו
אח עשו אצל עשו הרי יש לו אח יעקב אצל אבות
אם העיקר הוא יחוס עלמו ודאי דיעקב מיוחס
יותר מעשו וא"כ י"ל דהנה לכאורה יש לדקדק
צלטון המדרש שאמר הציאו לפני קשר יחסין כשם
שהציאו לפני בני לא הציאו כלל יחוס ומה
זה שאמר כשם שהציאו לפני בני ולהכ"ל י"ל דידעו
יחוס עלמו ולזה נחקקו בהם הרי היה יותר
מיוחסים וכנ"ל ולזה אמר להם הקב"ה הציאו לפני
קשר יחסין שלכם שלכ"ס דייקא יחוס עלמו כשם
מוציאין לפני בני שנאמר ויתילדו ע"ד שכתב צ"י
כועם מנדים בפסוק ולשם יולד גם הוא שהוליד
את עלמו וכמו כן גם כאן ויתילדו שהולידו א"ע
על משפחותם חוץ הלידה שהולידו אותם משפחתם
עוד הולידו הוה את עלמם שיה"י דומים לבית
אבותם.

והנה לשון הקישא מאי ראו אלו להסתקב הוא
לכאורה מוקשה דהול"ל מה ראו לקרב את
אלו יותר מאלו להסתקב משמע כאלו ישראל קרבו
את עלמם ורק הקב"ה קרבם עוד יותר מאשר קרבו
את עלמם ולהכ"ל יתכן דהנה כתיב ויולא משה את
העם לקראת האלקים ועיין רש"י בכתבן הסולך לקראת
הבלה והם היו הולכין לקרב א"ע אל השכינה וכבודו
הלך לקראתם ומילא כחצרבו יותר ממה שקרבו את
עלמם

ומה מאוד יומתק לנו בזה קיום המדרש לכך
נחלם צראש הספר הזה אשר המלות חלה
המלות אשר לוה ה' את משה אל צ"י בזה קיני
בו דהיינו דהעיקר הוא מה שהתילדו את עלמם
לסיוח דומה לבית אבותם ובמה התילדו א"ע

המקסר נוגע לכל השצטים כח"ש אח"כ ויהיו כל הפקודים וצני ישראל כח"ש אח"כ הוא ה"י וחזיק שהוא העיקר ולא רלה להשתתף ע"כ חסרו משצטו שלא ה"י צהן מולך ולא שופט כמזכר צד"ל וזהו נגד שמי' אצד שמי' ומאשפות ירוס אציון.

חודש ה"א ב"ב

את ונטה לוי לא תפקוד כח"ש אח"כ ונטה הפקד את הלויס על משכן העדות כח"ש וצמקורה ואידך הפקד עליו רשע וכי הצעה"ט דזהו שאמרו אין אדם נעשה שוטר עלמטה כח"ש והכ"ל לבאר הענין דידוע מה שפירשו המדרש אלמלא זכיתם הייתם קורים תציחונו ותעצמונו כח"ש עכשיו שלא זכיתם א"כ תצוה כל רעתם לפניך כח"ש ולזה אמר הכתוב ואת ראשם לא תשא צחוק צנ"י לומר דלא תשא את ראשם דהרי הם צחוק צנ"י והנה עוצים יותר מצנ"י אלא ואתה הפקד את הלויס על משכן העדות וא"כ לריכס להיות מוקדשים ומטהרים הרבה יותר מישראל וכמאה"כ כי הצדיל אלפי ישראל אתכם ועתה ישראל כח"ש ולעצוד את עצודת מצנ"י ולעמוד לפני העדה כח"ש אין להם לחשוב זה לשום מעלה צוה דעדיפו מצנ"י.

ביתפרש המקורה ואתה הפקד את הלויס על משכן העדות דקשה לכאורה דהרי ה"י די שיאמר הכתוב אתה הפקד את הלויס על משכן העדות וכל הפקוד אך את ונטה לוי ל"ת הוא מיותר ולזה רמזה המקורה דצאמה יש עוד פקודה דהיינו הפקד עליו רשע ושטן יעמוד על ימיו דצאמה אלל אחרים הגם שאין להם זכות מפני שיהיו עוצים צעלום ו"ו יש להם לחפש זכות דאעפ"כ כנגד הרשעים הם עוצים וא"כ מוילא אין מוקס להמשטין לחייבם אלל ללויס אס אינם עוצים מולד עלום א"ל למולא להם זכות צוה דעדיפו ומשאר צנ"י דהרי המה ישאו את המשכן וכל כליו וכח"ש וקצב למשכן יחנו שכל עסקם דצברים מוקדשים אשר הזר הקרוב יומת ע"כ לריכין הלויס להיות מוקדשין קדושת הגוף עלמון ואמר הכתוב והלויס יחנו קצב למשכן העדות דהיינו שיה"י להם קדושת עלמון ואז ולא יה"י קלף על עדת צנ"י דאל"כ חיו אס אין מעלת הלויס רק צוה שצנ"י גרועים מהם א"כ רק הקלף על צנ"י הוא גורס לזכות את הלויס א"כ מוילא לריכס הלויס להרשיע את ישראל צכדי שיזכו הם.

ויש

עלום והוא ע"ד הצא לטהר כח"ש וע"ד ישלם ה"י פעלך כדצרי הקדוש צאר משה ז"ל זייע לזה השיצ להם הקציה הציוא לפני ספר יוחסין כח"ש כי הם חמוד מתייחסים אחר אצותיהם ומתפללים ומחי גיעו מעשינו למעשה אצותינו וזהו ויתילדו למשפחותם לבית אצותם ולהם אין אצות אלל חנו חומרים עזרת אצותינו כח"ש ע"כ שפיר שיך המורה רק לישראל.

יידיו צני ראצון כח"ש לגלגלותם מה שכאמר אלל ראצון לגלגלותם לא כן צשאר השצטים [חזן משמעון] י"ל עפ"י ח"ש צסי פנים יפות צסם אציו הגלון דמין הזה ה"י נגיעה לכל שצט להעיד על כל אחד שהוא יותר מך שנה ופחות מך כדי שיתרצו חלקם צארץ אשר ע"כ כאמר צני נפתלי כי יען ידעו המקסר הכולל וכצד ואלו שחמונו לצדת המשכן ולאחר שחמונו כאן הפרטים מוילא ידעו מקסר שצט נפתלי כוונה הוא להשלים מקסר הכולל. א"כ לפי"ז ה"י אפשר לזכות י"ל שצטים צומקסר שמות והשצט השכים עשר אח"כ לגלגלותם ואז מוילא ידעו אס המקסר מכוון לזאת אפשר שכן עשו שחמונו שצט ראצון לגלגלותם ולא הודיעו אז המקסר ואח"כ קסרו ה"י שצטים רק צומקסר שמות. ו"ש אלל שמועון לגלגלותם אפשר שלא חנו כלל שצטו לגלגלותם והוא עפ"י שיש לדקדק דצטום שצט לא כאמר פקודיו רק אלל שצט שמועון וי"ל דפירשו פקודיו שנחקר אח"כ מהשצט צומקסר שמות הלל לא נחמו רק צומקסר שמות ולמה נחממענו אח"כ ומחרץ הכתוב לגלגלותם ואולי י"ל דזהו מה שזיה ה"י איש ראש לבית אצותיו הוא היינו שלא יתא הכשיא רק ראש לבית אצותיו.

ול"נ לפרש על חיצת פקודיו שחזינו אלל שצט שמועון מה שלא נמלא צשאר השצטים עפ"י דצרי צעה"ט כאן צמוקונו כי הלח"ד מלצני שמועון לגלגלותם ל"ל עקומה למטה לפי שהלח"ד שלו מורה על נשיאות ורמונות וכאלו אמר לפי שהנשיא שלו כח"ש וידוע דצרי המפורשים ח"ש צטעם מחלהש"ק כדי להורות כי הוא צעלמו אינו נחשצ לכלום רק צהלערק עם עוד אחד אז נעשה איש שלם וזהו מורה על עניות וידוע ומאמרם ז"ל כל המתגאה כאלו צא על א"ל ומחמת כי צאמת ר"ל נכשלו צזה כח"ש צקרא ומרי צן קלוא נשיא צית אצ לשמועני זאת צא לו ע"י הגיאות כי חיצת פקודיו מתפרש פקודים שלו [וצל"א זיינע גילינמע] אס כי ה"י

ועם ונראה דהנה כי הצחי והוצא גיכ בשל"ה שער האותיות [צ"ח תחילת אות ה' והוא בשל"ה הגדול צריש דף ס"ה] דהשעה הוא צמחין תחריף רגעים כמקסר העולה ומקסר אות אחת בשם וון השם ופי' השל"ה שם דהוא אם תלך השם כזה יו"ד ה"א וי"ו ה"א ותקסר אות אחת מהשם דהיינו ק' דהיינו כי פעמים כ"ד עולה צמחין תחריף וכי השל"ה ע"ז הפירוש קשה איך מלינו זה הלירוף של כ"ד הלא לא מלינו הלא לירוף ע"כ מ"ה ס"ג צ"ח צ"ח הנוצ"ן צ"ח שמות כתב כי שם ארזי צ"ה ה"א הוא אות הראשון משם אה"י והאות האחרון הוא אות הראשון משם יו"ד והשם בקרצו דהיינו שם דין והיינו כלירוף הכ"ל ולא קשיא קושיות השל"ה ואיתא צ"ח עשרה מאמרות מהגאון בעל מנחת כוזרי ז"ל דצ"ח ישכר חלקו זו השעה לזמין תחריף שה"י להם בקבלה ופי' משה רבינו ע"ה וסוף לדבר יודעי צינה לעתים עת"ס צג"י הכא הוי תחריף דהוי"ס סתימה הוא שם מאות כנ"ל ולכך ה"י להם צמקסר ד"ן כנ"ל עכ"ל ה"י צמחתי"ס זל"ל ואני אעתי הרמז אצרכה את ה' בכל עת צ' כל עת ג"י תחריף צ' כל עת צמק"ק ג"י כ"צ צ' כל עת אותיות ח' ס"ה תחריף והוא צינה ליודעי מדע.

עב"פ היולא לנו מדצריי הקדושים דהאלפים מוצולן הוא זן משום שזן את ישכר כו' כן י"ל דהאלפים מישכר הם דן ופני שהיו דנים ומורים הוראות והנה מקסר הכולל צג"י אלף כנ"ל והפרט ונואות בכל אחד ה' נראה לרמז לא שנוחלקין את השכר ציניהם הלא כל א"י מהם היו מקיימים התורה ואל"ף עד תי"ו שהרי אם אין קומה אין תורה כן גם צהיפוך והרי הדין צמלכת שבת צאם אין יכול אחד לעשותו ועשהו שנים שניהם חייבין ומרובה מדה נוצה כו' ע"כ ספיר מניע שכן עוצ לכל אחד ואחד וק"ל.

כל הפקודים למחנה דן כו' לאחרונה יסעו כו' איתא צמקורה לא י"ה להם זכרון אם שיהיו לאחרונה י"ל הכוונה דהנה מציור בקרא משה תנוחה את זכר עמלק כו' והנה שמועתי בשם הגאון הקדוש בעי"ת זל"ל שפי' הפסוק וכל יחדות המעשן וכל יחדות החלר קצ"ב נחשת דהנה צודאי לאו כל אפי' שוין ויש צ"ח ישראל כמה מדריגות למעלה למעלה אלל גם הפחות שצמחותים חסוד הוא אלל המוקסר וכו' ספירש"י ז"ל על ופסל מומנו רצ כידיע ואחר הגאון הקדוש הכ"ל זה על מה שאמר לו אחד מפחותי

עכר

י"ש לרמז זה צמ"ש צעה"ע דזהו שחמרו חין אדם נעשה שוטר מלמטה כו' דהנה מלינו אלל משה רבינו שה"י העניו מכל האדם אשר ע"פ האדמה וזה מלך שראה רק מעלת ישראל ולא חקרונם ומומס אלל לעלמו ה"י להיפוך צעניו וע"ז נחגבר ונתקדש בכל פעם ציחה שאת צקדושתו וצטהרתו אלל ה' שראה חקרונת אחרים ונעשה לדיק מלמטה היינו לפי שראה אחרים שגרועים יותר מומנו א"כ כל מה שראה שאחרים מרבים להזיד ולהרשיע יגדל וועלחו צעניו כי אינו כמוהם וישמח צתקלת חצירו ויתגלה צלצו וזהו דל גאה היינו שצמחת הוא דל מתורה ומלות וגאה כי עדיף מרשע גמור והוא מהשם אשר ה' אינו אהבם והרי אמרו צאצות כל ה' שרות הצריות כוחה היינו רוח המוקסר כוחה ג"כ היינו והאיך יעשוהו שוטר עליהם וא"ל לו להיות שוטר ומלמטה א"כ נעשה רשע צעני עלמו מול מעלה שה"י צעניו כל אדם עדיף מומנו ואז נחקיים צעלמו מאן דאיהו ועיר איהו רצ ומואל חן ושכל עוצ צעני אלקים ואדם שגם צני האדם יכצלוהו ונקוט כלל זה צידך ואם שוכחים לו הוא קיומן שאין רוח המוקסר כוחה היינו ואם נעשה שוטר ומלמטה צזה עלמו הוא נעשה רשע ומלמעלה והצן.

י"ש לומר עוד צמ"ש חין אדם נעשה שוטר כו' עפ"י מה ששמועתי בשם הגאון הנופודים בעל ישועות יעקב זל"ל דאם צא לפניו שאלה שה"י צו לדדים להתיר ולאקור פסק להתיר ואחר העעם דאם הדין לאקור והוא יתיר יהא חטאו צזה למקום ואם הדין להתיר והוא לאקור יה"י חטאו לצני אדם שהפקידם והרי אמרו רז"ל עצירות שצין אדם לחצירו חין יוהכ"פ מכפר, ועצירות שצין אדם למקום יוהכ"פ מכפר וא"כ דיוחר חמור החטא שצין אדם לחצירו ויש א"כ יותר מהראוי להתיר שלא יחטא לחצירו ויש לרמז צזה מאמר זה דאין אדם רחוי להיות שוטר ודין מלמטה רק צאופן היכא שיתרמו לו ענין כזה י"ה נעשה רשע למעלה ומקסר ולא יחטא צין אדם לחצירו ומקסר כי צין אדם למקום יוהכ"פ מכפר והצן עליו מעה ישכר ולצאו כו' ארצעה **ורחונים** וחמשים אלף וארבע מאות מטה וצולן כו' שצעה וחמשים אלף וארבע מאות עיין צע"ע ונראה עוד עפ"י מה צהצ"ה החת"ס בשם ספר קרמון אחד דמקסר ישכר וצולן הם קי"א כמקסר אלף וצולן הוא צמקסר ז"ן ע"ש שזן את ישכר והחזיק אותו ללמוד אלל על הא דישכר צמחין דן לא נתן

נפש

נשא

טובה

ערך כי היא אהב את הסקידים אשר המה סקידים
באותה אכל לא את אלו שקוראים עלמה שם סקידים
ואינם סקידים רק אנשים שפלים והשיצ לו הקדוש
הכל דצוה עדיין היו רק כעמלק דגם עמלק לא
השחית ברשעתו רק להפחיתים שבישראל כמאסה"כ
ויזכר כך כל הנחשלים אחריך אלו מחנה דן שפלען
הענן ומשום פסל ויכה כנצור צהרבה וקומות.

ובזה פי' הפסוק הכל וכל יחדות המשכן דהיינו
דסוף יחד תקיעה לאנשים כשרים שהם
בצחינת משכן וכל יחדות החלר דהיינו שהוא יחד
להרע רק לאנשים שהם רק כחלר המשכן סביב כל
היחדות כאלו הם בצחינה גרועה ונקראים נחשת
לאשר כי גם ריקנים שצד מלאים מלות כרמון ע"כ
אין לנטול שום אחד מישראל ועפ"י האמור יוצן
ג"כ המוקרה לא יהי להם היינו לעמלק זכרון רק
ומה תמחה את זכרו אם שיהי לאחרונה היינו הגם
שלא עשה רעה רק עם שצט דן שהיו לאחרונה
כמאמר הכתוב כאן לאחרונה יקצו מ"מ ימח שמו
ועמלק כי גם ריקנים שצד מלאים מלות כרמון.

פקוד את צני לוי לבית אבותם כו' וצנ חודש
ומעלה תפקדם ויפקיד אותם משה על
פי ה' כו' עיין רש"י ואולי י"ל עוד עפ"י דברי
העוללת אפרים במאמר חל"צ דעיקר מה שכתבנו
ישראל להיות להם מוסר ודבר שצמחין הוא לפי
שזכו למלות מילה וע"י הוסר מהם הפקולת וכל
מיני מילוס ע"כ מעשה המה גורן מניקה מכל
וחסודים להמנות עי"ש דבריו דפח"ח א"כ יש לומר
לפי ש"ישראל לא חלו עלמם צמדבר לפיכך לא נמנו
עד שנעשו צני עשרים דהיו ראויים ללאת ללצא אצל
שצט לוי שחלו עלמם ע"כ מיד שילאו מכלל נפל
הגיעו למעלתם להיות דבר שצמחין וכל רמז צמקרא
ויפקוד אותם מזה"ע על" פי ה' ק"ת מילה ואח"כ
כח"צ השם כעין שכתנו הראשונים רמז צמקרא מ"י
יעלה" ל"כו" ה"ש"י"ה" דר"ת הוא מילה וק"ת השם
יהי כו' לרמז שעי' המילה זכו להיות נמנין וצנ
חודש וק"ל.

פרשת נשא

נשא את ראש צני גרשון גם הם כו' כל לפרש
הכוונה כיון שגם הם היינו עפל לאחרים
לכן נשא את ראש דמאן דאיהו זעיר איהו רב וי"ש
רז"ל גם לרבות כיון שהם צעירי עלמם ג"כ ע"כ

הם ה"ם לבנות כי מאן דבחי" ג"ס עפל צעירי עלמו
הן הם ה"ם החסודין צלמות.

וכל תרומה לכל קדשי צנ"י כו' ולבאורה חמ"י
מאי ענינא דהני קדשי להקודם ואולי יוצן
ע"ד חומם ז"ל מלח מומון חסר מומון כו' והוא
ההרבה להרבות הונו ורכשו ע"י גזילה ושבועות שקר
בחתו אל לבו לשבז אל ה' אח"כ אזי מוכרח להסוף
חומם גם להציא אשם בכתף שקלים הרי ע"י דמלח
מומון ע"י חסר מומון אח"כ לא כן אם יחסר מומונו
ליחן תרומה לבסוף וכל המתנות הראיות לו יהי
מומון הרבה.

זאת תורת הקנאת כו' ועשה לה הכהן את כל
התורה הזאת דבראה לבאורה כמיותר דהכל
כתוב ומפורש לע"י ואולי יש רמז מזה להמנעה
הנורא אשר יספור מהגאון בעל ח"י"ד"ל ז"ל אשר
הפליא לעשות לאשה אחת צעיר ליוראדו אשר קטע
מן הדבר והמנעה ידוע ומפורסם כי למד לפניה
פ' קטנה ואת פעל צאשה כמו הוים המרים ונתקיים
זה ולצחה וכו' ע"כ משנה ומשגש הכתוב זאת תורה
כו' ועשה לה כו' את כל התורה כו' וק"ל.

יברכך ה' וישמך ודרכו רז"ל יברכך צמחון
וישמך מן המזיקין כ"ל פירשו דהנה
כו' עושר שמור לצעליו לרעתו והוא פליאה וכו' מילתא
דפשיעא הוא דעושר שמור רק לרעתו והלא עיינו
רוחות כמה לדיקים וקדושים אשר קנו עולמם צמיהם
ע"י מעשיהם הטובים צמחונם. אך הפשוט הוא
דהנה צלמת אם האדם ישמור מעותיו לצלתי חת
ומה על דברים שאינם כלרכים לו כ"כ ומקמץ
בדברים אשר למותרות נחשבו ופוחח את ידיו להשביע
עניים על שלטנו או לשאר לרכי מלוא ויודע צעלמו
כי ה' חנו צעושר זה ודאי עושר כזה שמור לעותו
אצל עושר שמור לצעליו היינו שהוא שמור את ממונו
משני שהוא צעליו של הממון ואומר כוסי ועולם ידי
עשה לי את החיל הזה ומדוע יוריא מעותיו אשר
טרח עליו ליחן לאיש אשר לא עמל צו ואפי' לא
עזר לקצץ ולחסוף כשיגיע הוא עליו ובפרט לדברים
שאין הגוף נהנה וממונו צעושר"מ מה לו ליחן עושר
כזה ודאי שמור לרעתו כ"א לא יחזיק עלמו לצעל
הממון ואדוכיו ודאי ה"י עושה צהם מה שזוה עליו
האדון האמיתי וזה שזוה ה' בה חזרכו את צנ"י
אומר להם יברכך ה' צמחון היינו כי צדאי יהי
לכם מומון מדעו נאמנה כי ה' צרככם והוא הנותן
לכם כח לעשות חיל ולא ממילא וישמך מן המזיקין
כי

נפש לשבואות טובה צמ

ששופטניהן לריכין להשפיע שחומר וגם אל שופטניהם לא שמועו עכ"ל והכ"ל לפרש בהקדם מחומר הכחוצ שובנה צנתי לכן כי זקנתי ומהיות לאיש כ"ו וגם ילדתי צנים הלהן תשצנה כ"ו ויצולר עפ"י מ"ש ע"פ וההצת את ה' חלקיק בכל לצנך צנתי ילדך כ"ו וכחומר ז"ל לעולם ירגז אדם יל"ע על ילד"ר ואם עבר אדם עבירה ח"י ושנה צה כל יונו ועצב דרכי ה' ותורתו אם בלחיות הימים הוא נותן לבו לשון חן לך דבר העומד בפני החשוכה וכחומר ע"פ תשצ חנוט עד ד"כ"א וק"ל. והנה בגמרא דברכות דרשו אשרי איש היינו אשרי כשהוא עוד איש פ"י ששצ להי עוד כשהוא צנתי ולא אם כבר תש כמו ואם אדם עושה רש"ע אז הילד"ר עוצב את היל"ע ואם להיפוך אז גם זה צהיפוך. והנה רש"י צוושלי כי ע"פ לעלוקה שחי צנות הצ הצ פ"י על גן עדן וגינהם עי"ש ולזה יל"ש בדרך רמז צנתי דקאי על הילד"ר והעובד וגם הלשון צנתי הוא ענין מחשבה כמו צנתי לרעי מחוק עי"ש וכחומר צנתי צספרים וק"ל וז"ש שובנה צנתי היינו שאומרים לב' הילד"ר כי יולה לשון אל ה' לכן בדרך אחר מחקר הלכתם עד הנה ומוסיף ואומר חף כי זקנתי ומהיות לאיש הכוונה חף כי צשעת העצירה הייתי איש ואינו איש צשעת החשוכה אעפ"י שובנה צנתי ותשובה מחני כי אחרתי יש לי תקוה גם הייתי הליה לאיש.

והוא עפ"י מ"ש הראשונים למה תשובה מהני הלא האדם צמטאו צורא ומשחיתים לנפשו ואיך אח"כ דיצור ונצטל מעשה ותכלי מושם דבעל תשובה כקטן שכולד דמי ואם עושה תשובה אח"כ תשובה מחשבה והעצירות נעשה זכיות והנפלא"ה צפתיחתו לקידושין פ"י ילקוט סוף הושע שאמרו ישראל מי מעיד צנו על העצירות שהמקטרג לא יולה להעיד יען כי נודע לו שמן העצירות נעשו זכיות ע"י תשובה מחשבה והשיצ הקצ"ה שהוא חפץ בעצבתן של ישראל לכן יעיד צעלמו [ובזה יל"ש שובנה ישראל עד ה' חלקיק כי כשלת צנווכ כ"ו פ"י שישראל יוכלו לשון צתשובה ואין להם ליכא מי שיעיד על העצירות כי עד ה' חלקיק כי כי כשלת כ"ו א"ת עד אלא עד ה' חלקיק כי כשלת כ"ו היינו שהשיח"ת י"ה צעלמו העד ה"א צ"י צ] וכן פ"י עד"ז צעל קדושת לוי מדרש ראשון לחשבון עוונות וככ"ל וק"ל וז"ש כי אחרתי יש לי תקוה חף [גם פ"י חף] אם הייתי הליה לאיש

כי אם תדעו כי מחת ה' הוא ולא אחס הצעלים לא י"ה המעות חזיק לכם זהו מן המזיקין רק י"ה שומר לכם לעוצה לעשות צהמון לדקה ומעשים טובים.

ולזבח השלמים כ"ו כ"ל רמז לנ"ש צויה"ק דעל זכאה למירדף צחר חייצא וידוע מ"ש רש"י ז"ל למה נקרא שלמים מפני שמשמחים שלום בין הש"ת לישראל וזהו רמזו ו"ל"צ"ח הר"ת "ולריך" למירדף "זכאה" צחר "חייצא" השלמים כדי לעשות שלום.

א"י ולזבח השלמים עפ"י דרשות חכ"ל והוצא צרש"י ז"ל ע"פ וירא אהרן ויצן מוצח כ"ו דברים הרבה ראה אהרן חור צן אחותו שה"י מוכיחן והרבוהו וזהו ויצן לשון צינה מוצח לפניו עכ"ל והנה תראה כי קיים חור יסרג ואל יעצור וקידש ש"ש צחוק צנ"י רק כדי לעשות שלום צינס לצין אציהם שצשמים כי סגר כי ישמעו אליו ולא יעשו מה שעשו וזהו ולזבח השלמים וק"ל.

ועפ"י כ"ל לפרש לשון רש"י ראה חור צן אחותו כ"ו למאי לירך משמיעני שחור ה"י צן אחותו גם אחרתי לפרש עם דצרי הנ"ל ע"ד אהרן ויאמר חג להי מחר ופרש"י צלצו ה"י לשמים כ"ו וכבר לוחו צזה כל המפורשים וכ"ל דהנה צלחת אחרו רוצ צנים הולכים אחרי אחי האם וא"כ אם צלחת אהרן ראה שצן אחותו הפקיר עצמו למיתה מכש"כ הוא צעלמו כי מי תלוי צמי כ"ו אלא ש"ל דזה ה"י כוונת אהרן ע"י שראה שחור נהרג על קדושת השם והנה אחרו וצח לאלקים יחרי"ם אחרתיו חרי"ם ע"ד שאמרו צפינחם ויקח רמח צידו הוא רמח מלות עשה כן צהיפוך מי שמודה צע"ז הוא כחומר צכל החורה ע"כ ע"י שחור כפר צע"ז ע"כ קיים כל הרמ"ח מ"ע וזהו השמחה שה"י לאהרן ע"י שראה את חור צן אחותו נהרג על קה"ש ומהיכא ה"י לו הזכות שיתגבר על ילדו רק ע"י שהוא לו אחי אמו ע"כ שפיר אחר חג להי מחיר פ"י להלדיקים נחשצ יום המיתה כיונא דהילולא וכי"ע וע"י שחור קיים כל הרמ"ח מ"ע ע"כ שפיר פירש"י צלצו ה"י לשמים

חודש ה"א ב"ב

לשבועות

במד"ר איתא ויהי ציני שפוע השופטים אזי לדור ששפטו את שופטניהם אזי לדור

מפני מה זכו למלכות וע"כ אמר אורי צים וישעי צים דע"י הם זכה יהודה למלכות

ועפ"י האמור לע"י יצא על ככון ששפטו את דוד מה הוא ועם מותר לצוא צקהל וידוע שכרם שקיבלו הסופטים ע"י וצאמת גם ענוש ללדיק לא עוז ועוז יוחר ה"י גם לדוד שלא יענשו בקיצתו אעפ"י שצאמת ה"י להם קלת הוכחה וגם היו הגדולי דור וזהו שאמרו צמד"ר או לדור ששפטו את שופטיהם כי ע"י נשפטו אח"כ וגם אי לדור ששופטיהם שצעצורו לריכס אח"כ להשפט וק"ל.

חודש ה"א"ב"ב

ואגב יאמר עוד צסם הגאון הכ"ל ז"ל ותאמר רות אל חסבע צי ואיתא צתרגוס אל חקניטני צאשר תמית אמות כה יעשה וכה יוסף כי תמות יסריד ציני וצינך ונראה כך דהנה איש הישראלי לריך להיות לו לצ עז כנמר וכמ"ש מפני מה יתחנה חורה לישראל מפני שהן עזין שצאומות ולא יאריך לו הזמן והקץ ואם הקצ"ה מעניש לריך להיות מקבל צאהצה וזה פ"י אל חקניטני אני מקבל עלי הכל ולא יקניע אותי ולא חתרעם כלל וכמ"ש רז"ל שאמרה לה הדינים כאשר חלך חלך דיני שנת וכן אידך אלא שזה מורה דאורייתא ומלות שהוקיפו חז"ל אח"כ כגון שלמה ע"ה חיקון עירוצין וכע"י וע"י אמרה כה יעשה וכה יוסף הכל אני מקבל עלי וזה עדיף גר מישראל צארתו פעם שעדיין לא קצלו ישראל החורה מאהצה היינו חורה שצע"פ אצל על חירה שצכת צאמרו נעשה וכשנע אצל הגר אי מקבל מלות דרצנן הוא מקבלן מאהצה ועדיף מישראל שקצלו מוסם חונק ופחד מיתה שכפה עליהם הר כגיגית וזה הפ"י כי תמות יסריד צינך וציני כי אחס קצבלתם רק מלונק ומחמת פחד מיתה אצל לא אני.

ישראל קדושים אפי"י צכל זמן ואשילו הם חלילה צחכלית השפלות המה דצוקים

צאל חי חילן עומד צארץ ונופו מועה למקום קדוש וכן אפי"י רשע דצוק הוא צאל חי רק הוא כאלו נופו יצ"ש וצצוא לו רעיצות יחזור ליתן פריז וע"י כאמר והסיצ לצ אצות על צנים והוי"ו מורה צכל פעם על המשכה לכך לקח ממנו יעקב למשכון ה"י שאם לא יצא להמשיך הרעיצות למה לו ו' והמולה שכליות כי המחיל לריך לעשות כמו חקים וכן חקים

לאיש היינו אם אחר כל המעשים רעים יעשה צרי חדשה וגם ילדתי צנים היינו מע"י ותשובה מאהצה הלכן תשצרכה היינו על העצירות שעשה ונכזר עד אשר יגדלו היינו דעוצ ה"י לו אם ה"י עושה אז עצירות רבות וגדולות עד אשר ה"י ממה לעשות עתה זכיות מרובות וק"ל

והנה כתבו המפורשים טעם לשצח דתשובה מהני דוקא צישראל ולא צעכו"ס היינו מוסם דאז שמוחל על כבודו כ"י אצל מלך שמוחל ע"כ חין כבודו מוחל וישראל נקראו צנים כ"י והנה צפי כאזה תהלה כי טעם על ואלה המעשטים אשר תשים לפניהם ולא לפני עכו"ס הוא מפני שצצד פסול לדון ואח"כ המה עצדים וזה שלווה על הדינין מורה שאנו נקראים צנים וק"ל [חסר הסיום וחצל על דאצדין]

אבות למען שלא להליא דצר שאינו מחוקן. אמרתי להגמיר הענין. עפ"י מה דמנו משמ"י צעל חת"ס ז"ל לפרש מדרש לדוד ה' אורי וישעי אורי וישעי צים ואמר איזה לפרש כך דאיתא צגמרא על שאלת שאל צן וי זה העלם כשהרג דוד את הפלשתי ששאל אם ראוי למלכות שאל אם ראוי לצוא צקהל עד שדרש אצנר כך מוקבלני משמואל הרמתי עמוכי ולא עמוכית וכו' והקשה המרש"א צח"א ח"ך ה"י להם ספק צדצר זה הלוא צועז לקח לרות וצועז זה אצנן שה"י שופט את ישראל וה"י צציה וכמה גדלה לדקח כמציאר כמה פעמים צצ"ס ותי"י מהרש"א דמצועז חין רא"י דהרמזין עהית כי גצי יהודה דיצום ניהג צכל הקרוצים מלך הקוד וא"כ איכ"ל דלכך לקח צועז את רות דעשה דחי ל"ת ע"כ אלא דזה לכאורה חליא אי אמרינן כאצא שאל דמלות חלולה צמוקס יצום דעדיף חלולה וא"כ ת"י מהרש"א ליחא דה"י לו לחלוץ אלא ע"כ דדוד כשר אצל לרצנן דח"ש דאין מלות חלולה צמוקס יצום שפיר איכ"ל כחירון מהרש"א.

והנה איתא צגמרא מפני מה זכה יהודה למלכות מפני שאמר לדקה מומי יסריד צגמרא דזה די סיכפר על הציאה אלא על שצאו צים תחילה ע"כ וא"כ אי אמרינן כתי"י מהרש"א לא קשה קושיה צגמרא דדי סיכפר על הציאה דהציאה צאמת ה"י מלות כמח"כ הרמזין אך אי אמרינן כאצא שאל אי"ש דצרי צגמרא אלא דקשה ע"י

בי

בן

פרשת בהעלותך

ויעש

כן אהרן כו' והציא רש"י ומאמר חכז"ל להגיד שצחו שלא שינה ועל זה תמחו הרבה מפורשים וזה"ל ה' הו"א שיטתה רק הוא הלמדק ולא שינה וצבור זה כשחצו ע"כ כ"ל דהכי פירושא דהנה ולינו שאמר ר' יוחנן זן זכאי לתלמידיו הלוואי שיהא עליכם מורא שמים כמורא צמר ודם הכוונה לא שהי' חושש ריב"ז שלא יהא להם יותר מורא מהש"ת ומורא צו"ד רק כמו שדרך העולם צאם רילה איש לעצור עצירה עושה במחשך ונעשה כי יש לו צושה ומפני צני אדם ע"י שיחזיקו אותו לקבל ולעצורין כשיראו ונעשו הרעים. וכן במדה עוזה כמו צענין לדקה יש לך אדם שנותן ג"כ לדקה לעני ורק הוא מפני הרואים שעומדים אללו ע"כ לא יכול להעניז פניו ולקפון ידו ומאחיו האציון אצל אס הי' ציוו לצינו לא הי' מקיים הוולוה עד"ז הי' כוונת ריב"ז שיקיים האדם שויתי הי' היינו שידמה לו וישוה אליו הי' לגדי חמיד כמו הצני אדם שרואם חמיד ועי"ז ישר אורחותיו ולא ילך דרך עקלתון ויהי' לדיק ומסיד בכל מעשיו ודרכיו. וכמו שהציא באמת הרמ"א באו"ח ריש סימן א' שויתי הי' הוא כלל גדול בחורה ואינו דומה ישיבתו ותנועתו ועסקיו כאשר ישיג האדם אל לצו כי המלך הגדול הקציה עומד עליו צודאי כו' וייעיז דרכו עי"ש דברים המלהיצים את הלז.

אבל

הדרך הזו להשוות ילכו לעושהו הוא רק דרך לפני הפחותי ערך אשר להם עינים עומות ומראות מצריאות עולמו אשר צרא ומגדולה עמד לריק לידע גדולת רבו כח"ש דוד כי אראה שמוך ונעשה אלצעותך כו' מה אכוש כי תזכרנו כו' וזה האדם מהפך חילוקו צאם הוא צין אנשים או ציוו לצין עאלו אצל הלדיקים הגדולים צודא עושים רלון קונם סוה הן שהוא לפני צני אדם או צני לציוו ומדבקים צדרכי הש"י כמו שאין להש"י חילופין כ"ו גם הוא אינו מחליף כי באמת השכינה שורה חמיד עומה והנה אלל אהרן אמרו חכז"ל גדול הנאמר צמשה ואהר כו' פ"י מ"ש שויתי הי' כו' הוא כלל גדול כו' אללו יאמר הכלל הזה איכ לא הי' נפקותא לשהי אס

כי הוא צראם אצל צנתינת החורה הוא ומקדיו עליו ותורת חסד הוא לנו ע"כ ומצרכין צסס הרחמים. והנה ידוע מ"ש על ויכלכל יוסף את אציו כו' לחם לפי הטף כי כיכלול הוא יותר צריוח ומזון וזהו לדעתי צבע ציינו אף לפי הדין עכ"פ זכחנו כי אחת יולריו אצל וצצ"ע דהיינו צמידת הרחמים כלכלתנו. וזהו אמרתי לפרש מ"ש נצרך חלקינו שאכלנו משלו וצטונו חיינו היינו מעפ"י דמלה"ל הוא מוחיז לפרכסיו מעפ"י לריבין אנו לצרכו על שאכלנו משלו יען כי זה מה שאנו חיים הוא מוטונו ורחמינו הגדולים והמרוצים.

במדרש

שה"ש צפסקו שחורה אני ונאווה שחורה אני צחורצ שנאמר יעשו עגל צחורצ ונאווה אני צחורצ כל אשר דבר הי' נעשה וכשמוע כ"ל צפשיטות עפ"י אמרם ז"ל צמקום שצצ"ת עומדין ח"ל גמורים יכולים לעמוד ויוצן עפ"י מ"ש צפי ייעצ לצ ריש פי' וארא אורצ צי צסס הרצ הקדוש צעל קדושת לוי זל"ל על הא דכתיב וציוס פקדי ופקדתי ומלינו מקרא ואלא גם אלה תשכחנה ואמרו רז"ל זה ונעשה העגל ואככ"י לא אשכחך זה חתן חורה וחוכן דצרי הקדוש צעל קדושת לוי זל"ל ז"ע הוא דבאמת ראויס ישכאל לעשות אף עוז לאשר הם גזע קודש זרע אברהם ילוע"ה ואין מעשיהם העושים חידוש כ"כ כי ונעשה אצותיהם צדיהם ומחילא אין מוגיע להם כ"כ שכר על מעשיהם העושים. אף צראותינו ונעשה העגל ח"כ נראה צעליל שמושרש צהם ונעשה מלרים לזאת אס עושין תשובה ועושים מעשים טובים ומחילא מוגיע להם שכר על המעי"ט שכראה שזה מלד צחירתם העוזה לא ויכח ונעשי אצותיהם וזהו ציוס פקדי עליהם העויות שעושים ופקדתי עליהם חמלתם ונכח חמלתם מוכח דמעשיהם העושים מליע ומחמת צחירתם ע"כ דפחית.

וזה

נראה לי ציאור ומאמר ז"ל צמקום שצצ"ת עומדים אין ל"ג יכולים לעוד כי מעשיהם העושים של צצ"ת אין לתלות צמגס הטוב ונעשה אצותיהם צדיהם דלדצבה הרי עצנו וצנו צמחלתם וא"כ מעשיהם העושים רק מלד צחירתם הטוב ומחילא מוצן צנקל כוונת המדרש צעוז טעם.

נפש בהעלותך טובה קא

שלא כלטוה מומסה רצונו ואין כאן שום פלוגהא וסתירה נגד עיניך.

חודש ה"א"ב"י"ב

יידן אנשים אשר היו עומדים בו ולא יכלו לעשות בו ל"ד הרי הקדמוני החינוך להקושיא שהקשו למה נגרע ועיין באו"מ הקדוש גם מה שקיינו צוועדו צחוק צנ"י ומה שכלל זה עפ"י מאי שארז"ל קיים אצרהם אע"ה כל התורה כולה בו וכי הקה"ק דאצרהם ידע מאיצריו מה הוא מלוא ומה הוא עצירה וידוע מ"ש זה הקרא אל תשלח ידך אל הנער בו כי ידו של אצרהם לא רחם לשמוע את יחסך לאשר באמת לא היו מלוא והדברים עתיקין ואנכי תיכלתי צוה מה שמוקשין העולם דמה חילוק יש בין שאלת החכם ששואל מה העדות בו אשר לוה י"א אחסם לשאלת הרשע ומה העבודה בו דשאלת החכם הוא למה היו לריק ה' ללוות על העדות והחוקים והמשפטים כי מעלתו לריכים להרגיש מה שאלו מחויבין לעשות ומה שלא לעשות ושפיר מתרץ לו אין מפתירין אחר הפסקה אפיקומן למה לריכא לתימרא הלא אין הפסקה כאלל אלל על הסובב וא"כ למה ללוות שלא לאכול אחס"פ אפיקומן וע"כ רק מוסר זה צא הלווי צכדי שהיו מלווין ועושין וא"כ שפיר הולך הקצ"ה ללוות על הכל אף שהיו יודעין הכל מעלמיו משא"כ הרשע שואל למה עושין העבודה פ"י למה מונעים עצמיו לעשות צכל אצרינו אלל אס הוא לורך צהעשייה יעשו האצרים צעלום ע"כ שפיר אמר ואף אתה הקהה את שיניו למה לו השינים לעצור עצודת האכילה וק"ל

יריזה י"ל גם כאן דודאי ידעו האנשים האלו מצוועדו שדוחה את העומאה ולזה צאו צחוק צנ"י לעשות פסק אצל לא יכלו לעשותו וה"ל להם עיכוב מאצריהם ולזה צאו לפני משה צשאלה צתומ"י רצה דהלא גם אס רוצ הליצור עומאין עושין פסק ובאן שרק אכחנו עומאים למה נגרע לצלתי הקריצ קרבן ה' צוועדו דמזה מוכח דדוחה את העומאה גם בליצור וא"כ מדוע עכ"פ לא תצטל אכחנו צחוק צנ"י שהם הרצו והס ג"כ עהורין ומדוע זה אין ציבולחיתו וכח צידיו לעשות פסק ויש להושיך גם הקיום צע"ע ודעת וק"ל.

על

אס הוא צינו לצינו או אס הוא צין אנשים או אפי' צעת שהלך לציחומ"ק וקום השכינה ג"כ לא נשתנה וזה משמיעני רש"י להגיד שצחו של אהרן היינו אעפ"י שצח להדליק המנורה למקום המקדש וקום השראת השכינה וה"ל מהרואי להשתנות מחמת גודל הפחד וההכנעה והשי"ת אצל מחמת שה"י קיים שויתי ה' תמיד ע"כ לא היו חילוק צעניו אס הוא צציחומ"ק וצחו הוא שצחו שלא שינה וה' יעזרינו לקיים שויתי ה' לנגדי תמיד וצבור זה יספע עלינו ועכ"י כל עוז ויקיים ונתת על השלמן לחם תמיד.

חודש ה"א"ב"י"ב

יורה ונעשה המנורה בו כמראה אשר הראה ה' את משה בן עשה א"ה ופרש"י בן עשה מ"י שעשאה ופ"י הש"ח מ"י שעשה את כל הכלים והוא צללאל עכ"ל ועוד הביא רש"י ומ"א ע"י הקצ"ה נעשית מאל"י ופ"י הש"ח על הוד"א וזה המדרש חולק על פ"י הראשון עכ"ל ולי כל"פ באופן שאין מחלוקת כלל עפ"י מ"ש צס' צריח שלום על פ"י רש"י להגיד שצחו ש"א שלא שינה הכוונה דהנה באמת לא מלינו מפורש צסום וקום שלמד משה את אהרן דיני המנורה ותהלכות"י וא"י באמת צמדרש כי שפתי כהן ישמרו דעת זה אהרן וצללאל שכיוונו לדעת המקום אעפ"י שלא כלטוה הא"ך ומה מומסה וזהו שפ"י רש"י להגיד שצחו של אהרן שלא שינה אעפ"י שלא שונע מומסה א"ך יתנהג עם המנורה אעפ"י לא שינה וכת"י שכלטוה משה מפי הגבורה

ובאמת א"ך שיסכים דעת האדם קרן מחומר לדעת הצוית"ש הוא רק ג"כ צרלון הש"י"ת ומתת אלקים הוא כמ"ש צתפילה אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש צינה בו כי צלא זה הוא דבר שא"א כי לא מחשבותי מחשבותיכם כמלא מזה אס כי צללאל עשה את הכלים אצל המחשבה הא"ך לעשותם נתן צו הש"י"ת דעה חכמה וא"א זולתו כמ"ל ממילא נעשו כל הכלים ע"י הקצ"ה וצללאל וממילא עוצים השני פירושים מואחד מרש"י ז"ל בן עשה מ"י שעשאה והוא צללאל שצעה את כל הכלים צפועל ומא"ג על ידי הקצ"ה כי הוא באתן לו חכמה ודעת לכון לדעת המקום אפי' צמה

על

פי ה' יחנו ועפ"י ה' יקטרו את ושמרת ה' שמרו עפ"י ציד ונשה ועיין אמרי נועם בלוח"ה על כל הפרשה הזאת ויש להמתיק עוד הדברים עפ"י ו"ש לפרש מה שאנו אומרים בשנה טובים מאורות שצבא אלקינו כו' היינו חוץ ומה שמעידים לנו אשר בלוח"ה נראה לנו אור עוד חוספת טובה לנו כי ילדים גדעת צבינה ובהשכל שיש ללמוד מהם דעה צינה והשכל כי כח וגבורה נתן צהם להיות לומר מהם דעה צינה האיד אפשר להיות מושל בקרב חבל ושלל המכיל החבל על האיש והוא צלוחינו כי המה מלאים זיו ומפיקים נוגה ונאה זיום בכל העולם וא"כ צודאי ראוי להם להיות רק שומרים בלוח"ה כי זה הוא תכלית שלהם והעפ"י ששים גם בצוהם הגם כי אז לא נודע מעלתם וכל זה צעבור שעושים בלוח"ה רבון קונס ואינם מושגים על הכלל רק לעשות רבון קונס ומצטלים לזכרם מפני רבונם ית"ש וזה הדעת שיש לנו ללמוד מהם ועי"ז אפשר להיות מושל בקרב חבל וכח"ש הכחוצ אלל יוסף וכי הוא מושל בחלץ מלרים חבל לא אר"ה מושל צו. והוא שיש לפרש גם כהן כי צודאי בכלל ישראל היו מלאים הרבה שה"י חציצ להם החני והרבה מהם צהיפוך כאשר נודע שינוי הטבע הזה בין רבנות אלפי ישראל וגם צודאי חילוק יש בין אהצי הנקיעה ובין אהצי החניי אס לימים רבים אס לימים מועטים רק חבל צבאן ציעלו כולם דעתם ורלונם יען כי את ושמרת ה' שמרו הגם כי לא שמועו מפי ה' צעלמו רק ע"י ונשה האמינו בנשה עצה ה' כי הכל הוא מפי ה' ושפיר כל הפרשה כולה גדול שבחן של ישראל שהיו חפלים כמו שה"י רלונם ית"ש.

ויסעו

והר ה' וענן ה' עליהם יומם עיין רש"י כו' ואחד לפניהם ומנחם את הגזיה ומנציה את הנמוך והורג נחשים ועקצים כ"ל דרמו בזה ענין עמוק דלכאורה קשה דצקלור הו"ל לפרש שמשוה הדרך ללשון מנציה יש לפרש מה שה"י נמוך הגזיה ומה שה"י גבוה ומנחם א"כ מאי אלהי דנשאר נמוך וגבוה והפוכי מערתא למה לי וכן מה שקיים והורג נחשים ועקצים וכי וזיקין אחרים אין צעולם אלל נחש ועקרב והכיל עפ"י ו"ש אפילו נחש כרוך על עקצו לא יפסיק וה"מ נחש חבל עקרב פוסק וגם שם יל"ד ו"ש נחש ועקרב דנקטו ונ"ל עפ"י דלמרינן בצרכות ל"ב אר"ה צ"א אחר ר"י כל המלך צחפילתו ומעין זה קוף צא לדי כאב לצ ועי"ש

צחפסת שהקשו מפרק מפנין דקאמר ג' דברים אין אדם כילל צכל יום ואחד מהם עיין חפלה שאין אדם מעין זה וחיכלו צחסי דמעין זה ומלפה שחצור צקשתו זהו מחלת לב והחוס' בשבת ק"ח ע"כ כתבו ציחר ציחר הסוא עיין חפילה דמלפה מתי יעשה הקצ"ה צקשתו שקצר שחפלתו ומקוצלת צהואל אחר ר"י דמזכירין עונותיו והוא מחלת לב עי"ש.

והנה

עיקר החפילה אס האדם צנחית מ"א חני שאזכה להחפלה לפני המלך הגדול והנורא אז קרוב ה' לנצחרי לב ואת שועתם ישמע וישעם לא בן אס צא בגלות רוח כי לו נאה ולו יאה שישעו ה' אזי לא זה שאין הקצ"ה שומע לו אך עוד מזכירין לו עונותיו ותי לו למחלת לב וכדברי החוס' הכיל והנה עקרב ר"ת "עושים" צח"ה "רלון" "קונס" [וכדומה לי כי בן רחמי צס' אור המלך] וזה י"ל שרמו צלוחת לשונם כשארם מחפלה נחש כרוך על עקצו כי הנחש הוא מושפל למלך כאמור על גחנך חלך היינו שדואג איד אפשר לי להחפלה לפני מלך קדוש ונורא ואכני מושפל וספל עד לארץ לא יפסיק מחפלתו כי מחפלה כזה יושעו ה' כי את דכאי רוח יושע לא בן אס עקרב כרוך על עקצו היינו שהיל"ר ונגיחו ומסיתו כי הוא מאלו אכנים אשר "עושים" צח"ה "רלון" "קונס" [וזה ואתה תשופנו עקצ הרוחו על הנחש הקדמוני] אזי יפסיק מחפלתו כי אין הקצ"ה חפץ צחפלתו וכ"ל וזה י"ל דצרי רש"י ז"ל ואחד לפניהם היינו דשניהם מחפלים לפני האחד והם צ' צחיות לענין חפילה חבל ומנחם הגזיה מ"י שהוא גובה לב ומנציה הנמוך מ"י שאמור מ"י אכני שאזכה כו' והורג נחשים ועקצים ושפיר נקטו אלל וק"ל.

מאמר

באבות דר"כ וזה תוארו וכבוד רבך כמורא שמים ילמדו כל אדם מיהושע שאמר אדני ונשה כללם שוקלו כנגד שכינה מפני שצרכונה היו אומרים דגן ציהודה ותנן בגליל ומוץ צעבר הירדן חזרו לומר אין דגן ציהודה ואין חנן בגליל אלל מוץ וצעבר הירדן לא זה ולא זה אמרתי לפרשו עוד צימי צחרתי עפ"י מה שרלתי צס' מאשר שומה לחמו על פסוק כי טובים דודך מ"י דקאי על אה"ע שאומרים כי טוב להם יותר צעת ש"ישראל יוצאים על מוכנס וסמה אולכים מהפסולת הצאה משפע יסכלם זה טוב להם יותר מנצת הגלות אשר כל עיקר השפע להם הוא וזהו כי טובים דודך

מ"י

ומתנה הכל עמו ומת כו' אעפ"י שמת חזק איני חוזר צי שאמרת ליחן לו צא ועול אותה. המלך זה הקצ"ה אהב זה הצרה כו' חזר לו הקצ"ה למשה אעפ"י שמתו האבות איני חוזר צי אלא שלח לך אנשים היו ודבר חלקינו יקום לעולם וזה פלא שסרי גם עתה עדיין לא נתן להם המתנה ונתעצבו עוד וי' שנה צמדבר.

ואולי י"ל בהקדם לזכר התרגום יונתן וכד חמא משה ענותנותי קרא משה להושע בר נון יהושע וכבר האריכו המפורשים בפירושו גם אני אמרתי צ"ה איזה חיפנים [ויציאו אי"ה לקמן] ועתה אני אומר עפ"י מ"ש המפורשים אמאי התפלל דייקא על יהושע כו' ותיכנו משה דמשה ידע מנצחא חלדד ומידד שיסוע יהא המכניס אי"כ יאמרו כיון דמשה ה"י לו גילוי דעת מהשי"ת כי קרוב שיטעו ע"י המרגלים יאמרו שכוון שלח את יהושע עם המרגלים שיהא קופו כמיהם ומיילא ישאר משה המכניס ע"כ התפלל עליו שלא יעשה צעלחו כדי להוליא עלמו מהחשד ועי"ז צאמת נשאר יהושע בלדקתו והמכניס את ישראל לארץ כנצחא חלדד ומידד.

אך לפי מ"ש צמדד ועוד בהרבה מקומות דעם המרגלים שהוליאו דנה והפחידו את ישראל מליכנס לארץ כי ידעו אשר צבאם אל אי"י יסתלקו ונשיאחם ולפיכך רצו להיות נשאר עוד צמדבר או לקצו מלרימה וישארו בנשיאחם אי"כ דגם יהושע ידע שהוא יהא המכניס לארץ אי"כ ומיילא צלח תפילת משה לא יתלה להיות צעלה עם המרגלים ולזה הולך משה להתפלל עליו. אך הא תיכח אם ה"י יהושע מתלה לנצחא חלדד ומידד לא ה"י משה לריך להתפלל עליו אצל צאמת הלא יהושע חזר אדוני משה כללם ולא רלח להיות המכניס אי"כ ומיילא הולך משה להתפלל עליו כדי להוליא עלמו מהחשד וזהו כוונת התרי"ו וכד חמא משה ענותנותי שלא ה"י לו קורת רוח מנצחא חלדד ומידד אשר ע"כ הולך להתפלל עליו וקרא לו יהושע ומיילא מוצן המד"ת שהצאתי לעי' וזהו שלח לך היינו מנחם שחוליא אי"ע וק"ל כל המושך ואין מן הולך להאריך בזה עוד. [מכאן עד אי"י לפרש התרגום הוא הכל מן המחבר]

חדש ה'א"ב"ב
א"י

מיין שטוב להם יותר מיין יין צב"י עי' שאלו צא השפע צבציל עי' השרים.

והנה כבר כתבו הראשונים ומצואר צמדד שאלמלי צא משה לא"י לא ה"י המקדש חרצ והיו ישראל נשארים שם בקיומם אך מה שמת משה צח"ל זאת גרמה להם שנחרצ הבית וישראל גלו ומשלחו אציהם ועי"ז נקתם השביל מההשפעה של על חרמון שירד על הררי ליון אשר צהיות המקדש על מוכו שם לזה ה' את הצרכה ויתכן אשר אף צהיות המקדש על מוכו היתה יהודה לקדשו ומקדש צעשר קדושת יותר מהגליל אף שגם בגליל היתה הקדושה גדולה למאד כי היא הארץ אשר עיני ה' אלקיד דורש אותה אינו דומה השפעתה להררי ליון אשר שם ה"י עיקר הצרכה וחזן לארץ צודאי יותר גרוע מקדושת הגליל כמציאר וכמוצן, ואולם מלז חרצ המקדש וכבוד ה' נעתק מעיר הקודש נשתיה הגליל ליהודה ואין חילוק בין שניהם. ויתכן לומר כי בזמן המקדש אשר שם הקדושה צחוקפה ההשפעה יותר גדול שם. וגם בגליל לפי קדושתה השפעתה וצידי השפעתה יותר מהשפעת ח"ל, ויש לכנות השפעת יהודה לדגן אשר הוא עיקר התצואה והשפעת גליל לתבן אשר אף לאחר הדישה נשאר עוד תצואה צהתנן והשפעת ח"ל למוץ כמוץ אשר תדפנו הרוח אשר אין כל צקצו מעיקר התצואה ואולם ה"י שומר לתצואת אי"י כמוץ המשמרת התצואה.

אך כל זה אם לא מת משה ה"י כך לעולם כמוצן אך חלדד ומידד שאמרו משה עת ויהושע ומכניס וא"כ כיון שמת משה אי"כ יש מקום לחורבן המקדש וצעת החורבן אין חילוק בין יהודה לגליל והשפעה לעת כזאת. לא נוכל לכנות רק צבס מוץ כנגד ההשפעה ראשונה אמנם צח"ל אף מוץ אין להם וכאמור לעיל צבס קסר מאשר ש"ל והנה צקנהדרין אמרו חכז"ל דחלדד ומידד היו מתצואים שמושה ונת ויהושע ומכניס שפיר אמר יהושע כללם והבן ע"כ שירוש כאן שנצחאחם היתה ככ"ל וצזה רמוז מה שרמוזו וספיר מוצן כל הענין והבן.

פרשת שלה

וידבר ה' אל משה שלח לך אנשים כו' איחא צמדד תכחומא ר' אחא הגדול פתח יצג חליר ככל ליץ ודבר חלקינו יקום לעולם מלהד"ד למלך שה"י לו אהב כו' ואני נותן לך

נפש

שלה

טובה

א"י שלח לך כ"י וישלח אותם משה על פי ה' כצר ידוע כל הדקדוקים צו הפרשה ואענה גם אחי ויונה שחכני ה' צרו"ח ואזכיר עוד דקדוק וזה שלא ראיתי לדקדק זאת בכל המפורשים על תיבת האמר כי בכל המקום ת"י לאמר לאמר לאחרים שזה אשר ילוח הוא דבר ה' וכאן לא נזכר לפרשו וזה האופן כי רש"י פירש אחי איני וילוח לך כמו שהקשו המפורשים על רש"י זו וצפרט הכתוב וישלח אותם משה על פי ה' הוא קשה הצנה לכל הפירושים והנן ע"כ חלקי אחרת נפשי לצאר כל זאת ע"פ ומשנה שלימה צומעילה ריש פ"ו וז"ל.

השקיה שעשה שליחתו צעל הצית וועל. לא עשה שליחתו השליח וועל. כ"י אחר לו תן להם מהיכה חתיכה והוא אמור טולו שהם שהם והם נעלו ג' ג' כולם מעלו ופ"י הרע"ז על טולו צ' וצ' וצ' צ' אחר טולו צ' מדעתי אז צעה"ז וועל דלא עקר השליח שליחתו כ"י אזל אס לא אחר השליח טולו צ' מדעתי אזל טולו צ' מדעת הצעה"ז המושלח וועל. כמלא וכל הכ"ל כי חילוק גדול יש צאם אחר השליח מדעתי אז לא אחר מדעתי, והנה צאמת קושית גדולה הוא האיד לוח הש"י"ת לשלוח וירגלים שיעשו ויעשו הלח כל הנסחחות נגלו לפניו ונאמרו לא תלח הרעות ע"כ אומר אחי כי הש"י"ת לא לוח כלל על משה ששלח המרגלים צמולו כפרש"י אלא עוד יותר כי צפירוש אחר לו הש"י"ת צאם ירלה ומה לשלוח וירגלים יאמר להם ומה ששלח אותם רק לדעתו של משה ולא על דעת המקום ית"ש וכך יתפרש כוונת הכתוב וידבר ה' אל משה שזה הוא הדיבור ה' אל משה לאמר שלח לך כ"י שצפירוש יאמר להם להמרגלים ששלחם רק מדעתו וכמו שפירש"י לך לדעתך אחי איני וילוח לך היינו שאלהם שולחם מדעתי ומרגלי ואלהם שולחם רק לדעתך וממילא כשאר צהורה כי נאמרו לא תלח הרעות כי לפניו נגלו כל תעלומות וצוה יתפרש גם הפסוק וישלח אותם משה היינו מדעתו שולחם על פי ה' כמו שז"ה ה' שלח ישלחם צאם ה' רק שהוא משה צמולו שולחם כמו שפרש"י לדעתך כ"י וממילא צאם אחר משה ששולחם שלח צרלון המקום ית"ש וממילא לא עבר הצעה"ז האומה וגם אס אחר להם ששולחם רק מרגליו היינו מושה אין וגיג שום עונש אפי' למשה ולא עבר השליח נאמן כלל כי אין שליח לדבר עבירה כי דברי הרב ית"ש ודברי תלמיד משה דברי מי שומעין ע"כ הם צמולם היו הגורמים

בזיקוקן ולדיק ה' צכל דרכיו אס"כ וה' יגלה עינינו צחורו.

א"י שלח לך אנשים כ"י איש אחד איש אחד כ"י וישלח אותם משה על פי ה' כולם אנשים ראשי צ"י הנה ואין מהלכך להקדים עוד דקדוקים כי יוצנו מ"ה הפירוש דהנה ידוע ונאמר ז"ל כל המתגלה הנה הקצ"ה אין אחי והוא יכולין להיות צמוד אחד כי הקצ"ה שוכן את דכא והנה תקנו לנו צתפילת שבת למנחה לומר אחת אחד ושמוך אחד ומי כעמוך ישראל גוי אחד כ"י כוונת צוה ע"ד הכ"ל צאם האיש הישראלי אינו ומתגלה אז ה' שוכן בקרביו ואז ה' ושמו ישראל אחד וצאגודה אחת כולם אזל אס הוא צהיפוך שמתגלים אז אין אחי והוא כ"י וע"ז מרגל גוי אחד צארץ כי ארץ מוכנה לשפלות ולתחת כמו שצוחר צקרא צשמים מועל ועל הארץ ומחת.

והנה הלדיק צודאי ומתנה צהכנעה וענוה לפני מושה"ו הקצ"ה וצפרט משה רבינו החזיק ואלו צמידת הענוה כמו שנועד עליו הקרא והאיש משה ענו ואלו כ"י ע"כ רינו לו הקצ"ה צתי' לך צדומה לך שיהיו אנשים לדיקים כפרש"י כל אנשים צנוקרא לשון חשיבות ואס תשלח אנשים לדיקים אז יוכל להיות כצדו עמה צמוד אחד ואפילו צאם ירלו לילך דרך עקלתון ח"ו יוכל לעזור להם הקצ"ה השוכן צחוכס והו הכוונה שאמר הש"י"ת למשה צ' פעמים איש אחד איש אחד חד לגופ"י וחד לרמו שיה"י אנשים לדיקים שיוכלו להיות עם הש"י"ת צמוד אחד והו הר"ת א"י"ש אחד אחת אחד "שמוך אחד" ישראל גוי אחד והנן לזה וישלח אותם משה על פי ה' היינו ששלחם צוה האופן שהש"י"ת יוכל להיות עמהם והו כולם אנשים כפרש"י אזל הם לא הלכו צדרכיו רק הם הלכו צגאה וגאון ראשי צני ישראל הנה מוחות כי להם נאם לילך מוחות שהם ראשים על צני ישראל אי"כ לא הי' יכול להיות עמהם כצדו ית"ש ע"כ אירע להם מה שאירע כצוחר צקרא הכל.

ועם זה נוכל נקל להצין כוונת חסדיו"כ וכד צחא משה ענותנותו" קרא ל"י יהושע היינו מוחות שראם כי הוא ענותן וממילא יוכל הקצ"ה להיות עמו צמוד אחד וצודאי לא יעצור ה' על לא תעמוד על דם רעך ושמתם את משמרתם כחצי ויוכל הש"י"ת להלילו לזאת קרא עלי' ים יהושעך שחלל מועלם ומרגלים צנקל צדך ההצטחה. אחרת

שראה ונשה כי הם צעלי גאה ומחזיקים עלמם ללחשי צנ"י לזאת חד"ל ולהתפלל עליהם ולא אמרו צלשונם חלל כל שאפשר לצקס רחמים על חזירי כ"י ונשה מדה אחרת ה"י לו וק"ל ואם כי ה"י העניו מכל האדם י"ל דייקא חוץ ומצעלי גאה שהם דוחין רגלי השכינה ובודאי ה"י מקיים ובקומויך כ"י חלל על יהושע שפיר ה"י יכול לקיי"י ומעמקי קרלח"ך ה"י כנז"ל.

ועפ"י אמרתי בדרך לחות מ"ש הכחצו ויהושע צ"כ וכלל צ"כ יפונה חיו מן האנשים ההם פ"י שקבלו הם כל הטויות והפשעים עושים צחוק"ק הנקרא עץ חיים ומחמת רוע המרגלים כי המה היו ההיפוך מכלל צ"י ומיהושע צ"כ כון וכתקיים לדיקים ילכו צם כ"י [עד כאן וכן הוהחז"ר]

ע"י לפשרת הח"י וכדי חנאל ונשה כ"י כ"ל דהנה הרצו להקשות מדוע זה ונשה רבינו התפלל צעד יהושע ולא צעד שאר המרגלים וביותר מה זו חפילה וי"ל עפ"י מה שזכינו בלדוד המעשה"ש שאמר צחכני ולרפני כ"י והקצ"ה אמר לו שלא יוכל לעמוד בנסיון ואם כי באמת ה"י הצחירה ציר דוד לעמוד בנסיון חלל ה"י ה"סיר הטעו ואמר לו כי אם יעמוד בנסיון יאמרו עבדך דלכל לואר"י ובאמת אם ה"י מחנכר על ילדו. לא זו ח"י שה"י נגד רלון הש"י"ת אדרבה ה"י עוז וחדוה במוקומו לאמר כלחוני צנ"י וזה שזעתי מפי אמור"ר הגאון הלדיק צעל ח"א זלוקלה"ה צפ"י הפסקו לך לצדק מנאחי והרע צעניך עשיתי [צמה שלא עמדתי בנסיון] למען תלדק צדצריך תזכה צשפט"ך וק"ל.

ואורי י"ל דכן ה"י צמרגלים שהיו כשרים חנשי שם קרואי העדה וידעו דברי ה"י שאמר למשה חייך שאני כותן להם מקום לטעות צדצרי המרגלים כ"י [ואולי לזה כצחרו אז למרגלים חנשים חשוים וכשרים כאלו למען יחגזרו על ילדו וידעו כי הקצ"ה שמה אם כלחורו צנ"י] ע"כ אמרו לנפשם אם לא יולאו דצה ויתנו מקום לטעות צדצריהם יאמרו עליהם עבדים דללחנהו למר"י וע"כ אמרו מה שאמרו למען ילדק הש"י"ת צדצריו שאמר כי יעשו צדצרי המרגלים ואולי שזו שאמר משה רע"ה ועתה יגדל כל כח ה"י כאשר דצרת לאמר הכוונה שאמר הרי המרגלים ה"י כוונתם למען יגדל כבוד ה"י ולא יאמרו מנחה עבדך דלכל כ"י והקצ"ה השיב לו קלחתי בדצרך היינו הגם שאמרתי לך כלחוסח מ"י כיון שאין רלוך כך ותתפלל עליהם ע"כ קלחתי בדצרך כי זאת הוא רלווי שיאמר כלחוני צנ"י והצ"י ולפ"י

אמרתי לפשרת מ"ש צקרא ויקרא ונשה להושע צ"כ כון יהושע ורש"י פירוש התפלל עליו ואם כי הצעל ש"ה פ"י כי ויקרא הוא לשון חפילה עיי"ש חלל למה לא מצאנו זאת צקרא והול"ל ויתפלל משה כ"י וי"ל עפ"י מ"ש צהמפורשים על ויצרך דוד את ה"י לעיני כל הקהל ויאמר דוד עפ"י מ"ש חכז"ל כל המעיין בחפילו מעיינין לו צזכיותיו אם ראוי לקבל חפילו כמו שאמרו צקה"ק כי על כל חפילה ותפילה שותתפלל האדם להש"י"ת יש כמה מקטריגים ומעינין עלי"י ע"כ הלדיק גונז דעת המלכים [וכמו שאמרו צקה"ק ויסע אצרהם הלוד ונסוע הגנבה לחיות הגנבה וק"ל] כי המה לא יודעים ומחשבת צנ"י האדם ע"כ אמר הלדיק רק דיבורים ומחלצש צה צקשות ישראל וי"י נקל לו להצ"ה טובה להעולם וצזה האופן עשה גם דהמע"ה שהחלצש צרכו צחוד הידצורים ולא ה"י נראה כוצרך כלל ע"כ לא ה"י מקטריגים עלי"י וזהו ויצרך דוד את ה"י חלל לעיני כל הקהל ה"י ויאמר דוד כאילו אמר רק אמירה צעלמח עכ"ל.

ודנה באמת מלינו גם צמשה רבינו שה"י יר"ח מפני המלכים כנצואר צקרא כי יגרתי מפני האף והחמה כ"י הגם שהתפלל חמיד על ישראל והושיעם וכל לוחם חלל כאן שאמר הקצ"ה חייך שאני כותן להם מקום לטעות כ"י חשש ונשה מחוד מחמת שקצוע הזיקא לזאת התלצש ונשה ג"כ חפילו צדק פשוט שה"י נראה כמו שיקרא ונשה להושע צ"כ יהושע חלל רש"י ונשה כי באמת התפלל עם זה עליו י"ה יהושעך ומנחה מרגלים.

ועל קושיות המפורשים למה לא התפלל על כולם יל"פ עפ"י מ"ש צצרכות דף כ"י אמר רב חיינא קצא משנ"י רצ כל שאפשר לצקס רחמים על חזירו ואינו מצקס נקרא חוטא שנאמר גם חכני חלצה לי מחטוא לה"י מחלל להתפלל צעדכס וקשה על משה רבינו ח"י חלל י"ל עפ"י מ"ש צגמרח הכ"ל דף כ"ג אמר ר' יוסי ציר חיינא משום ר' אליעזר צ"ר יעקב אל יעמוד אדם צמקום גצוה ויתפלל חלל צמקום כמוד ויתפלל שנאמר ומעמקים קרלח"ך ה"י ובאמת הוא חמ"י וכי יש גצוהות או כוונות לפני ה"י ועוד שמוקום זה יקבל ומוקום זה לא יקבל חלל רלו לנו חכז"ל ללמוד שהאדם המותפלל לא יחזיק עלמו גצוה [וכנ"ש ח"א מירר זל"ל ע"פ וארון צרית ה"י נוסע לפניהם וצפרש"י שם וממ"ך את הגצוה ומגציה את הכמוד עיי"ש דפח"ח] חלל מחמת

נפש שלח טובה

וירפ"ן מה שנעשו המרגלים אף כי כוונתם הי' לשמים כיון דלון זה רלון הציות"ש מוילנא עזירה גוררת עזירה וקופס הי' צרלון להוליא דזה על הארץ ויותר הי' להם לעשות עזירה לשמה ומלואה שלא לשמה וכל זה לפי גדלותם וכשרותם הי' להם להעמיד על עלמם אם הקצ"ה גורר יוכל הלדיק לבטלו אבל יושע שהי' צאמת עניו ומי הוא אשר יבטל רלון הציות"ש ובפרט לפי מ"ש המפורסם כי יוסף שקיל כלן למטרפסי' צמה שהוליא דזה על אחיו לכן מוצעו הי' מוילאים דזה על הארץ ואם כי זה הי' על הסכור ולדעת יוסף מנשה הוא העיקר אבל לפי מה שזכרם יעקב ושם אמרים לפני מנשה אי"כ ח"ו עליו יגיע להוליא דזה [וקווכתי דצרי על דצרי אהל יעקב צפסיק ויפתח את רחמה ורחל עקרה עיין דצריו כי מווקים לחיד] ולזה שפיר וכדי חמא משה ענותתו הגם כי יעקב הקדימו לאמרים לא רלה להיות הראשון והקדימו למטה מנשה אי"כ לפי"ז אף אם יוכרח אחד מציני יוסף להוליא דזה עכ"פ אינו מוכרח כי יהי' למטה אמרים ויותר אפשר דמוכרח רק מומטה מנשה ובכה"ג שפיר מהני תפילה והנן.

והנה שזעתי צסם הגאון האמיתי צעחת"ס ז"ל לפרש המקרא אצוא בגבורות הי' אזכיר לדקתך לצדך צמל השכל וידוע. והנה דדוד המע"ה הי' ראוי להיות כולד כפל רק שאלה"ר נתן לו שבעים שנה ומסותיו. והי' מהדין שדוד המלך יודה על שותיו לאלה"ר אך מנין הי' לו לאדם הראשון שנים לחיות הלא הכל מהקצ"ה אך אפי"כ לריך ליתן תודה גם לאלה"ר על זה יען כי כבר הקליצ לו הקצ"ה השנים הללו ולזה ציקש אצוא בגבורות כלאמר ואם בגבורות שמונים שנה ואז אזכיר לדקתך לצדך ולא אלמך ליתן תודה לאלה"ר אז ודפח"ח ושי"י.

ובאמת יל"ד ג"כ שאמר הכתוב ויהושע צ"כ וכלב צ"י חיו מן האנשים ההם כו' ורש"י כי שטעלו חלק של מרגלים צארץ וקמו תחתיהם לחיים הלא החלק צארץ גם החיים להי' הוא צרלונו כחנה וצרלונו כעלה מהם. וי"ל עפ"י מ"ש הי' לך והלל הוא עושה מה שהאדם עושה כידוע ושזעתי צזה ענין כמות לפרש פסוק רחוק מרשעים יפועה כי חקיד לא דרשו מחמת שהם אינם שומרים חוקים מחמת שהוא נגד שכלם גם הקצ"ה אינו עושה להם ישועה שהוא ג"כ שלא בדרך הטבע וכ"ל דהנה העניו צודאי עוצד ע"מ שלא לקבל פרס כיון שהוא צאמת נחשב צעיני עלמו לעפר ואפר בן הקצ"ה אם מוסיף לו חיים נוחנים לו צאמת שלא יוכה לו כלל משכרו ונוחן לו השנים שהי' שייכים לאחרים כדי שיתן לו אחי"כ שכרו משלם והו' שתרם היונתן וכדי חמא משה ענותת"י קרא להושע צ"כ יהושע וכפרש"י ים יושיעך מעלת מרגלים דשנים דידעו יוסיפו לך עוי"ל

וירפ"ן מה שנעשו המרגלים אף כי כוונתם הי' לשמים כיון דלון זה רלון הציות"ש מוילנא עזירה גוררת עזירה וקופס הי' צרלון להוליא דזה על הארץ ויותר הי' להם לעשות עזירה לשמה ומלואה שלא לשמה וכל זה לפי גדלותם וכשרותם הי' להם להעמיד על עלמם אם הקצ"ה גורר יוכל הלדיק לבטלו אבל יושע שהי' צאמת עניו ומי הוא אשר יבטל רלון הציות"ש ובפרט לפי מ"ש המפורסם כי יוסף שקיל כלן למטרפסי' צמה שהוליא דזה על אחיו לכן מוצעו הי' מוילאים דזה על הארץ ואם כי זה הי' על הסכור ולדעת יוסף מנשה הוא העיקר אבל לפי מה שזכרם יעקב ושם אמרים לפני מנשה אי"כ ח"ו עליו יגיע להוליא דזה [וקווכתי דצרי על דצרי אהל יעקב צפסיק ויפתח את רחמה ורחל עקרה עיין דצריו כי מווקים לחיד] ולזה שפיר וכדי חמא משה ענותתו הגם כי יעקב הקדימו לאמרים לא רלה להיות הראשון והקדימו למטה מנשה אי"כ לפי"ז אף אם יוכרח אחד מציני יוסף להוליא דזה עכ"פ אינו מוכרח כי יהי' למטה אמרים ויותר אפשר דמוכרח רק מומטה מנשה ובכה"ג שפיר מהני תפילה והנן.

א"י כוונת התרגי"ו עוד עפ"י מאמרים ז"ל צחיגה דאמר ונה"מ דהנה שני ונהני דמתו צלא ומנייהו יחיצ קוצ"ה להני דמעצרו על מלייהו [ועיין צא"ח הקדוש שפירוש בגמרא זו ג"כ התרגי"ו צאמת נאות] וא"כ י"ל דצאמת אין מוקם לתפילה זו כיון דהצחירה הוא חפשיית ורק כיון שכבר הודיע הי' למטה כי יתן להם מוקם לעשות ודאי הי' משה יודע אשר לזה יתקלרו שנותיהם והמרגלים והתפלל כי הכי שנים יוסיף הי' ליהושע יען שהוא עניו וזה יושיעך מעלת מרגלים דע"י עלתם תצוא לך ישועה וק"ל [ועיין צס' עזרת זקנים הכדפס מחדש שפ"י ג"כ ער"ז].

ולהרחיב הדיבור אמרתי עפ"י מ"ש צס' הנחמד צ"נה לעיתים צדרוש ק"ח עת לחכנה על המדרש וכי ימוך אחיד הה"ד מלוא הי' חונן דל א"ר אלעזר כתוב כותן לחם לכל צפר צא זה וחטף לו את המלואה אמר הקצ"ה עלי לשלם לו גמולו הה"ד וגמולו ישלם לו וכי הוא ז"ל דהנה על ג' דצרים העולם מתקיים ואי' מהן גמילות חסדים. והנה חקדי הי' לא תמונו כי אם ח"ו יונע רגע אחת חקדו א"ל לשום כצחא לעמוד ולהתקיים וכדכתוב כל הנשמה תהלל יה ודרשו על כל נשימה

ה"י הקב"ה רחם ונעשי כו' ח"כ אם ח"ו צמקום אחד ידור לדיק אחד וכל מעשיו הכל לשם שמים והאחרים כלם נזרו אחור הרי הלדיק מחייבן שהקב"ה מוציין מעשיהם כגד מעשיו וכל מי שחציו נענש על ידו ח"ו ונכסיין כו' ע"כ אם אמרו עליו כל העולם לדיק את"ה דייקא ע"כ יהא צעניו כרשע ע"כ כל איש הישראלי לדיק לעשות רלון קומ לשם יחוד קוצ"ה כו' ובשם כל ישראל דלא הוא מוכה לכל ישראל ואין מחייב אז לשום אדם צלדקתו עכ"ל דפח"ח.

וי"ל בזה מה שאמר הלל אם אין אני לי מי לי וכשחני לעלמי מה אני והכוונה פ"י אם אין אני עושה מלות ה' רק לי אך אני עושה ואומר צטס כל ישראל הרי מי לי כל מי שהוא דומה לי ולא אין אני מחייב לשום אדם אצל כשאני לעלמי היינו כל מה שאני מקבל מלות ומעשי הנה רק לי לעלמי מה אני הרי איני חסוד כלום אלא עוד אדברה לעון יחשב. ואמרתי בזה הכוונה צילקוט הביאו צפ"י ממה ה' ללצי צפ"י צהעליותך ע"פ ואחיה הפקד כו' אצדת רשע שמוס מחית לעולם ועד רשע זה עשו או אינו אלא אף יעקב רשעים לא נאמר אינו מדבר אלא צעשו ג"כ הכוונה עדי"ר הכ"ל דה"י ח"ו מקום לעונש לדיק צלדקתו לעלמו ואולם אז אין לוואר כי הוא לצדו נענש דאמאי גריעותא עכ"פ מאותן שלא עצרו כלל רלונו ית"ש וא"כ לא ה"י מקום לעונש הלדיק צלדק אף כי גם הוא אז לדיק להיות אלו צעלמו רשע הרי עכ"פ גם הרשעים ה"י חייבים עונש וספיר קאמר דאין לוואר על צח"י יעקב וכנ"ל דח"כ ה"י לדיק לוואר רשעים אלא ודאי דלא קאי רק על עשו היינו שרשעו גרמה להם אצידה ומחית שמוס לעולם ועד [ועיין צפ"י צראשית ע"פ ויחלדך חנוך את האלקים כו' וכי רש"י שה"י קל צעניו להרשיע וק"ל].

ואד לעמתי כל זה צלדיק שאין זכותו כדאי להליל כל העולם צעניו אי ח"ו לא די מה שאינו מליל אף חצ ג"כ לאחריכא צלדקתו ואולם צלדיק אשר זכותו גדול כ"כ שיוכל להליל כל העולם כולו ודאי ופשיטא דלא שייך ולא יעלה על הדעת ח"ו כי יעה מדרכיו הישרים ללכת עקלתון כדי שלא להרשיע צלדקתו לאחרים שהרי הלדיק הזה אף כי צאמונתו יח"י וכל עוד שיוסף לעשות

עי"ר כוונת החרי"ו הכ"ל דהנה צמדרש שמואל חיתא פ"י על מ"ש עקצ"א צן מהללאל לוואר הקחכל צ"י דברים ואין אחיה צא לידי עצירה דשנים הגראשונים שצא מטיפה קרומה ושהולך למקום עפר רימה וחולעה הוא לשצור את הגוף אצל יוכל להחללל כיון שהוא שפל כזה ח"א לו לעצור את הצוית"ש וכח"ש חיוצ הילדק ילוד אשה לכן אמר עוד תרופה שלשית שעתיד ליתן דין וחשבון לפני מומה"י הקב"ה דאעפ"י דהגוף שפל הכשומה היא גציה מאוד חלק חלקי מומעל ושפיר יוכל לעצור את הצורה וציה פ"י האלגזי צפ"י אהצח עולם פסקו צמולי אורח חיים למעלה למשכיל למען קור ומשאל ממה סוצא צפ"י צית שמואל אחרון עי"ש ויכעס לך וציה יוצן וכדי חמ"ש ענוחנתו ח"כ י"ל ח"י הילדק ילוד אשה קרל להושע צ"כ יהושע וכפרש"י יה יהושעך כו' להודיעו כי לדיק ליתן דין וחשבון לפני מומה"י הקב"ה וזאת יושיעו.

וי"ל עוד דהנה אמרו רז"ל כל המעציר על מדותיו מעצירין מומנו כל פשעיו וא"כ ירא משה אף דכחוד שומר כפשות חסידיו וייד רשעים יליס היינו לטובת חסידיו שלא יענשו ח"ו צמחאם אצל כאן כיון דיהושע הוא עניו ומעציר על מדותיו ומחיל מעצירין מומנו כל פשעיו ח"כ לא יה"י לו שום עונש צמה סיה"י צעלה אחת עם המרגלים והנה רז"ל אמרו צכל יום ויום ילרו של אדם מחגבר עליו ולחמלא הקצ"ה עזרו כו' וצודאי העזר הוא לטובת האדם אצל כאן דאין שום עוצה ליהושע מזה דצלח"ה לא יענש ע"כ התפלל משה יה יהושעך כו' והצן היטב הלשון שאמרו לחמלא הקצ"ה עזריו וכאן אמר משה הלשון יהושעך ולא אמר יעזרך דדבר שאינו מן הדין ואינו מן הלורך כ"כ שייך צו הלשון ישועה עפ"י שהצחתי לעיל פ"י הפסקו רחוק מרשעים ישועה כו' וכן כאן אעפ"י שאין לדיק לעזר כי צלא זה לא יענש מ"מ יושיעך וה' יעזרנו ע"ד כ"ש ויושיענו למען שמו הגדול צצ"א.

א"י צפירושו והקדוקים כבר זכרנו פעמים ושלום רק ציותר חמ"י כי כלצ לא ה"י עם מלחם הגס שלא התפלל משה עליו וכ"ל עפ"י מ"ש צפ"י תורת אמת להגאון מאפסא זל"ל על אמרם ז"ל ואפ"י כל העולם אומרים עליך שלדיק אחיה כו' ואמר חיהו זל"ל דצחמת אמרה הלכפתת למה צצח אלו להזכיר את עוני וארז"ל שאמרה ע"כ

נפש

שלח

טובה

לעשות לדקה ונשפטו הרי זכותו יותר גדול ויותר מנין על אחרים צדקתו ותומתו.

ולזה יצא על כהן כי על כלב לא הולך להחפץ כי משה ידע שנפשו כי כלב בדיק גמור הוא ולא יתן חזון קשצת לשמוע לקול מהרסים להוליא דבה על הארץ הקדושה ומה גם דלא שייך כאן שום תפילה כי הצחירה חפשיית אשר ע"כ לא התפלל על האחרים וחולם על יהושע כהן עיניו לאשר ראה וידע גודל ענותותו וה"י משה ירא למאור כי מחמת גודל ענותותו של יהושע ידמה צעיניו אשר צודלי אין זכותו גדול כי"כ שיליל גט לאחרים וא"כ אם הוא ישאר בתמותו ואמונתו יחא דבה חז לאחרים ע"כ יתן עלה לנפשו להיות עומה צעלה אחת וכוחו כמותה ע"כ התפלל עליו יה יהושעך כו'.

ידה כלב את העם אל משה כו' והציא רש"י ז"ל מד"ר ז"ל לשמוע מה שידבר במשה לוח ואמר וכי זו כלב עשה לנו זן עומה השומע ה"י קצור קצא לספר צגותו ומחוק שה"י כלבם כו' שתקו כלם לשמוע גותו יל"ד הרבה דזה ה' מהיכי ידעו שידבר כלב צגות משה ששתקו כולם קודם שאמר שום דיבור ועוד למה אמר כלב וכי זו כלב עשה לנו זן עומה ולמה לא אמר משה וקושיא חדא מחוק צירך הצרתה כי דבר זה ידוע לכל דאם אחד שוכח להצירו לא יוכל להזכירו בשמו וכמו ששארל שאל על דוד המע"ה מדוע לא בא זן ישי כו' ולא אמר דוד אלא הוא הדבר אשר דברנו וגם כאן מחמת שידע כלב כי כל העם שוכחים את משה ורואים לשמוע גותו לזאת החכים לנגד עיניהם והתחיל ללוח וכי זו כלב עשה לנו זן עומה וממילא כאשר שמוע כי לא הזכירו בשמו נתנו חזון כי כמותם כמותי לזאת שתקו כלם לשמוע דבריו ובאמת אמר אח"כ דברי דק ואמת [דברי לחות זה שמועתי אומרים שם הגאון המפורסם מו"ה עמרם צלוהם אשר ה"י אצ"ד דקולתנו] ה"א צ"י צ

ואתם אל תראו את עם הארץ כי לחזונו הם קר ללם מעליהם כו' יצאח ע"ד שאר"ל לא נתפזרו ישראל לצין האומות אלא כדי שיתקפו עליהם גרים והנה באמת יש דבה מעלה ומקרון כי מעת חטא אדה"ר ונתערב טוב צרע מאז והלאה על ישראל עם קרובו לקצץ הכפזרים וליחדם ציחוד גמור צחוק צכ"י וטובה גדולה הוא

דבה הפיזור לישראל כי מאור קשה להמתין עד אשר יתצרו ויתלצו צעלום לצוא להתחצר צמקור הקדושה וחולם יש דבה חקרן ג"כ כי ח"ו ע"י הפיזור יכולין לצוא ללמוד מועשיהם וכאמור ויתערבו צגים כו' ויסיפו ח"ו להרע ולערב הטוב צרע.

ואורי ה' זה הויכח צין כלב וצין שאר המרגלים כי המרגלי אמרו לא נוכל לעלות אל העם היינו שאין להם כח ויכולת לעלות ציניהם ללקט מהם נפזרים כי חזק הוא מוננו ויתגבר הרע ח"ו על הטוב ויסיפו לבאר צאר היעצ כי הוא ארץ אשר אובלת ומקלקלת את היושבים עליה והא"ר אחס יולים ללחום עומה כי כל העם אשר ראינו צחוכה אכסי מדות וגם צני הנפילים ראינו שם וא"כ סכנה גדולה הוא לנו ללאת לולחמה כצדה כזאת אשר הוא קרוב להפסק ורחוק משכר.

וע"י אמרו יהושע וכלב ואחס אל תראו את עם הארץ כי לחזונו הם היינו כי כצר כחצו הקפדים הקדושים כי עיקר האכילה הוא להיות מעלה בקודש כילולי הצדורים צאמלעות המאכלים והיינו אל תדמו צנפסכם כי עם הארץ לחזונו הם ומלחמה גדולה וחזקה עלינו להוליא מהם הכילולין המחין אותם לא כן כי כצר קר ללם מעליהם וה' אחנו היינו הכילולין הקדושים אשר ה"י ציניהם כצר המה עמו ע"כ אל תיראום אינכם לריכים לירא כלל מפניהם וקרוב לפירוש זה מלחמי כחוצ אח"כ באה"ח ואחן תודה לה' כי נחני צדק אמת.

ועפ"י האמור כאן אמרתו לבאר עוד הפעם התרי"ו וכדי חמא משה כו' והוא צמה שאמר משה והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ דהך והתחזקתם לכאורה מיותר אמנם להכ"ל י"ל כיון דכצר קאה הארץ החיל שצלע לפי דברי יהושע וכלב לפי מ"ש לעיל א"כ כיון דאחא מח"י את כלם כחי' ועתה שצטלה החיות שלהם מנין אז לכנעני היושב עוד צארץ ישראל אז פירות ושומים עוצים כאלו גם מה כונת המרגלים צהצ"אם האשכול ורש"י עמד דבה והוא מר"ל וידוע אמרם והדרכה חדרש.

ואולם י"ל עפ"י מ"ש התרגום יונתן על והתחזקתם עזידו חזקה דמשה לרא להם לעשות חזקה צארץ וחזקה זו מה אהני לרא אמנם י"ל דבאמת כיון שכצר צעלה החיות שלהם ג"כ יופי הפירות גודלם וחשיבתם כצר כצטל ומא שאלא

דהאי אשר עצרנו בחוכה לבחירה מיוחדת ולהכיל יצל
שאלנו להוכיח דהוא דלא כמו שאלמנו המרגלים
שמענה פריי מחמת שעדיין לא נתבררו הכיולין
דאיכ אין חילוק בין מקום שעברו הם לבין מקום
שלא עברו וזאת ידעו יהושע וכלל שרק במקום
היו הפירות יפים וטובים. ויש לישב בזה מה
שמועתי ומקטין מה חדשו יהושע וכלל צמיש הארץ
אשר עברנו זה עוצה מאוד הלא בזה גם המרגלים
אמרו כמוהם רק שאלמנו כשם שפריי משוכה בוי
ולהכיל יתכן כי המרגלים אמרו על כל הארץ כי
הוא זבת חלב ודבש וזה הוכיחו לנפסם את
דעתם ואולם יהושע וכלל אמרו הארץ אשר עברנו
זה רק במקומות הללו וזהו וכדי חמא משה
ענותותי בוי והקציה כבר רמז למשה כי יתן להם
מקום לטעות לדברי המרגלים והיינו שיש לטעות
כי היי מקום לומר בדברי המרגלים כי רק הכוונה
היי חילוק זיכיהם ואולי נודע למשה הטעות שהיי והיי
משה יודע כי צקל יתן יהושע מקום לדברי המרגלים
כאשר יראה כי סרו מן הדרך ע"כ התפלל
עליו וכו'.

א"י כי לחמנו הם הכוונה ע"ד מ"ש הפסוק כי לא
על הלחם לבדו יחי האדם כי על כל מולא
פי ה' יחי האדם דהנה זאכילת האדם יש צי
מזונות אי סנחת הגוף שחך לויבל יעושו ובי מזון
הכשמה וזהו כי לא על הלחם לבדו היינו האכילה
הגשמית יחי האדם כי על כל מולא פי ה'
היינו שמוצק עליי ומזכיר שם ה' עיינ יחי האדם
מחמת שהוא מורכב מגוף וכשמה עכ"ל. והנה גם
צירושתי איי ה' צי האלות אי להגוף ואי להכשמה
עוצת הגוף היי שכבשו צתים ומלאים כל עוז ובר
כמוצור צקרא ועוצת הכשמה היי כי קיימו דבר
הי בהכבישה שהצטיה להם ארץ זבת חלב ודבש
ועיי נתחייבו לשמור מלות ה' כמ"ש ויתן להם
אלות גוים בוי בעצור ישמרו חקיו ומורותיו ובר
שהכשמה נהנה מזה וזהו שאלמנו כי לחמנו הם
היינו שאלנו לריבים להתנהג עמהם כמו עם אכילת
הלחם [כל סעודה נקראת לחם וקיל] שיש צי
כוונה כמו כן צעת שעשינו עמהם כליון ואצק
יש לנו לכון גם דברי השיית וזהו דברי רש"י
כאלכס כלחם וקיל.

חדש ה"א ב"י"ב
ויהושע

שאלנו עוד ימים וטובים כאלו הוא מוכח לדקת
כלל ויהושע שקיימו דברי משה לעשות חזקה ואיכ
חמא והלאה הוא של ישראל ע"כ נעשו פירות יפות
צומים מועטים כאלו וכדמלינו צימי יואל ואולם
המרגלים אשר ידעו צעלום כי רק אחת שעה
בשרים היו וכלל שהיי עומהם צעלה אחת שהרי
הצטיהם כי כמוהם כמוהו ע"כ חשבו כי גידול
פירות כאלו הוא מחמת כי יש עוד שם נילולת
אשר עדיין לא חזרו למקומן עוד כראוי.

ומיושב

בזה מדוע לא ראו המרגלים כי גם
יהושע יבכים עומה על כל אלה הלא
כי ידעו ע"כ כי אם המה יאמרו דזה על הארץ
ויתגלה רשעתם מעיקרא ע"כ איא לתלות גידול
הפירות יופם ומצם שנתגדלו צומים האלו מחמת
חזקתם וישרם ויהושע לבדו צרו ענותותו ודאי
דלא יתלה כי זכותו גרמו את כל אלה ובעכ"ח
יענה אמן לדבריהם כי אין לעלות אל העם הזה
כי מקום סכנה הוא להם כי עוד הקליפה בחוקפה
וחיו עוד יוכל להמשיך יותר עוצה צקרה וככ"ל
דאחת להכי מיושב עוד בזה לי קוש"א

והשתא

חזקה לא ראיתי מי שעמד בזה מדוע
בתחלה לא אמר הקרא רק ויהם כלל את העם
אל משה ולא מלינו ליהושע שיאמר דבר מה
להשתיקם הלא זרזין ומקדימין למלות ומדוע הוסיף
עד שאלמנו כלל את דבריו רק אח"כ אמר
ויהושע צ"כ וכלל ציי אמרו אל כל ציי הארץ
אשר עברנו זה בוי עוצה הארץ מאוד מאוד ולהכיל
יתכן כיון להישע ה"י באות עניי גדול וראה עוצם
וגדלם מהפירות ידע צנפשו כי צודאי צזכום
האנשים אשר הלכו לתור את הארץ נעשו כל אלה
אך כאשר ראה כי המרגלים כלם אחגלו בהסתייהו
צחוליהם דזה על הארץ ומילא ידע צנפשו כי
אחת משהי אלה אז שהוא האמת כמו שיאמרו
המרגלים כי יש שם עוד הרבה כיולין אשר עייכ
הקליפה עוד מאוד בחוקפה אז כי שרק צפיהם
רק כל השפעה שראו נעשו כל אלה צזכום זה לא
האמין צשום אופן ע"כ שתק ולא דיבר כלל אך
כאשר ראה כי כלל לעק בכוכיאל להכחישם ולהכזיבם
איכ ה"י יהושע חולה כי כל אלה נעשה צזכות
כלל אז לעק גם הוא כי הארץ אשר עברנו זה
עוצה מאוד.

ויש לישב עוד דקדוק אי מ"ש יהושע וכלל
הארץ אשר עברנו זה להור אחת בוי

נפש שלח טובה

דהלדקה הוא זרוע ומכבר ורק עתה מחזיר מה שלקח מכבר ועייז לישרי לב שמוחה היינו דהשתי לבנות יהי בשמוחה עיי שמוחה שוים כי זה מושלם מה שלקח כבר זה גוצה חוצה ככיל.

ואפשר לומר עוד שרמז לנו המדרש בזה עפ"י מ"ש כי ישראל הוא ר"ת יש ששים רבוא ארתיים לתורה וכל אחד ואחד מישראל יש לו אחוזה באת אחת מן התורה ומצוה בפקדים כי הגרים יש להם אחוזה רק בהתגין מהארתיות ובעבור זה פירשו מה שרי עקיבא הי דורש על כל קוץ וקוץ כי ר"ע הי בן גרים והנה ידוע דהתורה הוא לבוש ויש בחוכה פנימות ופנימי פנימות כמבואר הכל בזה ה"טצ בזה"ק וע"כ התורה הקדושה הוא בגדיהם של ישראל והגרים שאין להם אחוזה בגוף הארתיות רק בהתגין ע"כ הם צנחנים כמו לילית שהוא צוקף הצד כמוצן וכבר רמז הרמב"ם כי זרוע ללדיק ולישרי לב שמוחה הוא ס"ת עקיבא [ואחש"ה מתחלפין] רמז על ר' עקיבא זה רמז לנו המדרש ועשו להם לילית על כנפי בגדיהם זש"ה אור זרוע ללדיק כו' דהוא לילית על כנפי בגדיהם כנז"ל והבן.

ואולי זהו ציבור ג"כ המדרש שאמר על ועשו להם לילית זש"ה הי חפץ למען לדקו יגדיל תורה ויאליר כי עיקר התורה הוא גוף הארתיות ואולם הי חפץ למען לדקו יגדיל תורה דהיינו התגין שמוחה נחנו לנו רק מזה לדקה כי עיקר התורה הוא שייכות רק לישראל ואולם התגין אינם שייכין רק לישראל זה רק בלדקה שכתן לנו הי גם התגין אשר עייז הגדיל התורה כמו שזמלנו שרע"ק הי דורש על כל קוץ וקוץ חלי תילים של הלכות אשר אנו חיינ מפיסה והבן.

אפשר לומר עוד במדרש שאמר ועשו להם לילית זש"ה הי חפץ למען לדקו כו' והוא עפ"י מ"ש בזה"ה לדקק מה שאמר הכי ועשו להם צי בתחילת הענין והוא עפ"י מ"ש רז"ל במדרש כשראה משה מעשה המקושש אשר לפני הי ציית החול לוצפין ישראל תפילין וזכרין מולות ציוס השבט צום יזכרו והשיב הקצ"ה הריני נותן להם מלות כילית שזה יזכרו עכ"ל וא"כ יש מקום לעשות כי מלות זו תהי במקום תפילין רלה לובט תפילין רלה לובט לילית בלא תפילין ואע"פ זש"ה ימים שאחד מהן יקפיק לזכירת המלות לזה אמר ועשו וי ויזכיק מלות תפילין צמיע ומזיק מלות לילית עכ"ל

וידוע בן נון וכלב צ"י מן הסתרים א"ה קרעו בגדיהם ולבאורה הנך תצות מן הסתרים את כו' ויזכרים כי כבר ידענו כי היו מן הסתרים ואולם י"ל קלת צדק הללה דהנה מדרך המרשיע צעחים הללו כי חיקף משנה בגדיו ויתאזה ללכת צמלנשי עכ"ם ויבחר צמנהגיהם ויפרוק עול ללכת בקלות ראש וכדומה ואם היו המרגלים עושין ג"כ כזאת צודאי כאמנים צע"י ישראל על טהרות הקודש וא"כ כי לא הכרת פניהם הי עונה צס כי יזכר ימין שקר ואולם הנה צאו צמעטה מעיל היכלה ולבושי הלניעות וצקדקוד שחוט ויענו ויאמרו כי אמת כי עוצה הארץ ואור רק אין צנו כח ללחם ולחמה בזה וכו"ל כי סכנה עלומה הוא אך יהושע צ"כ וכלב צ"י אשר הכירו כי אכשי דמים ומרמה עמל ואון הנה ומרמים חומה למעלה לעען העמות את ישראל סכנו צצגדים כאלה ע"כ מן הסתרים את הארץ היינו מן המרגלים קרעו יהושע וכלב בגדיהם למען הראות את צ"י כי אין אמונ צקצס רק כאשר הם דוגרים וקושעא קאי.

ועשו להם לילית אי צמד"ר זש"ה אור זרוע ללדיק ולישרי לב שמוחה יליפ עפ"י מ"ש צעזח"ה הכחוצ נתן נתן לו ואל ירע לצבד כו' כי צגלל הדבר הזה יצרכך י"ל והכוונה צקילור שמוזכר כי השם נותן יתן להתקבל כמו שהוא הי הכותן והנותן עתה הוא מחזיר מה שלקח מכבר ואז לא ירע לצבו צתחו לו כי עוד יהי צגלגול אחר להיפוך כיון שכבר החזיר מה שלקח [ושם צמקומו הארכתי ציותר ציבור] והנה הצעה"ט כתב כי לילית צגי לדקות כי עיי לדקה זוכה ומקבל פני השכינה והוא מלשון מליץ מן הסתרים. ועיין צפי למה הי לצבי שכי ליתן את הלדקה צאופן שלא יחצ"ש מוצנו וכן מצוה צמכז"ל צהרצס ומקויות. והנה אם הלדקה צאופן ככ"ל איב לב שניהם שוים דזה הכותן שמה שפרע החוצ וגם המקבל יוכל לשמוח אז כיון שאת שלו נותנים לו מה שנתן הוא מכבר. לא בן אם הכותן יאמר כי הוא נותן לו עתה איב הכותן דואר מן הגלגול והמקבל צוט שלוקח כעת צהקפה וא"כ י"ל דזה כוחה המדרש דהכחוצ אשר ועשו להם לילית דהיינו שיעשו הלדקה צאופן שיהא יכול לאיקחכולי צי ומפרש המדרש צאפה אופן יוכל להיות זאת כי המלפס לשלון אחרים עולם חשך צעדו ע"כ אומר אור היינו צזה האופן יהי אור להמקבל דהוא הסיפוך מחושך אם זרוע ללדיק דהיינו

נפש

קרה

טובה

קו

הוא להפרישם מחטא אונס לפני הדיקים ההמון ולישרי לב אשר גם צלתי מלות לילת יתגברו על ילם להם מלות לילת ונורה צפני עלמה לקבל עליי שבר ויוכלו לשמוח עם מלוחה ושפיר מציא המדרש כאן הפסוק אור זרוע ללדיק כי ללדיק מלות לילת מציא לו אור גדול שעייז יזכור את כל מלות הי ולישרי לב שמוחה דהיינו כי ישרי לב ישמחו ויתענגו עיי מלות זו.

ויש לומר דגם חידך קרא דמציא המדרש זכאן ה' חפץ למען לדקו יגדיל חורה ויאדיר רוח ג"כ להכיל דבשלווא מלות לילת לפני ההמון העלולים לחטא שפיר לזה להם מלות לילת ואולם ה' חפץ ג"כ למען לדקו היינו שיהי צהם פעולה לעוצה ג"כ לפני הדיקים ומה השעולה להם במורה זו ע"כ אמר יגדיל חורה ויאדיר היינו כי עיי מלות זו יגדיל חורה כי על ידה יזכור את כל מלות ה' וע"כ במקרא הראשון דעינק ליווי הילת ה' כדי שעיי מלות זו יהיו פרושים מהחטא ולא כלל למשה עמיהם כי לנעם זה אין לירך ללילת רק לפני ההמון ואולם במקרא האחרון שאמר הכתוב כי עיי מלות לילת יזכר לזכור את כל מלות ה' שפיר כלל גם למשה עמיהם ואמר והי' לכם ללילת והזן והוא נכון לדעת.

פרשת קרה

ויקח קרה בו איתא במדרש מה ראה קרה לחלוק על משה פרה אדומה ראה ואמרתי לפרשו עפ"י מ"ש צאיה ספר מפרש סמיכות החורה ותמולית מדבריו הוא דא"י צבעה"ט בראשית הוא אחריות אי בחשתי קשה לפי"ז קושיות החוס' הלא קיימ"ל צניסן נצרא העולם ול"ל ת"י החוס' דמחשבה היתה צא בחשתי וא"כ מוכח דמחשבה עיקר ואיתא בגמרא לא היו ישראל ראויים לאותו מעשה אלא כדי להורות תשובה לרבים וא"כ צמעה לא חטאו כ"א צמחשבה ואי לא אזלינן בחר מחשבה צאמת לא חטאו אי"כ בטל ק"ח דמשה מה פסק שהוא מלה אחת בו כל ישראל מוותרים בו הלא לא חטאו וא"כ מוכח ידע משה דאזלינן בחר מחשבה וזה הסמיכות החורה אשר עשה משה בו שנסאו לצו לשבור הלוחות וקום דק"ל דמחשבה עיקר וקשה מ"ל הא דלמא מעשה הוא העיקר ואין כאן חטא לזה אמר בראשית בו דרומה חוה"ק אי בחשתי נצרא העולם וא"כ מוכח דמחשבה עיקר ודפח"ח ושי"י.

וראיתי

דפח"ח. והנה יש לעיי דבאמת טעמא צני' אם יש לנו מלות לילת אי"כ למה לנו מלות תפילין דכשם שדי בזכירה זו לשבת למה לא יספיק לנו גם צימי החול בזכירה אחת אך דבאמת אם ה' כוונת המקום רק למען כבודו כדי שזכור לקיים מלותיו ה"י די צאחת לנו אצל הקצ"ה ית"ש עיקר רצונו לזכות ישראל וחפץ חסד הוא הורה לנו ית"ש בזה כי עיקר המלות הוא כדי שזכה עיי לכל עוז וזרכה ומוצאין דברי המדרש הכ"ל וק"ל.

ויש בדבר זה קלח נתינת טעם למה צמלות לילת לא רמיא החורה חיוב אגברא לעשות לו צד ארבע כמפות ולעשות צו לילת ואולם להכיל כיון דכל הטעם שמה לנו הקצ"ה לעשות הילתה הוא רק מנח מעשה דמקושש אי"כ צכל עת רחייט הילית יזכור מעשה דמקושש והחורה חסה על כבוד הצריות ולא רלחה החורה שיזכר ענין המקושש צכל עת. ואולי יש בזה מקום לישב למה אמר תפילה ועשו להם לילת ואח"כ אמר והי' לכם ללילת ולהכיל י"ל דהנה מלצד הטעם כדי שיזכרו חף בשבת יש טעם על לילת כאמור בקרא וראיתם אותו וזכרתם בו כי עיי מלות לילת יזכור כל המלות אי"כ עיי"ז שפיר יש ללוות על לילת ואין צלילת רוח על ענין המקושש.

והנה אם כי כל עיקר מלות לילת ה"י עיי המקושש אין להם לשמוח צמלות לילת כיון דכל עיקר מלוחה הוא לחשות בהם אשר אם צום אחד יחסר להם אות הזכרון יאשמו חיו ואולם אם טעם הילתה הוא כדי שעיי יזכרו כל מלות ה' שפיר יש להם לשמוח צמלות כי עיי"ז יזכר לאור גדול וקדוש מה שכל יוכלו להשיג עיי מלות תפילין כי עיי מלות לילת יזכרו את כל מלות ה' וא"כ י"ל דכיון דאמר משה דבשבת כיון שאין מניחין תפילין אין להם מה להזהירם ע"כ ליה הקצ"ה לאמר ועשו להם לילת ועיי"ז יזכרו והוסף הכתוב צאמרו והי' ואין והי' צכל מקום אלא שמוחה הכוונה מתי חוכלו לשמוח צמלות לילת אם לכם ללילת וראיתם אותו וזכרתם את כל מלות ה' בו וכנ"ל.

ואולי זה רוח לנו במדרש על ועשו להם לילת זמ"ה אור זרוע ללדיק ולישרי לב שמוחה וסיינו כנ"ל דאם עיקר הילתה ולהזהירם ולזכור חשות כח"א אין להם לשמוח צמלות וא"כ מלות לילת לפני

נפש

קרה

טובה

וראיתי צפי דברי אמת להגאון הלדיק מו"ה ז"ל מנצבין ז"ל צפרסה זו שכי כי כי חלונת קרח הי' לפי שהוא לדיק יותר ומהסרן לפי שקרח הי' משצב לוי שלא עשו את העגל ואהרן צהיפוך וד"ל אי"כ נחזי אכן דאס אזלינן צתר המעשה אין להאשים את אהרן ולומר עליו שקיי"ע ידי עוברי עזירה כי לא הי' ישראל ראוי ללוחו וועשה אצל אי המעשצה עיקר וחטאו אי"כ גם אהרן לא טיב עשה צוה שמיילא ומשצבת הרעה וילדק קרח צמחלקוהו. והנה צמח"ע וי' ויה שראינו כי לזה הי' לעמו להציא פרה אדומה לכפר על חטא הזה אי"כ מוכח כי המעשצה עיקרית ואי"כ צמח"ע ראוי להאשים לאהרן על אשר ויילא ומשצבת וצוה צבין דברי חכמים וחיידותם היינו המדרש ויה ראה קרח לחלוק ע"י פרה אדומה ראה היינו ויה ראה קרח לחלוק ע"י על אשר עשה כסן לאהרן וכי"ל משום שקיי"ע אהרן להם צוה שעשו בו אך מ"ל לקרח דאהרן חטא ללוא המעשה עיקר וצמח"ע לא חטאו ולזה אחר פרה אדומה ראה טוה הי' להציא כפרה לכפר על חטא העגל ומיילא מוכח ויילא דמחשצה עיקרית ודהו לריכא לכפרה וק"ל.

עוד איחא צמד"ר ויה ראה קרח לחלוק ע"י פרשת לילת ראה וכבר אמרו צ"י קמחי דקמחי ויה שחכני הי' צרע זו אמרתי לכתוב כאן והוא דכבר פירשו האחרונים פסוק הי' עז לעמו יתן הי' יצרך את עונו צטלוס והוא דהתורה ארוכה מארץ מידה ולו יחי' בצר שנין אלפין אי"ל לו לקיימה כולה אכן לאשר כי כל ישראל ערצים זה צוה וכלהו כחדא חשצין ונתקיים כל התורה על ידם ועל פיהם אכן כ"ז הוא אס אינם גופים וחולקים רק שיש ציניהם אחוה וריעות אז שייך לומר דכל אי מקיים כה"ת כולה. אצל אס תחרות שנאה ציניהם אז צודאי אי"ל לו לקיים כל התורה ולריק והצל יגיעו וזהו כוונת הכתיב הי' עז לעמו יתן וקשה איך אפשר לקיים לכל אי"ל כל התורה לזאת אחר הי' יצרך את עמו צטלוס ואי"כ כללה כחדא חשצין ויהי כאלו קיים כל אחד ואחד כל התורה וצוה מפורקים ומאמר ז"ל צמ"ע שצת צגר אי' שצא לפני הילל ואמר לו גירני ע"י שחלונדיו כל התורה על רגל אחת ואמר לו מאי דעלך סני לחצרך לא תעציד והוא שיהי' לו שלום עם כל אי"ל ומיילא אז כאלו קיים הוא כה"ת צעלמו ולא ילך לצוה בגלגול עוד

והנה ילדק כי זה שאלת המדרש ויה ראה קרח לחלוק ע"י הלא ידע צכפשו כי אי"ל לו לקיים כל התורה ויה זה ראה לצבור צמחלקות ואי"כ יהי' מוכרח להחלגל כמה פעמים למען יקיים צעלמו כל תורה כולה צלי שום ערצות לזה אחר פ' לילת ראה ויוצן עפ"י מ"ש צמ"ע שצוועת ד' כ"ה ע"א שקולה מלות לילת כנגד כל המלות כולן וכבר קרח אס יקיים מלות לילת כהוגן שוב לא יולך לצוה בגלגול וגם אין לריק לשלום לזאת הרהיב צכפשו לצוה לירי וחלוקה.

ומה מוארד יומחק כדצב לפי לפרש צוה המדרש ריש פרש"י זו ויקח קרח בו הס"ד אס נפצע ונקרית עז זה קרח ועוד אי' צמד"ר פרשה זו אס נפצע ונקרית עז ומדכס כצריח ארמון זה קרח שפצע צתורה שהוא העז שנאמר הי' עז לעמו יתן בו' והיינו ככ"ל לפי שחלק על משה צוה הרהיב ע"י ופצעו צתורה שצריכה שלום והצן היעז כי קלרתי.

ול"ב כראה לפרש המדרש הכ"ל ויה ראה בו' פרשת לילת ראה עפ"י דברי הגאון ההפלאה ז"ל צכפרו פנים יפות פירות צפסוק וישמע ושה ויפול על פניו ואיחא צמח"ע ז"ל ויה שצוה שחשדוהו צאשת איש עכ"ל ואמר אי"ל לפרש שאמר לפי שאמר ושה צפי לילת ולא תחורו אחרי לצכס ואחרי עיניכס אשר אחס זונים אחריהם וכי' הצ"י צאהע"י ס' ק"א צסס הרי' יונה אקור להסכתל צאי"ל מן התורה שנאמר ולא תחורו אח"ל ואחרי עיניכס עכ"ל וכיון שאמר ושה אשר אחס זונים אחריהם קצרו שהוא חושד אוחס צאי"ל מדלא אמר שלא תזנו לכך הסבר לחשוד אותו עכלה"ע דפח"ח ושי' וצוה יוצן צנקל המדרש צאס לא הי' רואה קרח ויה שכתוב צפי לילת היינו ולא תחורו אח"ל ואח"ע אשר אחס זונים אחריהם לא הי' מהסך הדצר על ושה ולא הי' חולק עמו כי מהיכא תיחי שחלוק עליו אצל פ' לילת ראה לכך חלק עליו

חודש ה"א"ב"י"ב
[ומבחן עד צסוק צכרון צצני ישראל המוצא לקמן]

ויקח קרח צן ילחר צן קסת צ"ל ודתן ואצרים צני אליאצ בו' והוצא מארז"ל צרשי' ויקח קרח לקח את עלמו בו' לעורר על הכהונה וזהו שח"א ואחפלב יליד למה פרע לנו אלל כל אי"ל שס אצותיו והי' די לחזכיר שס קרס לצד ויוצן עפ"י מ"ש

וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה וכו' וכל ישראל אשר קצצותיהם נקו לקולם אמרתי להמשיך צ' כתוצים להיות צאין על רגל אחד ומה שיש לדקוק במקראי קודם הללו אי מה מעלו קרה ועדתו שיהא העונש מדה כנינו מה שיורדו חיים שאלה ויאבדו מחוך הקהל צ' הקשו המפורשים למה אמר הקהל נקו לקולם היל"ל נקו מוקולם ודברי רש"י מדברי רבותינו ידועין בזה ויל"פ עפ"י מאמר חז"ל שאמרו דברים היולאים מן הלצ כנכסים אל הלצ ואעפ"ה אין מהתימה שאנו רואים הרבה המעוררים את העם לתשובה והם חסידים ויראי השם מפורסמים ואעפ"כ אינו עושה שום רועש אלל ההמון עם וח"ו לומר עליהם שאינם דברים היולאים והלצ אלל שבאמת מלינו השמן לז העם הזה וכו' שחיו כ"כ נחשמו עד שאין שום חיות בהם שירגשו דברים הנאמרים כי לצם כל עומם ואם השומע יש לו לז אז נחפעל מדברים היולאים מן הלצ המשמיע.

ואפשר בזה לפרש מה שאמר דוד המלך ע"ה נשכחתי כמות מלצ הייתי ככלי ארצד כי צאמת החוטא הוא נמשל לכלי ארצד כי אין חדם חוטא אלל ח"כ נכנס צו רוח שעות וממילא הוא חסר דעת וצאמת אן נידון רק כשווג והמחזירו בתשובה ומלמדו דרך החיים זה מחזיר גם לזו שנאצד ממנו ע"י החטאים שעשה והוא כמו כלי הנאצד מצעליו והאיש המולאה מחזירו לצעליהן כמו כן הוא הדבר הזה והוא כוננת להמעייה נשכחתי כמות מלצ היינו מ"ש היי ע"י ששכחתי שיש גצוה צמחים מומעל ורואה כל מועשי ועייז לא היי לזי עמי שיזכרני והייתי ככלי ארצד שאינה אלל צעליה אצל ע"י תשובה שלימה שעשיתי חזרתי למקום יח"ש במקדס והוא מה שאמר צקס עצדך כי מלותך לא שכחתי וק"ל.

היוצא לנו מזה כי לתשובה שיחזיר האדם לריבין לבוין השומע ומשמיע וכאמרו ז"ל פתחו לי פתח כחורו של מחט ואני אפתח לכם כי ואם לאו הוא כשם שאלה לומר דבר הנשומע כך בו ומאוד לריך להיות רצ זכותי של המשמיע לעם דרכי אלפים חיים שיעשו דבריו רועם קודם שיכין השומע ומי לנו גדול מומה כי צודאי דבר אל קרה ועדתו צכל לצצו ונפשו ואעפ"כ לא נחפעל קרה ועדתו כלל רק משם צל לנו הראי והורחו שלא יהי לנו חיתה ולא נהרהר אחר המוכית לומר

מ"ש לעי ע"פ ויהם כלל את העם [צסם הגה"ג מו"ה עמרם שליט"א] כי מי ששוכחים לו אינם מזכירים אותו צשמו וראי שאמר שאל מדוע לא צא צן ישי אל כי ולא אמר דוד עיי"ש דברי לחות וכן י"ל ג"כ כי צודאי ידע קרה ואכשיו כי עיי מחלוקתם על משה ואהרן היי שנאים אלל צני ישראל וממילא לא יזכרו ולא יפקדו צשום רק יזכירו אותם על שם אבותם אצל כדי להוליא מומם לא השגיחו על העלמות שום והוא ויקח קרה עיי המחלוקה לקח שנאה על עצמו שלא יקרא קרה צשמו רק מי שירלה להזכירו אומר צן ילהר כי ודתן ואזירם לא יאמר ולא יזכר עוד שום רק צני אליאצ וכן ואון צן פלח לא יקרא עוד יותר רק צסם צני ראוצן והוא דברי רש"י לקח את עצמו היינו שם העלם קרה לקח לזל יקרא ויזכר צשמו יותר רק צן ילהר לעורר על הכהונה עיי הערעור על משה ואהרן על הכהונה

שמעתי לפרש דברי רש"י עינו הטעותו ראה שלשלת גדולה יולאת ממנו בו ויליד והוא אומר עינו לשון יחיד ולא אמר עיניו הטעותו כי האדם יש לו צ' עינים ויצן עפ"י דברי המפורשים צמה שאמר צלעם נאים הגצר שחום העין בו הטעם למה היי צלעם עיור על אחת מעיניו כי הקצ"ה צרה את האדם צמתי עינים צאחת יראה גדולת ורוממות הש"י כי הוא כל יכול ומלכותו צכל מומשלה וצאחת מעיניו יראה שפלותו כי הוא עפר מן האדמה וסופו שישוב לעפרו ע"כ לא ילך עפר מן האדמה וסופו שישוב לעפרו ע"כ לא ילך צשכירות לזו רק יסגל צחורה וצמלית צעוה"ז כל ימי חייו להכין לדה לדרך לעוה"ב. והנה צלעם ראה גדולת הצורה יח"ש כמציאר צקרא וידע דעת עליון כי אצל היי רחצ לצצ ועין רעה ולא ראה לראות שפלות עצמו ע"כ נכחם עין אחר ממנו. והנה גם קרה ראה גדולת הצו"ת צעין אחד כמ"ש כי כל העדה טולם קדושים וצחוכם היי אצל שפלות עצמו אשר יחא ראוי להיות נכנע מומ"א זאת לא רלה להצין רק אדרכה ראה שלשלת גדולה יולא ממנו שמואל ששקל כנגד מומ"א והוא שקפה לרש"י וקרה שפיקה היי מה ראוי לשעות זה שלא להציע צשפלות עצמו ועוד לחלוק על מומ"א אלל עינו דייקא שנצרה עמו להציע שפלותו זאת הטעותו היינו שנעה קרה העין מן הדרך ומהלך שנצרה ועיי מה עיי שראה שלשלת גדולה יולא ממנו כי לכך היי מומעל לראות גדולת הש"י אח"כ וק"ל.

נפש

קרה

טובה

לומר שאינו חומר בכל לבנו כי לא פעלו דברי
אלה העיבוד הוא והשומעים ככ"ל

והשתא

כצוה ליישר הכתובים למה אחר וכל העם
נסו לקולם כי ע"י שקרה ה"י חולק על משה
ואחר כי דבריו לא דברי ה' הנה רק הוא עשה
כ"ז מדעת עלמו אם לקח"ת חת"ה ונלכות לא ה"י
ל"ך לבר"ר כמובן ובפרט כי ה"י לו מופת מותך
כי צאם יאמר משה דברי ה' או חפ"י רק דברי
עלמו בכל לבנו צודקי ה"י ככנסין אל הלז ע"כ
מזה שלא לשמוע אליו כמובן אלא האמת הוא
כדמוכחני לע"י שלר"ך לכוון גם השומע אצל קרה
ה"י מחזיק בצפשו שהוא אינו ע"ד נשכחתי כמות
מלז כלע"י וגם הרבה מוצ"י אשר נכנס שקם
צלזם ע"י שיש לו לקרה מופת מותך ע"כ הכל
הוא כדבריו ואין לריבין לשמוע לדברי משה כי לא
דברי ה' הנה אצל כאשר ראו מפלגו איגל"י
וילתח למפרע כי שלח נאמן משה הוא והכל עפ"י
ואחר ה' או ה"י רלים לשמוע דברי משה ואחר
מה שילו כדי שלא יגיע להם כמעשה קרה וזהו
וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה כי רשעים
צפחתי של גהנם כו' כי אפילו צעעת הצליעה לא
רלו להאמין שהם צדכיות כמות מלז אצל כל
ישראל נסו לקולם היינו לקול מו"ח ולכ"יית כל מה
שיליו כי אחרו פן תצלענו הארץ כמו שאירע
לקרה ועדתו ודברי רש"י שרירים וקיימים צצביל
הקיל היולא על צליעתו ע"כ נסו ישראל לקולם
של מו"ח.

אמרתי

לרנו מ"ש צוה"ק כי משה ה"י מקטרה
דשמאלא עפ"י אומר ז"ל משה ו"ן התורה
מכין שנאמר צגסם הוא צגר ו"צ"ש"ג"ס צג' משה
וכת"ב והיו ימיו ואלה ועשרים שנה כמכין שני חיו
והנה האר"י כתב שס"ת מלדיק" כחומר" יפרח" הוא
קרה ואני אומר שר"ת ו"ן מלדיק" כחומר" יפרח
עולה ק"ך ומרומז צו משה רבינו וזהו וקט"י דשמאלא
וקרה מרומז צאחגל"י ומשה צאחכס"א כי כבוד
אלקים [זה משה הנקרא איש אלקים] הסקר דבר
[עד באן יצן הויצבר]

זכרון

לכ"י כו' ולא יה"י בקרה וכעדתו כאשר
דבר ה' ציד משה לו ועיין רש"י ולע"תי
י"ל עפ"י שעתידו המפורשים על לשון ויקח קרה
מה לקח גם מהו הלשון אומרת ואון צן פלח צני
רלוצן ועיין רש"י ורש"י ומה שכל דהנה יעקב
אמר צקירם אל תצא כפשי צקלסם אל ת"כ וצרש"י

צקיקש יעקב רחמים על עלמו שלא יזכר שמו
צמחליקסם וענין תפלה זאת כ"ל עפ"י דברי השלחיק
שפי' מ"ש צאחלע החוכמה וזכרתי את צריתי יעקב
כו' דזהו להגדיל העונש שיזכור להם שה"י אצותיהם
קדושים ועשורים וצניהם לא הלכו צדכיהם לעשות
כמועשיהם עי"ש דפח"ח

והנה

צודקי ידעו כל יול"י ירך יעקב ולאח"הם
ולאח"י לאח"הם מוחת התפלה שהתפלל
יעקב וא"כ אם חי עולה על לבם לעשות ח"ה
מעשה רע חזרו מוחשצתם יען כי אז נפסק יחוסם
ואין רלון יעקב אציהם להיות שמו נקרא עליהם
לא כן קרה ועדתו אשר גבר ילרם עליהם ועשו
מה שעשו אף שידעו כי מעתה לא יזכר שם יעקב
עליהם ואין להם יחוס רק עד יעקב ולא עד
צכלל וזהו ויקח קרה צן ילרם צן קהת צן לוי זהו
לקח לעלמו שיחוסו אינו עולה רק עד לוי ולא
יותר וזהו שתי"ל וחספג קרה שנפגל צמעשה זו
מיעקב אציו ודתן ולצירים צני אליאצ ואון צן
פלח ג"כ לקחו צני רלוצן רק הנה אצל אין להם
יחוס למיעקב למעלה כי יעקב ציקש נקלסם אל
תחד כצודי ויקומו לפני משה ואנשים מוצני ישראל
היינו שהם קמו לחלוק על משה ושאר אנשים
שמתחסיס עלמם שהם מוצני

ובזה

יוצן לדעתי מ"ש הכהנז וישלח משה
לקרוא לדתן ולצירים צני אליאצ ויאמרו
לא נעלה ועיין רש"י מ"ש לא נעלה ואולם יש עוד
לדקדק מה זה שחזר והזכירם צגסם צני אליאצ
ודי מה שנזכרו צגסם זה צריש הפרשה וכן צאחז
כאשר זכרם עוד לקמן צפרשה לא נזכרו יותר
צגסם זה ע"כ נראה דהנה משה לאחר שאמר צוקר
ויודע ה' סיים רצ לבס צני לוי ועיין רש"י ולמ"ש
י"ל הכוונה שאמר להם רצ לבס צני לוי ומזה
חוכלו להכר גדול מעלחכסם וע"כ דצצו אל קרה
ועדתו אחר שמוצו נא צני לוי להורות מה שאצדו
ע"י מחלוקת זה שיחוסם רק עד לוי ולא צן ישראל
וכן שלה משה אנשים לקרוא לדתן ולצירים צני
אליאצ היינו לקרותם צפניהם רק צגסם צני אליאצ
כי אין יחוסם עולה למעלה עד יעקב וכאשר שמוצו
זה השיצו לא נעלה כי כך רלונם שלא ליחס עלמם
למעלה עד יעקב

והנה

רואה מה עתה להם עי"י דלחלחל
צחרו ציחוס ליחס אחר יעקב אציהם
לא ה"י צוחרים צמחלקת כי כבר ידעו אשר ע"י
המחלקת

דקרה לשם שמים נכתובין דוגמת תנאי צומעסה יסודה והו' לדיק כחמור יפרח.

וידעו כ"ל ציור המסורה להכחצו אומר והי' האיש אשר אצחצו בו ונעשו יפרח וקשה למה לי זאת המטה ולא די צריקו פחים שנעשה ליפוי למחצו ומשם ידעו שלא ילכו על הכסונה וע"ז מתרץ דלא די צוה משה דפרח ציונו לדיק היינו דיכולין לומר דקרה נענש משה שדיבר בלדיקו של עולם שהי' ציונו הכונה על משה רבינו ע"ה אצל האמת דלא משה זה דהרי לדיק כחמור יפרח וכנ"ל דכונתו הי' לשמים כמו תנאי וע"ז בקהלת יעקב מנהגין צעל ונלוח הדומים ערך שושנה שהציא צסם הקדמות הוהר שושנה זה צנ"י מה שושנה אית צ"י קימון וחור אף כנפ"י אית צה דין ורחמים ועיין צק"י צית שמואל אחרון מ"ש על דברי רש"י צוקר ויודע הי' והו' שקרה יפרח כשושנה דצין הלצניות וצין הקימון שר"ה קרה הכל לש"ש נכתובין.

א"י יפרח כשושנה עפ"י דברי נפש דוד הכ"ל לדיק כחמור אף שומעסה תנאי נכתובין לא הי' נראה יפה אצל כונתה הי' לשמים והנה כן מלינו באסתר המלכה שאמרה וצכן אצור אל המלך אשר לא בדת ואמרו רז"ל עד עכשיו באונס ועתה צרנו ועשמה זאת להליל ישראל וכן קרה מה שעשה למשה הי' לטובת ישראל לפי דברי נפש דוד והנה צקסה"י כי שושנה ג"י אסתר והו' לדיק כחמור יפרח יפרח כשושנה היינו באסתר.

וידעו ויקחו איש ומטהו כל"ש צהקדם דברי האוה"ה ע"פ וקח מאלהם מטה ונעה כו' וז"ל עוד נראה טעם וקח צחוק' ו' להוקיף על ענין ראשון מלכד זכרון המעוה אשר עשאוהו רקעי פחים כו' עוד קח מאלהם מטה להראותם כי צאהקן צחר לו יה עכלה"ק ויל"ד הא"ך אפשר לחשוב כי תצת מאלהם יראה על הראשונים אשר עשאוהו ומה רקעי פחים הלוא הרין איש כצר נשרפו ומה לנו ולזה לזאת ולמפת ע"כ כ"ל דהלוי הי' כאן לקבל המעוה רק מהללו אשר הלינו אח"כ על משה ואהרן צאמית אהם המיתם כו' כמזכיר לעי' צקרה והנעם שבאן עשו זכרון צמעות וצמחוקת קרה עשו זכרון צרקעי פחים לפי למחצו למקום גבוה כי שם מעלו אנשים עוצים ראשי סנהדרות כמזכיר לזאת נעשה גם זכרונם צמקום משוץ אצל כאן לא מוזכר וי' וז"י הי' המליכים וצודאי היו אלו אנשים פשוטים והרא"י שלח

המחלוקת יפסק חבל היחוס כאשר התפלל יעקב צעלמו על זה והנה מלינו צומסה שחמור לפני הי' והן לא יאמינו לי כלקה עי"ז צלרעת שחיה אף הי' עליו יען כי הוה צני אצרהם יל"י וא"ך לא שורר אח לשונו מלכד צליהם הרי מוה שלקה משה צלרעת נשוע גודל ועלת היחוס והנה קרה ועדתו מלכד אשר חלקי על הכסונה הוקיפו להרע שלא עשו להם יחוס מוחוס אצות הקדושים. והנה צוה שחלקו על הכסונה כצר נעלו עונשם שנאצדו מחוך הקהל והכחצו רולה לרמו לנו להיות מצותינו יחוס לנו ע"כ הוקיף לומר זכרון לצנ"י פ"י סיה"י לנו מזה זכרון שיחוסנו תמיד על יעקב הנקרה ישראל ולא להיות כקרה וכעדתו שהם לא חששו לזה ואש"י משה שלא חש ליחוסן של ישראל אחר לו הקצ"ה הוציא את ידך כו' והו' כאשר דצ"ר הי' צי"ד משה לו וק"ל

במדרש פ' וילך הוצא צק"י דברי אמת להגאון הקדוש מלובלין ז"ל ז"ע כיון שילדה לזה את יהודה אמרה הפעם אודה את הי' שה"ד וקח מאלהם מטה לצית אצ ונ"ל ציאוהו עפ"י פשוט מאלהם דהנה צרש"י איתא על מה שאמרה הפעם אודה את הי' לפי שראתה ש"צ צנים יוליד יעקב וכיון שראתה שהיא ילדה די צנים ע"כ אמרה הפעם. וקשה דודאי ידעה הא עפ"י דוה"ק דאל"כ ונה ידעה ח"כ צודאי ראתה ג"כ שצצו לי יתחלק לצי חלקים לכהנים ולויים וא"כ אמאי לא אמרה מיד צהולידה את לוי הפעם אודה את הי' אף רש"י פ"י כאן ע"פ וקח מאלהם מטה כו' ואת מטה לוי הכחצו כו' אעפ"י שנחלקו מ"מ מצע אחד הוא וא"כ לא שייך אמירתה צהולידה את לוי.

וידעו האיש אשר אצחצו בו ונעשו יפרח והציא הצע"י מוקרה עוד יפרח ג"פ לדיק כחמור יפרח. יפרח כשושנה. יפרח ציונו לדיק. עי"ש ול"כ דהנה לכאורה למה הי' לריבין צי זכרונות שעשו מן המחתות ליפוי למחצו זכרון לצנ"י וגם את מטה אהרן לפני העדות כו' וצאווה"ה כי הא דהולכך מעשה מטה אהרן ולא הספיק מה שעשה לקרה ד"ל דקרה נענש על שדיבר נגד משה והי' קס נקמה כציאו כאמן ציתו לזה הולכך מוצאן המעוה והנה צק"י נפש דוד כי צמה שרמו האר"י דצפוק לדיק"י כחמור יפרח"י מרמו צק"ת קרה הוא משה

שלא למדו ונוקד מועטת קרה ועדתו וה"י רק כעץ
יבש לזאת נעשה גם זכרונם רק צמנות אלל צחמה
להם נדמו כי הוזה ג"כ אנשים חשובים ע"כ הרהצו
בנפסם לחלוק על וו"א אלל אחר שמוותיהם לא
עשאו שום פירות ואפי"ן לא היו עליהם הצינו
יחוסם ונמילא וזה ויראו [לשון הצנה] ויקחו חיש
[שדמה לו שהוא חשוב אחיכ ראה] ונעשו [שהוא
רק צחינת מטה]

חודש ה"א"ב"ב

ורא חשף עליו חטא כו' ואת קדשי בניי לית
ולא תמותו ובש"ך עה"ת כי רנו שלל
יחמר על בניי שום דבר חילול שהרי משה נענש
בצביל שאמר שמעו כל המורים וכו' להמשיך זאת
גם לרישא דקרא דהנה כתיב בקרא ואתם הדבקים
ב"א חיים ביה ובפסוק ולדבקה בו דרשו הדבק
במידותיו הדבק בת"ח ובחלומה"כ עץ חיים היא
למחזיקים בה ועיין צק' אונרי יושר בקצו על
הקדמות צסם הגאון הלדיק ווה"ד ז"ל פי ראה
ד"ה צענה ובכתובות דף קי"א ע"כ א"ר אליעזר
עמי הארלות אינם חיים שנאמר ויתים כל יחיו א"ל
ולאחי להם תקנה מהית שנאמר ואתם הדבקים
בו וכי אפשר כו' אלל כו' והמשיא צחו כו' והעושה
פרקמטיא כו' והמהנה ונכסיו לת"ח מעלה עליו
הכתוב כאלו נדבק בשכינה ובקרא כתיב קודש
ישראל לה' ובמד"ר איתא קראתנו קדושים הקר וועליו
את המות והנה בכלל מתנות כהונה ולוי"ה למען
יוכלו עצוד את ה' ג"כ בכלל להנות ח"ח ונכסיו
וק"ל והתורה לותה ולא ירע לצדק צחתך לו כי
הנותן לריך ליתן צעין יפה וממילא אינו מפריש
מן הרע על הטוב וממילא כל ישראל אז בקדושתם
ולא שייך צהו מיתה כי יקיום ואתם הדבקים בה'
כו' חיים כולכם היום וזהו ולא חשף עליו חטא על
המקבל ממילא ולא תמותו רק חיים כולכם היום.

פרשת חקת

זאת חקת התורה כו' ויקחו אליך פרה אדומה
כו' ומה שיש לדקדק במקראי קודש הללו
בבר גלוי ומפורש בזה"ק ומה שכל עוד לדקדק על
הלשון ויקחו אליך ואם כי רש"י ז"ל מפרש אלל
הרשות נחונה לדרוש עוד. וכו' עפ"י מה שראיתי
בסי' צריח שלום לפרש למה נקרא מי אשר הפרה מי

כדה ולמה היתה מטהר העומאים ומטמא הטעורים
ותוולית מדבריו עפ"י דחיתא צווק' כדה טי' ע"א
ע"פ מי יתן טהור ומטמא לא אחד אמר"י זו שכבת
זרע שהוא עומא והולד והולד ממנו הוא טהור וכו'
אומר אלו מי כדה שהמזה והמזין עליו הוא טהור
והנוגע הוא עומא ועליו אחר שלמה צחמותו
אמרתי לחכמה כו' ועוד איתא שם צדק ל"א ע"כ
אמר ר"י ח"ן חשה מתעצבת אלל קמוך לוקחה
שכאמר הן צעון חוללתי ופרש"י צעון ע"י דם כדה
שהוא קימן להריון כ"י אחר קמוך לטבילה שנאמר
ובחטא יחמתי אחי ואני משמע דחטא לשון טהור
דכתיב וחטא את הצית ונחמנוכין וידכי ית ציתי
עכ"ל.

הרי שכל לפיכך דעפה שהאדם נולד מומנה הוא
קמוך לכדחה ואעפ"כ שהאדם הנולד הוא
טהור לר"י ולר"א קאי מי יתן טהור ומטמא על מי
פרה אדומה וזהו שאמר זאת חקת התורה זאת
שהאדם נולד מומנה ואעפ"כ הוא טהור הוא
מדין חורה ע"כ אל תחמה אל החפץ מה שגור
הקציה שהפרה ומטמא טהורים ונטהר עומאים כי
זה נאמר למשמרת מי כדה ר"ל דם כדה כסם
שדם כדה הוא עומא והנולד מומנה הוא טהור כמו
כן הוא גם צפרה עכ"ל.

ולפי דרכו אנו דהכי פירושו זאת חקת
התורה וכו' שנאמר זאת אינו צא אלל
למעט וגם הכא צא למעט כי ח"ן התו"י כ"כ על
היפוך טהור ומטמא ומטמא טהור ויקחו אליך
הכוונה תלמוד אמה מעלמד מאין זאת מטיפה עומאה
נקחית ואעפ"כ אמה טהור פרה אדומה כן פרה
אדומה אל תחמה המתעסקין עמה עומאים והיא
טהורה כמו המתעסקין להציא הולד להעולם כי
צחורה ורחלו צמים וממלאו עד הערב והולד הנולד
הוא טהור לגמרי.

באופן אחר אמרתי עפ"י מה שהציא בש"ך
עה"ת אסתפקתא מרבינו צחי' צעקין זה
חס לגודל קדושתה ה"י הפרה נשפעת צחוץ או
מפני גודל עומאתה כו' והכריע הש"ך בצברתו כי
אית צה הא והא מלד עומאתה היא ומטמא טהורים
ומלד טהרה היא ונטהרת את העומאים יעו"ש
ובאמת הוא פליאה ח"ך נוכל לומר כזאת דבר אחד
ומי יאמר שזאת המחלה היא עומא. וזאת המחלה
היא טהור ולהצין הכיל כ"ל צהקדם מאמר חכו"ל
צקידושין

נפש

חקת

טובה קט

נקל להאדם לשחית את היל"ר ומחויב לשחוט אותה לפניו והנן וע"י שחקים שוית' ה' כו' והו' ג"כ לפניו שחוטט וי' שהוא לפניו ורואה צומעיו בזה הוא מתקן חטא העגל.

זרחו כיונת רש"י דהנה הכהן ה"י צצחית סקסור צין הש"י"ת וצין האיש הישראלי והכהן ה"י צודלי צמדגס יותנ גדולה מן האיש המציא הקרבן וכאשר חזר צתשובה החוטא צודלי ה"י הכהן מרגיש וכאשר ה"י צאונת שהמציא הקרבן ה"י לריך להחזרה ואם לאו ה"י צח רשעים כו' וצצחית הקרבן שהט החוטא היל"ר המצית והמדיח והו' ז"ר שחט ה"ינן וי' שה"י זר מהש"י"ת ואח"כ כשהציא קרבן ושחטו אז ח"ל עז"ר רואה וק"ל

חורש ה"א"ב"ב

י"רש הקדוש עד באן.

וכל כלי פתוח צוקורה ח"י עוד קצר פתוח גרונס וצפסיעות יל"פ עש"י גמרא מגילה י"ח ע"א חוננו שם מתאן ואילך אקור לקצר צצחו של הקצ"ה כו' חמר רצ"ח אר"י כל המקצר צצחו של הקצ"ה יותר מודלי נעקר מן העולם שנאמר היסופר כי אדבר אם חמר איש כי יצלו וק"ל המקורה ואצ"ל יל"פ גם המקורה רוממות אל צגרונס לא יתנו צגרונס בזה הכל רוממות אל צגרונס פ"י לרומם הקצ"ה לריך להיות צגרונס אצל לא ית"י צגרונס כל השצח והעשם כי קצר פתוח גרונס היינו דווי שנקסר יותר מודלי נעקר מן העולם וקצר פתוח לו וכמו שאמרו הצומח צצ"י זנורה דהקצ"ה צומח צאלו שמש"י"רים מהזמרה.

ולמה העלייתו מוולרים כו' כי הצעה"ע העליתו כח"י ח"ו שעיקר הרעומות ה"י על משה והוא פליאה למה דייקא עליו ונ"ל כוונתו עש"י המקופר מעשה רב שפעם א' נסע באון הלדיק הקדוש מו"ה חיים זל"ל ז"ע מלאכו להלדיק מרחשין ז"ע וכאשר צא הקדוש מלאכו לקבל הלדיק מרחשין לציתו לא מלא שום אדם צצית הא' רק ראה גודל העשירות והרחצת ידים [שידוע גודל העשירות שנמלא שם לכל] והלך לצית הצ' וגם שם אין איש כמו כן הלך צדי או ה' צתים חדר מן הסדר ולא מלא שום איש ובכל צית ראה עוד יותר עשרו ועוצו וחשב הלדיק הקדוש מלאכו לחזיר לחסוריו שלא יתפס כנגב חיו כי אין איש מלאכי הצית שם וגם עלה צדעתו מה צין הלדיקים צדורתי להלדיקים

צקידושין דף ו' לעולם יראה אדם עלמו כאלו חליו זכאי וחליו חייב וכן יראה לאדם שהעולם הוא חליו זכאי כו' עשה מלוא אחת הכריע א"ע ואת כל העולם לכך זכות כו' וצאונת גם זה כפלא לנאמר מואן ספון ומואן רקוע לשקול כל העולם אצל אשפ"כ הוא דבר הכרחי כדי שיכבש את ילדו מלעשות מה שיקטתו ועי"ז אם כל אדם חושב כן אז צודלי מכריעים את כל העולם לזכות והו' שאמר הכתוב ויקחו אליך היינו שידוע לך שהעולם הוא חליו זכאי כעת כו' ואז אם לא תעבור על וי"ע אז ל"ת הכריע את כל העולם וגם את עמוך לזכות וצ"ה חקק כל העולם כלו עליך ואם תשאל מי יוכל לחלק ולשקול המחלף ע"כ אומר לך פרה אדומה שג"כ חליה עהור וחליה עמא כהכרעת הש"ך ולזה צא חצות זאת חקת שצאונת הוא רק מלך חק וחק כהן ולא יעבור וק"ל.

ושחט אותה לפניו כו' פרש"י זר שחטו ולא יעזר רואה ונ"ל כוונתם צדק רמו ומוסר דהנה ידוע כי הפרה אדומה צא לכפר על עון העגל כח"ש רש"י צסס ר' משה הדרשן מ"ש לכן שפחה כו' כך תבוא פרה ותכפר כו' והנה אמרו צנסהדרין ק"צ אין לך פורענות ופורענות שגאה לעולם שאין זה א' כו' מעגל הראשון כנולא כי צזון שה"י ציהמ"ק קיים היו יכולין להקריב פ"א לכפר על עון הזה אצל עתה כשחצרה עירנו ושום צית מוקדשינו צמה יכולין לכפר פני ה' וא"י צסה"ק כי מדת הש"י"ת הוא צאם האדם זוכר חטאיו אז הקצ"ה שוכח ואם האדם שוכח אז הש"י"ת זוכר ופוקד עליו כו' וממילא יש גם לזה תרופה שזכור החטא הזה ואז יעלים הש"י"ת עין מוסוריים. אצל ר"ל השכחה מליו צינינו מופני טרדות הפרנסה ואורך הגלות ומה יגן עתה עלינו י"ל תיקון גם לעת כזאת עש"י מ"ש צסה"ק צפסקו ושחטו אותו על ירך המוצנח לפונה לפני ה' כו' דקאי על היל"ר שישחטו צצעה שמונה על הירך כמו שאיתא צצח"ח ס"י ר"מ והנן וצצרכות דף ה' ע"צ כל הנותן מעותו צין לפון לדרוס הוי"ן ל"י צנים זכרים שנאמר ולפונך חמלא צענס יצבעו צנים והו' ושחטו אותו על ירך המוצנח לפונה והנן וגם היל"ר נקרא לפון על שם שהוא לפון צלצו של אדם וצמה יוכל לשחטו חמר הכ' לפני ה' היינו צמה שחקים שוית' ה' לנגדי חמיד וממילא אם זוכר ה' אז הש"י"ת שוכח גם חל"ה והו' כיונת החוצ ג"כ ושחט היינו אז

ע"כ ולכאורה קשה לפי מה שפרש"י אף היא צנשיקה ומה ולא שייך הטעם שכתבו שהולך המות מדיח סבינו שם עיי"ש מה שתייך הוא ז"ל ולי נראה דצאנות מלינו בגמרא ציוס שנות רבי צעלה כהונה והטעם כי לדיקים אפי' צוהם קרויים חיים וא"כ גם כאן שמרים צנשיקה ומה ג"כ לא הי' והלורך לשפוך המים רק שמשא ואהרן מחמת שהיו עניים ולא הי' רואים להראות לעולם כי אחותם ומה צנשיקה לזה שפכו המים הם כדי שיצינו שאר כי ג"כ שייך הטעם ומהם הדחת סבינו ומה"מ וצאנות י"ל כי ונקודם הי' ומה שפך המים וכליו ואח"כ עשה כמהו גם אהרן כי צאנות אש נושא צחז"ל גדול הנאמר צמשה ואהרן שאמר ונחנו ומה ושמע ששניהם שקולים כאלה צמידת העונה אצל האמות יורה דרכו כי משה הי' יותר עניו כי רק אותו ומצח הכתוב והאיש ומה עניו מאוד כו' ע"כ ג"כ צודאי הקדים ומה צענותו. אצל אח"כ שהצינו כל העולם שהי' הצאר צוהם והיתה לדיקת גדולה והצינו צאנות כי צנשיקה ומה רק שטענו עיי' שראו את משה ואהרן ששפכו מיםיהם אצל משה הי' העיקר כנ"ל לזה הי' עיקר התרעומות רק על משה.

תודש ה"א"ב"ב"ב

ודברתם אל הסלע כו' אי' צילקוט קי' חשק"ג והוצא צכ"י פרשה זו והכיתם לא נאמר אלא ודברתם כשהענין קטן רבו מלמדו ומכה אותו כיון שהגדיל צדיצור הוא מיקרו כך אחר הקצ"ה למשה כשהי' הסלע קטן הכית אותו שנאמר והכית צלור אצל עכשיו שהגדיל ודברתם אל הסלע וכי הכל"י כל משיכיל ישתווים על המראה וכי קלע זה עיני צצר לו והלא קטן וגדול שם הוא ועיי"ש מ"ש הוא ז"ל ומה שחנני הי' לפרש על המדרש ילקוט הזה הוא עפ"י מ"ש הקדוש צעל קדושת לוי ז"ל להשוות המחלוקת צין רש"י ורמב"ן ז"ל דור אחר מה דענש ומה רצינו ע"ה משום שהכה את הסלע וחר אחר משום שאמר שמונו נא המורים וכי הוא פה קדוש ז"ל דהכל הולך אל מוקדם אי' דאם ישראל עושין רלש"מ כל ההויות ששים ושמונים לעשות רלון ישראל לא כן חיי אש יפנו אחר אזי מה שהנצחיים עושים רלונם הוא רק עיי' ההכרח ויען שקראם משה מורים ע"כ לא רלה הסלע ליתן מיתיו כ"ה עיי' ההכרח עיי"ש דפח"ח וזה

להלדיקים צדויות הראשונים אשר אמרו חז"ל כל העולם כיוון צצציל חנינא צני וחנינא די לו צקצ חרובין ונע"ש נע"ש [צרכות י"ז] וכאשר חזר לאחוריו עד צית הראשון ואלא את הלדיק מרושין ז"ל יושב חמת הפתח ועוסק צחורה ונצחיה ואלור הגלון הלדיק מלחמו ז"ל ונפני פני ישראל הלדיק כרלוח גדול ענותו ותיקף נתן לו הלדיק מרושין שלום ואמר לו כמדומני שהרצ מלחמו קשה לו מלחור חז"ל כל העולם כיוון כו' אצל הפשע הוא כך צוואמר הלו כי זאת ידוע כי הלדיק הדור הוא הליכור להמשיך השפע על צכ"י והנה אש הלדיק הזה נוהג ג"כ צרחה לו כחרחצ הליכור ומחילא יוכל לצוא השפע עיי' ג"כ צרחה לכל העולם אצל צאם הוא ונלמס עלמו לו הליכור נקמץ ג"כ ומחילא לא יוכל להשפיע הרבה וידוע כי יש חילוק צין כלכל וצין מוזהר כי כלכל הוא צריות יותר מוזהר וכך הוא הפשע צהומה כל העולם כיוון הוא צלימס ונפני שחנינא צני די לו צקצ חרובין כו' ומקשה עלמו צמיכתי ע"כ לא יורד השפע עיי' רק ג"כ צמלס ע"כ דצרו דפח"ח ושי'

והנה כמו כן נוכל לומר גם אצל משה רצינו שמוצור צקרא ולכני עומדי צהר ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי כי מחמת שהי' איש אלוקים הי' יכול לחיות צלא מלכל ומשתה אצל אהרן אעפ"י שוולימו שהיו שניהם שקולין הוא משה ואהרן כו' אעפ"י לא מלינו צפירות צשום וקום שלא אכל ולא שתה ארבעים יום כמו משה ולפ"ז נוכל למימר אש כי לאחר ויתת מרים חזרה הצאר צוהם מו"ה אינו דומה זכות צי לזכות אחד כי אש גם משה הי' לריך למים כמוהם לו הי' משפיע גם לישראל אצל מחמת שהוא לא הי' לריך לזה כאמר וצפרע והאיש משה עניו מאוד מכל האדם והחזיק לפחות צציראל יותר גדול מוזהר הי' קצור כי גם לישראל לא חקר המים כי הוא קו"ה לזאת הי' עיקר תרעומות רק על משה

עוד אחרתי צאופן אחר צדצרי צעה"ע צהקדם צצרי צעל ההפלה צכ"י פכ"י מפרש קמיכות הכחוצים ותחת שם מרים כו' ולא הי' מים לעדה וכו' ופירש"י ידוע והוא ז"ל מלח עפ"י מ"ש צצ"ע יו"ד קי' שליט מנהג לשפוך המים שאלצים כל צצכנינת המות ואמרנו רמז לדבר ותחת שם מרים ולא הי' מים לעדה כי כולם שפכו המים צצכליהם

כ"ו וכן לא הי' ישראל ראוי ללואו מעשה כ"ו כמלא וזה כי לפעמים יזדמן שאיש עובר עבירה בעבירה אלא כדי שילמד וזה מלמד לאחרים ועבירה כזה הוא מלמד השם שיעבור כו"ש והאלקים אלה לידו וממילא צאם והעבירה הזה ילמד אחרים מזה הכי הוא והעובד ואלו מהמחייבין והרי אמרו כל מי שזוכה את הרגלים אין חטא צא על ידו א"כ ממילא לא נחשב עבירה הזו להעבירה כי הטעם כדי שלא יהא רצו כ"ו ותלמידו צ"ע והבן ואל תשיבו וזה שאמרו וכי אומרים לו לאדם חטא צעזל שיזכה חזק וא"כ האיד יקום הכ"ל. ואצ"כ הקורא החצי הענין כי ידוע לכל גדול העבירה והמחזיר עלמו לדעת כי גדול עונו ומכאן כמשאכח"ל אין לו חלק לעוה"צ ואינו זוכה ללוא פני השכינה והטעם וההסבר חף הגדול צא"ש הזה הוא כמו ש"שנו הענין בצפ"ה"ק לנולד שומק לעבדו לשמור איזה חפץ לשנה או לשנתיים וצד"ה מחויב העבד לעשות כוונות אלונו עליו אצל צא"ש הלך העבד והחזיר ללואו החפץ שנתן השנה או שנתים מחמת שאינו רוצה להיות עליו עוד שומר האם יש לך עוזה וחליפות גדול וזה צד"ה לא יכלה המלך ללואו עוד צפ"ה העבד הזה הקורר ומורה כנגדו והממשל מוצן כי החיות אשר יש לו להאדם הוא והש"י כו"ש ויפח צא"ש נשמת חיים ויהי האדם לכפ"ש ח"י וממנו קבל ח"י לכל צד"ה וכ"ש דוד הו"ע"ה ימי שנותיו צהם שצעים וכו' וכ"ש אומרים ואח"כ עתיד ליעלה ממנו ולהחזירה צי כ"ו ע"כ האדם שומר על הנשמה וצעת אשר יתצע ממנו צעל הפקדון אז לר"ך להחזירה לו ע"כ האדם המאצד עלמו לדעת הוא מראה שאין רוצה עוד להיות שומר עליה לפיכך גזר עליו המלך וה"מ הקצ"ה לכל יראה עוד פני מלכו וקדושו כי אין לך מורר יותר גדול מזה.

ונראה להשכיל צא"ש מחר המלך לשמור איזה חפץ לצנו [צנ המלך] שימחרו וגם מחר לשמור חפץ אחרת לאחד מעבדיו ורואה העבד השומר כי החפץ שנתן המלך לשמור לצנו ילך לאצדון וא"א לו להעבד לשמור שניהם כאלה ועוד את משמרתו העבד והולך לשמור החפץ מוצן המלך כדי שלא ירגז ויקלף המלך על צנו ע"כ נכנס הוא תחתיו לכל העונשין ואח"כ צא המלך לתצוה הפקדון מוצנו ומעבדו ומלוא את הפקדון שומק לצנו ופקדון מהעבד אין רק שכתוב לו ששעה העבד לעוצה צנו

ולזה יצא הילקוט כמין חומר דע"י מעשים הטובים של ישראל הוא רוממות ותפארת לכל ישראל הגם שהמה משועבדים להם עושים מעש"י"כ את שלהם צאהבה וצחיה וזהו גדולתן של הנצחיים אצל אס ח"י ישראל אינם כדאי ורק מרחמי המוקם על צדיותיו מעש"י"כ שאז ג"כ עושים לעוצה ישראל כפי רצון צוראם המוכרחים אולם אז המה צקטותם כי אז לא הגיעו למעלתן וזה כשהי' הקלע קטן דהיינו צהכמות הלור שאז היו עדיין ישראל צוודרגה שפלה ומה שנתן הקלע מיימי לא הי' צעזל שהיו ראויים רק ע"י הכרח ע"כ הוכרח להכות אצל עכשיו שכבר קצלו ההורה וכבר מתו ומתי המדבר ואלו הן שפרשו לחיים וא"י הנצחיים הוזה צהכלית גדולתן ומחויבין ונלפין לידע מה שישראל לריבין והמה עושין הכל צלון ע"כ לא הולך עתה רק לצד אצל הקלע והבן כי ככון הוא לדעתו מאלו.

נ"ל עיקר החטא של משה הי' צוה שאמר שוועו כל המורים אס כי מולאו הרבה חטאים עוד לו וכאשר כתבו כל המפורשים בכל זה כיון דכתיב והאיש משה עניו ואלו מכה"א אשר על פני האדמה ודרשו ועובר על ששע לשאריה נחלתו ודרשו למי נוסח עון לוי שעובר על ששע אצל כיון שאמר שוועו כל המורים ומורים הוא קוראם שס עליו"י שהם מורים א"כ כבר עזב ענותותו [ואם כי גם צפ"ה חטא אחר אתם חטאתם חטאה גדולה כבר כתבתי לעיל כי שס קינא צהם שהם חטאו וצד"ה ישיבו וצמקום שצע"ה עומדין א"ל גמורים יוכלין לעמוד והוא לא חטא עומהם ולא יוכל להיות צע"ה א"כ לעולם לא יגיע למדרגתם והכל הי' מוגדל ענותותו] ושבו אין לעבור על פשעו וא"כ נעכש עתה על כל החטאים כמו שכתבו המפורשים.

קח את הנשמה וכו' ודברתם אל הקלע וכו' וצקוף חסידים המה מי מריבה אשר רצו צנ"י את הי' ויקדש צם וכבר דשו צו רבים צענין מי מריבה זה אומר צכ"ה וזה אומר זה הדצ"ר וכל א"ה הציא ראי' צדורה לצד"ה ויש דורשין כ"ו ואענה גם חלקי כפי יד הי' העוצה עלי והש"ה י"ה עס פי שיהא דבורי לפניו לרצון וזה החלי צעזר לור וגואלי.

הנה ידוע מאמר חכ"ל צע"ז ד' וס' לא הי' דוד ראוי ללואו מעשה אלא כדי להורות השורה

נפש

חקת

טובה

בן המלך אז בודאי המלך יש לו קורת רוח גדול מהעצד הזה כי יתאמת לו כי לא רק לו להמלך הוא עצד כאמון אלא לבנו המלך הוא ג"כ חפץ בתקנתו ובודאי לא יעניש אז המלך את העצד על שלא שמר ומשמרתו כמובן.

וראה צעניך כי כל זאת עשה יעשה עצד ה' אעפ"י שה' לו לשמור פקדונו היינו חיותו אעפ"י כמה פעמים שומר נפשו והפקיד עלונו למיתת רק כדי להליל את ישראל הנקראים זכים למקום ובעצור זה לא נוכל צדקם שיקפיד עליו המלך והיה הקציה צעצור גדולה להחזיר הפקדון בתוך הזמן אלא צהיפוך [במ"ש צפ"י תלזה לע"י עיי"ש דבר נחמד] ולמה כי לפניו נגלו כל תעלומות לב וידע ומשפחותיו כי ראה לעשות זאת מאהבת עמו ישראל ולא ח"ו מחמת שאין רלונו לשמור עוד הפקדון מולכו של עולם ע"כ צעצור זה לא רעה צעני "אדוני" אשר לא יעדה לו והצן ולא דבנו כמאצד עלמו לדעת ח"ו אצל לומר להאדם שיחטא בשביל שיזכה חצירו לא נוכל לומר אנו כי מי יודע תעלומות לב החוטא ומשפחותיו אם הוא עושה העצירה בשביל שיזכה ע"י חצרו ואפשר שעושה העצירה בכל מאוייו להנחתו ולעוצתו כי האדם יראה לעינים אצל כאן צמחה רבינו ידע ה' ומשפחותיו העוזים והצן.

נחזור לעניינינו אם כי יש ללמוד מדוד ומישראל כי תשובה מועלת ליחיד ולרבים אעפ"י לא נשמע עוד כי אפי' שגדול בכל העולם יארע שיחטא וגם לו ירצה לקלות זאת עוד לא נשמע עוד מהנ"ל כי וקצינו נשערה מאוד כח"י ונפרט לפי הנראה מהפסוקים שלפנינו לפום ריהטא נראה כי לא נתרלה הש"י על חטא משה ואהרן ולא ראה לקלות אצל צלחת מוצר כבר בהופורשים כי ג"כ ה"י לריך להיות הדבר כן כמ"ש ע"פ ויתא ראשי עם והצן ורק נורא עלילה על צני אדם ה"י ובאמת ה"י עוד לורך בהענין הזה להורות אפי' כי גם ידמון שיחטא הגדול שבישראל לא יאמר אפי' הוא הגדול שצדור ע"כ לי לא מהכי תשובה וגדול עוני מנשוא כי וקצינו נשערה מאוד ע"כ יוכל להשיג לילכו ובי אפי' גדול מנשוא ואהרן אשר הכחצו מעיד עליהם גדול הנאמר במשה ואהרן כי ולא קם כציה עוד בישראל כמשה אשר ידעו ה' כי ע"כ אל תחמה גם עליך שחטאת ועשה תשובה ויתכפר לך כי בודאי לא היו מו"א

ג"כ ראויין לאותו מעשה רק כדי להורות תשובה ללדיקים הגדולים והרא"י כי אהרן לא הכה את הסלע ולא אחר ששמעו כל כו' אעפ"י הושיה למשה כמה שהקשו המפורשים אלא האמת כדברינו שלא היו ראויין אלא כדי להורות תשובה כנ"ל.

ובזה צין תצין מ"ש לדקדק בהכחצו שמשנה ומשגש אשר רבו צנ"י את ה' וכי לא הזכירו כבר לע"י מי היו המריצים. ועוד יל"ד על ויקדש צם ומשמע שהש"י נתקדש על ידם אלא אחר צמירוש על אשר לא קדשתם אותי ופרש"י ידוע אלא שרש"י פ"י לע"י ע"פ ויצאו צנ"י כל העדה כו' עדה השלמה כו' ואזו פרשו לחיים וידוע מאמרם ז"ל כ"ו שנאמר צנ"י הכוונה על המריצים והיו שמוה"כ ג"כ הנה מי מריצה היינו שלא תאמר כי זאת מי מריצה ה"י ריב כמו ריב מאכשים פחותי ערך כמו ריב שבכל מקום כי שם בתיב וילוו העם המדריגה הקטנה אצל כאן אשר רבו צנ"י כאן ה"י הריב וצנ"י המדריגה הגדולה אכשים חשובים ומגלגלין זכות ע"י זכאי והרא"י את ה' ויקדש צם שנתקדש ג"כ ש"ש כי מכלל נוכח ללמוד כי תשובה מועלת אפי' צלם היו החוטאים גדולי עולם וכל אדם מחמת שהוא קרוב מחומר הוא עלול לחטוא כי מי לנו יותר גדול מנשה שנאמר צו איש האלקים אעפ"י בתיב כאן מ"ש עליו ולא ה' ראוי צלחת לאותו מעשה אלא כדי להורות כנ"ל וה' יעזרינו לראות בזהרה ציאת משיח לדקינו. ובתחית מתינו. ומשה רבינו. ואהרן יחינו כמו מאמ"ל לאחינו. אמנ'

חודש ה'א"ב"ב"ב

זה גם מכלל ע"פ ויעש משה.

ויסעו וקדש ויצאו כל העדה הר' ההר כו' ופרש"י הר על גבי הר כו' ואעפ"י שהענין הולך לפניהם ומשה ההרים ג' נשארו מהן הר סיני לתורה והר נבו לקצרת משה והר ההר לקצרת אהרן ועכ"ל רש"י ז"ל ויל"ד למה נקט רש"י קצרת משה קודם לקצרת אהרן הלא אהרן מת קודם וה"י לריך לנקוט כקדרן ולא ראיתי לע"י מי שצמד צום ונ"ל בהקדם לפרט הפסוק צם שונות וירא אליו ה' בלבת אש מחוך הסנה וירא והנה הסנה צוער באש והסנה איננו אוכל ויאמר משה אקורה כל כו' מדוע לא יצער הסנה וירא ה' כי קר לראות כו' אל תקרצ הלום כו' כי המקום אשר אתה עומד עליו

נפש

חקת

טובה קיא

היי מו"ח רמ"ן לאותו נעשה אלא כדי להורות תשובה ללדיקים גדולים וזהו ויקדש צם וק"ל.

והנה צנוף הענין צמי מריצה נגזר על משה ואהרן שיסתלקו מהעולם כמ"ש בקרא לכן לא תצאו בו והנה צאמת בקרא לא וצואר שום חטא על אהרן לא הכה ולא דיצר להקלע רק משה לצדו היי העיקר ואהרן היי עש לו כמלא מזה אם כי אהרן מת קודם למשה אעפ"כ הגורם למיתה היי רק משה לזה קידרם רש"י צוה הסדר כמו שהם מרומזים בתיבת ה"ס"כ"ה צמוקדם הר "סיני ואח"כ הר "כצו לקצורת משה כי הוא היי הגורם לזה. ואח"כ יחר "ההר לקצורת יאהרן. וקוד הי ליראיו צוה תל"ה.

וישמע הכנעני בו וילחם צישראל יל"ד למה לא כתוב עם ישראל וכמו כן הקשה בארסה"ק עיי"ש מ"ש הוא זל"כ דמלינו שהש"ת אמר ושכנתי בתוך צמ"י היינו שיהא שורה ה' בתוך כל אחד ואחד מישראל וידוע כי עמלק הוא היל"ה"ר המעציר את האדם מלצט קונו וכל כוונתו רק לה' להלך וזהו וילחם צישראל צמי ששוכן בתוך צמ"י ככל ולזה חצין מלחמה לה' צעמלק וכתיב כי משה אומחה דייקא כי הש"ת צוה לצבות וידוע רשעו ונעולתו הגדולה

עד כאן מנן המחבר.

ויעש משה נחש נחשח בו וכחצ רש"י זל" לא כאמר לו לעשותו של נחשת אלא אמר משה הקצ"ה קראו נחש ואני אעשנו של נחשת לשון נופל על לשון וכבר הקשה הרמב"ן הרי הקצ"ה לא אמר רק עשה לך שרף עיי"ש מ"ש הוא זל" לארץ לשון נופל על לשון ואפשר עוד לומר עפ"י מ"ש הכל"י צס חרבי"ו וזל" לפי שדברו צאלקים וצמשה אמר הקצ"ה חלקי שרי ומחול אך עשה לך שרף כנגד מה שעשו לך ומשה אמר צהיפוך חלקי מחול אצל חלק גצוה מי יחיר לפיכך ויעש נחש נחשת ועיין בכל"י שבי כי הלה"ר שורף ומזיק לאדם כדכתיב חלי גצור שנונים עם גחלי רחמים אצל כלפי מעלה מה יתן ומה יוסף לשון רמ"י רק נחש הקדמוני קיפד להיר צצורה כי הנחש חטא אז צלשון נופל על צעלי להיר ע"כ עשה משה נחש נחשת למען יצינו אל נחש הנחשת וחי שיראה מה שקרה לנחש הקדמוני ואז לא ישוב לכסלה ע"כ איכ יל דגם כוונת רש"י כן לא כאמר לו לעשות נחשת [כי מחל הקצ"ה

עליו אדמת קודש הוא. ויל"ד הרבה צמקראי קודש הללו א) כוונת נראה אליו דייקא צקנה ואם כי רש"י זל" פירוש כידוע אעפ"כ ע"י פנים לתורה וניתן לדרוש ב) מה חידוש היי לו לנחש על שצמד ונשחומם וידוע לא יצטר הסנה ומה היו לו לאיכפת אם הוא ונחצער או לא ג) יש להצין קיומא דמילתא אשר אמה עומד עליו אדמת קודש הוא. ולא אחר"ך יותר צדקדוקים כי יוצנו ממילא מחיך הפירוש.

ויתבאר עפ"י מה שכתבתי לע"י כי הכל היי לר"ך להיות וח"ו לא עבר משה ונעולם על דעת הווקוס כלל אלא הכל היי עלילה על משה ואהרן ותיכף צמ"ה אשר נגלה הש"ת למשה תיכף גילה לו כל הנ"ל ושקופם יהי"י שיזדונו להם העסק הזה של מ"י מריצה וסתלקו עיי"ו מהעולם והנה כל זאת נרמז בתיבת הסנה כי הרי"ת ו"ה"ס"כ"ה הוא "סיני. מ"צו. י"הר. "ההר. והוא ה"י ההרים אשר נשאלו ולפיכך לא נחצער ע"י הענין ועמוד האש כיון שהי לורך צהן כפס"י.

ועפ"י ההקדמה קענה הזו יחורץ צ"ה כל הדקדוקים אחד לאחד וירא אליו הי צלצת אש [רמז לו צוה כי עמיד להלך לצניהם צעמוד האש] וירא והנה הסנה צוער צאש והקנה אינו אובל [רמז לו צוה אף שכל ההרים נחשו כדונג ופני העמוד אש והענין אעפ"כ ה"י ההרים הר "סיני והר "כצו ו"הר "ההר שרי"ת שלהם הוא ה"ס"כ"ה הם לא נאכלו ונאצדו מן העולם] והי משה רולה לתקן אז הענין והרמז הכ"ל ע"כ אמר משה אקורה נא [ועיין צמאור ושמש גם צק" נחלת יעקב מהגאון מליקא זל"ל שצמדו כולם על תיבת שמועו כ"א בו] לזאת רלה לתקן ואמר אקורה נא היינו תיבת נא שכתב כהן והצן ואראה את המראה הגדול הזה פירוש העוד אראה הרמז וידוע לא יצטר ה"ס"כ"ה כי אז היי מוכרח להצער גם ה"י ההרים הללו] וירא הי כי קר לראות [היינו שמועה מציין הרא"י הזאת על מה ורמז הענין] לזאת אמר לו אל תקרצ הלום [כ"ל אל תחקן זאת הר"ת מה"ל"י"ם יוהר "ההר לקצורת משה] כי הווקוס אשר אמה עומד עליו [כ"ל צמי מריצה כמ"ש רש"י ג"פ ויקסילו זה אחד מהמקומות שסחזיק מועט אה המרובה והצן ושם תהי צבחיכת עמידה כי גזר שם עליך שלא תעבור לא"י] אדמת קודש הוא [היינו שסם יהי קדש"ם כמו שציארחי לע"י שלא

הקצ"ה חלקו ולא לזה לעשות רק שרף כי חלק
 משה לא רצה הקצ"ה לחיות [אלא אחר משה הקצ"ה
 קוראו נחש] היינו שחלק הקצ"ה שטיף עליו החטא
 להם זהו נקרא נחש ע"כ מה שלזה ה' לעשות
 שרף אינו עושה כי חלקי מחול להם] ואני אעשה
 של נחשת לשון נופל על לשון דבשה חטאו להשי"ת
 וחלק גבוה ווי יחיד אצל בהציעם אל הנחש ויזכרו
 מה שקרה אז ע"י לשון הרע שלו ויחזקו בהטעם
 כי לה' חטאו ושיצו אז וחי כי חלק משה כזה
 מחול להם

פרשת בלק

וירא בלק כו' את כל אשר עשה ישראל כו'
 ויגר מואב כו' כי רב הוא וי"ד לזה
 הזכירם בצחינת ישראל ולהלן כתיב העם וגם הקהל
 וגם הלשון כי רב הוא ויזדלי שאל היו המואבים
 יותר מ"שאל לא היו נפחדים כי רק צישראל כתיב
 וצרו חילו לא יולע אצל הם הולכים בדרך הטבע
 ע"כ כ"ל לומר דבר פשוט ומוסכם כי כל השפעות
 ועוצות אשר יש לישראל הוא רק מחמת המועטים
 עלומם לפני השי"ת כמאסה"כ לא מרובם כו' חשק
 ה' צבם כי אתם המועט וק"ל אצל צלומות העולם
 הוא צהיפוך כי הם מואבים תמיד כמאסה"כ אצל
 עשו י' רב ואת כל נפשות ציתו שהם צעיניהם
 גדול ורם.

והנה רש"י הביא לנ"י צ"י חקת ע"פ ולא נחן
 קיחון כו' לפי שכל מלכי כנען היו מעלין
 לו וקס שה"י שומרם שלא יעזרו עליהם גייסות כו'
 אחר להם כל עלמי איני יושב כאן אלא לשומרם כו'
 וממילא נראה מזה כי העכו"ם קומכים רק על חזקתם
 וגבורתם ומה ה"י בקופו שנפל הוא וכל עמו שנחנקצו
 שמה כי קצרו ע"י שיהיו רבים צודאי יכלהו מהם
 את ישראל אצל הקצ"ה עושה עם עמו ישראל נקים
 וגבורות צאם הם צלחות וצלחות אז הוא מוסר
 רבים ציד מועטים היינו העכו"ם שהולכים לנחלתם
 על ישראל מפני שהם רבים ויזדלי יכלחו מהם
 קצורים ואם ישראל הם צלחות אז עושה הקצ"ה
 שיה"י להיפוך שיכלחו המועטים את המרובים.

והשתא יוצנו כל הדקדוקים וירא בלק [וירא
 הוא לשון הבנה] היינו שהצין את כל
 אשר עשה ישראל לאומי אחר עשה לשון יחיד ולא
 אחר עשו לשון רבים אלא שהצין מחמת שישראל

ויען בלעם כו' אם יתן לי בלק וילוא ציתו כו'
 לא אוכל כו' לעשות קטנה או גדולה וע"י
 צמאור ושמש שבי לדקדק על הלשון וילוא ציתו וכי
 הדרך למדוד כסף והצ צבתי ע"כ פי' הוא ז"ל
 דהכוונה הוא המילוי מן אות צ"י"ת" שהוא צ"י
 כ"י"ש"ף ע"כ תמלית מדבריו הקדושים ולי' לפרש
 צה כוונת הקרא לעשות קטנה או גדולה עפ"י
 מאמר חב"ל צבסהדרין דף ק"ז ע"כ ויאמרו המרעומים
 אל פרעה אלצע אלקים הוא אחר רב פלא אלקים
 אפי' כגולל נמי לא מלי צרה הוי מ"כנף ל"י והאי
 לא מ"כנף ל"י ופרש"י שם ע"ז שאין השד יכול
 לצרוא אפי' צ"י גדולה כגולל אלא כשהשד לריך
 לצרואות גדולות הוא מאסף ומציא אותם מן ההשקר
 עכ"ל ומשמע מזה כי קטנות לא מלי לצרוא כמו
 שאמרו על כינים אלצע אלקים הוא אפי' צאסיפה
 מן ההשקר ג"כ לא מלי להציא. והנה רש"י כתב
 ע"פ ויקחהו שדה לפים שבלק ה"י יותר קוסם מצלעם
 וזהו

נפש בלב טובה קיב

ג' הימים טובים אשר הס"ת הוא ת"ח"ת וגם צויות
לצות הקדושים שס"ה שלום צג"י זלעם וזהו תחת
זלעם והבן.

ויאמר שוב אל זלך וכה תדבר י"ל כוונת הכתוב
עפ"י מ"ש רש"י ע"פ את שבעת המוצאות
ערכתי שבעת המוצאות ערכתי לין כתיב כאן אלל
את שבעת המוצאות אשר לפניו לצויותם של חלו
זנו לפניך שבעת המוצאות אשרם צנה ד' בו ואני
ערכתי כנגד כולן אלל לפי האמת לצויותו הקדושים
שצנו המוצאות והקריצו קרצנות עליהם היו הקרצנות
ושלחם כמו שדרשו אדם כי יקריצ וחס להוליא
את הגזל וצאצרהם עלינו שלא רלס שום מומן אשר
אפי' ואלה"ד הי' שלו אלל מלך קדום וכן זלחק
ויעקב ע"כ הקרצן שהיו מקריצין זודלי לא הי' צו
שום חשש איסור אלל זלעם הי' צהיפוך שהי' מומן
מומן של אחרים גם כאן נחן להקריצ לו זלך ואל
הי' הקרצנות משלו ע"כ אומר לו הקצ"ה שוב אל
זלך פי' הקרצנות תחזור לזלך כי אינך שלך אלל
שלו וכה תדבר פי' ועתה תדבר על לצויותם
הקדושים וק"ל.

מריש הקדמה עד כאן הוא של חודש ה"א ב"י

וישא ונשלו ויאמר ון ארם ינחני זלך כי ויה
אקוצ לא קצה אל כי עפ"י מ"ש רש"י
צפי' הצעלותך משנאריך חלו שוכלי ישראל שכל השונא
בו שונא את מי שאמר ויהי העולם יצש"ס סנהדרין
ויו' צומן שישראל שריוין זלערי שכינה ויה אומרת
קלני כי אי"כ המקום מלעזר על דמן של רשעים
קו"ח על דמן של לדיקים בו ורש"י צפי' צהר כי
ע"פ כי לי צג"י עצדים אני הי' כל המשעבדן מלמעלה
כאלו משעבדן מלמעלה וידוע דמדריגת יעקב פחותה
מישראל. וז"ש זלעם לעשות קטנה [היינו לקלל
את יעקב] או גדולה [לקלל את ישראל] וז"ש ון
ארם ינחני בו לכה ארם לי יעקב [הם מדריגה
קטנה] ולכה זעונה ישראל [המדריגה הגדולה] ויה
אקוצ לא קצה אל היינו מה אוכל לקוצ המדריגה
אפי' פחות שצפחותה שזו לא אקוצ אל וכן מה
שלוה עלי ולכה זעונה ישראל ויה אזעום שזו לא
אזעום הי' והבן והעעם כי מראש לרים ארלטו בו
כפרש"י שהם צג"י אי"ו כי חלק הי' עמו יעקב חזל
נחלתו וקוצ"ה ואורייתא וישראל חד הוא ע"כ הפחות
שבישראל חסוד למאוד.

וזהו שאמר כאן זלעם אל עצדי זלך אם יתן לי
זלך מלוא ציתו היינו כל הכישוף שלו אעפ"כ לא
אוכל לעשות קטנה היינו לזכור מחדש אפי' צרי'
קטנה או גדולה ג"כ לא אוכל.

א"י לעשות קטנה או גדולה דהנה כל המפורשים
הקשו על השינויים שנמלא זקרא שמהפך ואלה
לקצה ומקצה ללרס עפ"י פרש"י ז"ל ע"פ אתה
לכה קצה לי איתו בו זו קשה ואלה לי שנוקב
ומפורש כמלא וזהו שאלה הוא צמחינה קטנה נגד
קצה ואומר זלעם לעצדי זלך לא וצעי' ויה ששלח
אלי שאקוצ את ישראל זאת זודלי לא אוכל אלל
אפי' ארם ג"כ לא אוכל וזהו לא אוכל לעזור את
פי הי' לעשות קטנה [היינו ארם] או גדולה [היינו
קצה] שונעתי דבר זה ודפח"ח.

ויוסף מללך הי' עצור בו הציא רש"י ודרש
אלה ויה רלס לעמוד צג"י מקומות הללו
סימני לצות הרלסו וקשה היכא רמיזא וצ"ח הציא
דבר כפלא עי"ש ולי כרלס להוסיף להענוים זאת
זקרא גופי' כי ג"דר"י וז"ה הר"ת והס"ת וצ' היצות
הללו צג"י אצרהם. וצעמידה צ' של השמן כתיב
ותלחץ אל הקיר ורמוזו על ילחץ ורצקה כי הר"ת
מ"לחץ ור"צקה הם אלותיות ה"ק"י"ר ואח"כ כתיב
ויך את האתון צמקל הוא נגד יעקב כי צ"מ"ק"ל"י
צג"י יעקב כמו שא"י צבעה"ע כי שם לא הי' לו
לזלעם שום פליטה שתחול חיו הקללה על ישראל
וזה ויך את האתון הוא זלעם כמו שדרשו ע"פ שבו
לכס מה עם החמור עם הדווה לחמור צמקל וק"ל.
זה שלש רגלים פרש"י רמוז לו אתה מנקה לעקור
איונה החוגגת ג' רגלים צסנה עיין גם צזה
צס"ח דבר נחמד וידוע רמוז לו דייקא מלס זה עי"ש
ולי כרלס למלוא רמוז צאורייתא כי יל"ד על הלשון
ותרצן תחת זלעם והול"ל ותרצן ארלה זלעם או
למעט לזלעם רק ידוע כי הס"ת מלצויותו הם
אלותיות צקס וגם זלעם צג"י צקס ע"כ אומר וזהי
אחריתי כוונה והס"ת מפקח"י שצויות"י סוכות"י הוא
אלותיות ת"ח"ת והנה עתה הלך זלעם להרוג את
ישראל שהם צג"י אצרהם ילחץ ויעקב כי קצור שיכול
להם כי מומן שגם שמו הוא כנגדס וקצר ואתה
תשופנו עקצ והבן אלל הקצ"ה הלילס ויירו חוץ
מונה שהם צג"י אי"ו יש להם יחוס מלד עלמס שהולכים
לחוג ג' רגלים צסנה ולרלחז פני הי' וצזה הזכות
סרצילה ולא רלחז לילך וזהו ותרצן האתון תחת
זלעם היינו צכות זה רצלה מושם שיקיימו אח"כ

נפש

בלק

טובה

העס לזדד ישכון ובגוים לא יתחשב כ"ל פירושו דהנה חוננו רז"ל כינוס ללדיקים נאה להם ונאה לעולם פיזור לרשעים נאה להם ונאה לעולם וא"כ הצדיקות והאחדות הוא חשיבות רק לישראל אצל לפני הגוים אין זה חשיבות אדרבה להם נאה הפיזור וז"ש הן עם היינו שישראל הם עם אשר להם נאה לזדד ישכון היינו הצדיקות והאחדות ובגוים לא יתחשב אם לזדד ישכנו כי הכינוס נאה רק ללדיקים.

לא הציג און ציעקצ כו' ותרועת מלך צו ועיין צפ' אגרא דכלה שפ"י ותרועת מלך צו כשרלה צלעס לוור כלס היפך השי"ת וחסדצותיו ללרופים אחרים ונעשה ואלותיות כל"ס אלותיות מליך והיינו ותרועת לשון חיצור וריעות עי"ש ולפענ"ד להנתיק הדברים דהנה כתיב וישם ה' דבר צפי צלעס וכן חונר צלעס לצלק את אשר ישים ה' צפי אורו אשחור לזכר וא"כ אם שם הקצ"ה צפי צלעס היצת כלס וידוע דברי רש"י צפ' תולדת צושל לשפופרת כו' א"כ ומילא ילא ופיו חיצת מלך שהוא צהיפיק מוה ששם ה' צפי צלעס וזהו ויהפוך ה' אלמיקך נך את הקללה לזכרה כי צאחת צפי צלעס שם קללה וכסילא ופיו ילא זכרה.

וישא צלעס את עיניו וירא את ישראל שוכן לשצטיו ודברי רש"י ידועים וי"ל עוד עפ"י דברי הקדושת לוי זל"ל וז"ע ע"ש וציוס פקדי כו' וכבר פרשתי [עיין צילקוטי חג השבועות] המדרש שחורה אני צמעה חורצ ונאה אני צמעה חורצ. וכן י"ל כאן עפ"י מה שפרש"י צסם התרגום על וישת אל המדבר פניו ורלה להרע צזה לישראל אצל לפי דברי הקדש"ל כלמה הרצה טוזה וזהו וישא צלעס את עיניו לאחר שכבר שם אל המדבר פניו כשא את עיניו להציט למעלה וקור ומחלצת ישראל שהם בני א"י ואין ראוי לזרע קודש לעשות ונעשה כזו שעשו צמדצ [וע"ד שפ"י השלה"ק הפסוק וזכרתי את צריתי אצרהם כו' צחוכה] וחונר הכחוצ שראה את ישראל שוכן לשצטיו כי לא ראה אותם שיתייחקו קצצלת התורה אחר א"י רק לשצטיהם כתיחקו וז"ש ותיי עליו רוח אלקים כי ונעשה הרעה הזאת כודע שלא ונחת אשר יש צהם מוצ וקדושה ואלותיהם קצלו התורה רק לאחר עליו היינו על העם רוח אלקים רק כי התגצרו על ילרם ועשו חיל לקצל התורה מרלון כששם הגם שהיו צמלרים ולמדו ונעשהים התאזרו חיל צחצ כחם

אשר ונחזה שדי יחזה נופל וגלוי עינים יש לרמוז למ"ש הצ"י ציו"ד ס"י רס"ה הציור העו"ז צק"ק ו' שומעתי שמושין לורת שדי צאלצעותיו צעת שנותן מן היין צפי התינוק וא"י צצעה"ט כי הק"ת למפרע ונחזה" נופל" וגלוי" עינים" הוא מיי"ל"ה הרי כדצרינו וזהו אשר ונחזה שדי ונחתי צעת יחזה" נופל" וגלוי" עינים" מיי"ל"ה.

מה שהתפאר עלמנו אשר ונחזה שדי יחזה למה דייקא שם זה י"ל דהנה הצעה"ט הוצא גם צכל"י דס"ת של שנות האצות צג"י צלעס וזהו ותיי אחריתי כוונה. והנה השם הזה הוא צל"ת צ"ש שדי כידוע מזה ונחזה שדי יחזה כי שם זה מיל פני שם שדי וזה לדעתי וז"ש רש"י ז"ל צפ' וארא כו' וארא אל האצות ורצים תמנה וזה הוקיף רש"י הלל הוא מצואר כן צקרא ולהכ"ל י"ל דומלצד שפרש"י הצעמחים הצעמות וצכוון אחרתי להם שאני אל שדי כו' וכמו שפירש"י על לתת להם את ארץ כנען עוד רמו לנו רש"י דשם זה מרומז צהאצות דהס"ת צו"ק המה האלותיות הרוחות ומחוצרות לשם שדי אות אחד ומשם זה לכל אחד מהאצות ואכלל שלשתן נגמר השם. ויתפרש צזה וז"ש רש"י צפ' צחקותי ע"פ וזכרתי את צריתי יעקב למה נחמו אחיריני כלומר כד"י הוא יעקב הקטן לכך כו' הרי אצרהם עמו שהוא כדאי ופלא שהרי יש דיעה צחכז"ל שחונם זכות אצות וא"כ גם אצרהם לא יספיק ולהכ"ל י"ל דשם שדי הוא על שם שאמר לעולמו די והנה האות ש' מרומז נגד אות צ' ויעקב ואות ד' הוא נגד הק' מילחק ואות י' נגד המ' של אצרהם ואז ומילא ע"י שכמו אחיריני יצוא השם שדי צקדר ככון המרמוז על די וק"ל.

אי כחם שוועת אמרי אל אשר ונחזה שדי יחזה נופל וגלוי עינים כ"ל צדק מוסר כוונת הכחוצ צצאחת לריך כל אדם לזכור כי לא צא לעוה"ז רק ללכול ולשחות כי לזה יש סוף וקץ אצל צא ליוה"ז

נפש

פינחס

טובה קיג

אז ואם ואעפ"כ ונת בחלי ימינו ונמעשה שראה
ר' יעקב (בסוף פ"ק דקידושין דף ל"ט ע"ב)

ולכאורה קשה לי עפ"י המפורשים עה"פ
ולך ה' החסד כו' שהקצ"ה מושלם
ומה כ"ו הרי מורה צהאי עלמא ליכא וכו'
דוראי אם אדם עושה מלוא צהאי עלמא ליכא
מלוא או צהמת שבר מלוא כהאי עלמא ליכא
אבל לפעמים יזדמן שיעשה האדם איזה מעשה
כי נדמה לו שהוא מלוא ואח"כ לבו נקפו שוא
לא ה' לו לעשות מעשה זאת כי אולי הוא עצירה
או אף שצחמת הוא מלוא אבל לפני הסומן הוא
עצירה וכדומה שיהיה נחמין ואחר אם יעשו
הם יהא נעשה מיד [ומאן לוכח מלי ה' כוונת
ההרן] ע"ז נאמר ולך ה' החסד כי אתה תשלם
לאיש כנועשהו אם צחמת ה' המעשה מלוא כותן
לו הקצ"ה שבר צעד זה ואם ה' עצירה נעש
ע"ז אך עדיין לא ידענא צדא עונש ושבר על
איזה מעשה ה' השכר ועל איזה העונש והם
יהציר צוה שושלם וכו"ו וכמו שחלינו צההרן
שאמר שחמך אהרן בלבו מועצ שיתלם הסרחן צי
ולא צהם ומוקר נפשו צעצור ישראל ע"כ זכה להיות
כהן לכפר על צי"י ועיין צי"י דצרי רש"י למה
אתה צום [צום הוא מלשון הושתה ועיכוז] לכך
בצחמת ותצין.

דהנה צעעמא דשבר מלוא צהאי עלמא ליכא
דהטעם הוא כדי שלא יכנו להם מזכיותיהם
כי יפה שעה אי של קורת רוח צהאי"צ וכל חיי
עוה"ז וע"כ לא ירלו הדיקים ליהנות מהעוה"ז כ"א
המובנה ונקדשין עלמן צחמת להם וא"כ ומה
שחלינו צכמה לדיקים שנתן ה' שכרם ועל כמה
מלות חלינו שבר צהאי"צ ולפי הנחתנו לא יקשה
דצחמת שבר שום מלוא צהאי עלמא ליכא ומה
שחלינו צביצור ח"א או בלדקה או בשאר מלות
שבר צהאי"צ השכר ההוא רק לצחמ כי צחמת עשה
למלוא ולא כיון לבו רק לה' כי צ"ו יאמר הצריית
כי רוח אחרת עומה ואין לבם לשמים וע"י השכר
נדע כי כוונתם ה' צחמת לשמים וזהו מחקרי ה'
אל יחלי למען ידעו הכל כי הם זרע צדק ה'
ובל מעשיהם לש"ש אבל אין זה לשכר על המלוא
ולא ינוכה להם מזכיותיהם על ידי זה וזהו ולך
ה' החסד כי אתה תשלם כו' היינו מה שהקצ"ה
משלם לאיש למען ידע כי המעשה אשר עשה הוא
צחמת

לעוה"ז לקבל צחמה וצחמות וצחמ"ט אשר אין לה
סוף והוא מהדברים שאלם איכל פירותיהם צהאי"צ
והקרן קיימת לעוה"ז ולא יעול צכופא קדם אצחון
דצחמ"א וצפרט לפי"ש הקפה"ק כי כל אדם צעת
פטיחתו הוא ומה פני השכינה ואם אינו ונחנה
כשורה צהאי"צ כמה גדול הציוס והפחד ישיגהו אז
וכל אדם הוא ויבנה ועמיד למות ע"כ אחר הכתיב
כאם שומע אחרי אל היינו שמוצ לאיש אשר שומע
צחמ"י אל ומדבק דרכיו ומה הוא העוצק לזאת
אחר אשר מחזה שדי יחזה כי יוכל אח"כ להציע
צהשכינה הקדושה צעת שהוא נופל וגלוי עינים
וה' יענה את לבבו לעצרו צחמת.

חורש ה"א"ב"ב

פרשת פנחס

וידבר ה' אל משה לאמר פינחס ב"ר חזקיה
כו' לכן אמור הנני נותן לו אתה צ"ש
ואיתא צמד"ר צדין הוא שיעול שכר וכו' צהקדם
לפרש הקרא כצד את אצ"ד ואת אצ"ד למען יארכיו
ימ"ד הנה כתיב ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש
כנועשהו פ"י דע"י התשלום והש"ת ניכר ונדע איזה
מלוא עשה או איזה עצירה עבר כי הוא משלם
ומה ככ"ו ומינן צפשיטות כי האיש המכצד את
ח"א צחמת וצחמים מניע לו שכר אריכות ימים
כי יתשלם אל ה' בכל לבבו כי יארכיו ימי אצ"ו
ואמו למען יקיים מלות ה' הרבה ימים ושנים ע"כ
נותן לו ה' ג"כ אריכות ימים ושנים אשר גם זרעו
יכצדוהו לעולם ולא יקולו צחמיו אונם יזדמן איש
אשר יכצד את ח"א למען יאחצוהו יתחמך
הצנים צכדי צשיגיע העת צהנחיל אציהם נחלתם
לצניהם יחלקו לו חלק יתחמך גדול מאשר ינחלו
לשאר צניהם וצחמיהו כי כצד הגיע למערה כי
אחרו אהבו וכל צניהם ילפה צכל יום ותי יגיע
זמן קילוקס וון העולם א"כ כיצור כזה ודאי אינו
גורם אריכות ימים כי ארצה הוא מקוה לקיבור
ימי אצותיו שצחלי ימיהם יעצבו לו חילם ע"כ למה
התורה כצד את אצ"ד וח"א צחמת למען שיארכיו
גם ימ"ד והיינו רק אם תכצד צחמת וצכל שלם
לעשות רצון קו"ק לא לכוננה אחרת והוקיף צחמנה
תורה ולמען יעצב לך על האדמה אשר י"א נותן
לך אצל לא יהא לטוב לך על האדמה אשר תירוש
מאצותיך יי"כ אין להתפלל אם רואין לאחד שכיצד

נפש

פינה

טובה

באמת מורה ואז השכר דוקא וכו' זה חסד ולא שכר ומיילא שכר כזה אין הלדיקים מונעים ולקבלו. **ויובן** כזה מדרש רות ע"פ ישלם ה' פעלך ותהא משכורתך שלמה מעם ה' חיי אשר זאת אמר רב חסא אשר זאת והוא מקשה הבנה ולהכיל יתכן לומר דודאי היו הרבה אשר חסדו לרות כי אין כוונתה לשמים [ועיין צפ' ש"ח ספורים וצפורשי רות וזה שדצרו הקולרים קרה על רות ותצין] אבל צועז אמר לה הגד הגד לי את אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך ותעזבי חציק ואמך וארץ מולדתך ותלכי אל עם אשר לא ידעת תמול שלשום כל זאת הוגד לי אבל לפני ההמון לא נודעו כל אלה אשר כל כוונתה רק לשמים ע"ז אמר ישלם ה' פעלך ותהי משכרתך שלמה מעם ה' חיי והיו יחי' לאמת ולחמן הדברים כי אשר זאת רק לחקות תחת כנפיו אשר יש אומרים שלא הי' כל כוונתך רק לשמים אבל אם ישלם הש"ת מדה ככ"ו ותשלומין מדה ככ"ו הוא רק לצרר מומילא אין מנכין מן הזכויות וישאר השכר צשלימות והיו שחמך רב חסא אשר זאת דרך ע"ז יתכן אף שמשלם ה' מ"ו נשאר השכר צשלימות אבל צשאר המלות אם ישלם שוב לא נשאר השכר צשלימות.

ועם זה יוצן הצרכה שצרכו את צועז כל העם אשר צעער והזקנים צאמרים יתן ה' את האשה הצאה אל ציתך כרחל וכללה אשר צנו שתיים את צ"י כ"י ויהי ציתך כצית פרץ אשר ילדה תמר ליהודה כ"י אשר לכאורה תיבות אשר צנו שתיים כראה כמיותר וכן אשר ילדה תמר ליהודה מיותר וחוץ לזה מה ראו לצרכו צצרכה זו דייקא וגם אמאי האריכו כ"כ צלשונם והי' די צאמין אשר יהי' לך מוננה, ויתכן כי נתקיים צלדיק זה מה שנאמר מצרכיך ברוך כי אותה צרכה שצרך הוא את רות צרכו אותו העם והזקנים כי איתא צצפורשים שהרועים חסדו את יעקב שלבך נקשה לפי שהיתה יפת תואר וכן יש לחשוב את ללה מה שחשקה דוקא ציעקב הוא לפי שהי' אומר וילא הראשון לדמוני וידוע כי שופרי דיעקב הי' מעין שופרי דלדס איב יל שלא בונו רק להנחתן חיו ואם זה הי' כוונתן לא היו יולדין חולדות לדיקים ומקידים וקדושים כאלו אשר ילדו וצודאי חולדותיהן כיולא מהן וכמו כן צתמר לפי הכחוצ ויראה יהודה וישצבה לזונה וכן יל על תמר שחשקה

צו מחמת יפיו והדרו וחיו לא הי' כוונתם לשמים ובאמת איתא צמדרש ששלח הקצ"ה המולדך ליהודה הממונה על התורה ויהודה לא ידע אם זאת הי' היתה זאת וצודאי הי' מלך ע"ז נאוד וע"כ אמר לדקה מומני לאשר ידע כי הוא רק מלא תאוותו ואיתה לאשר ידעה מלא היתה צציתו שהיא לכוונה ומקודה הי' דנה לכך זכות ע"כ אמר לדקה מומני ולצרר הדצר כי כוונתם הי' לשמים ומועשיהם הי' מורה ע"כ ילאו מהם מלכים וכצ"ח.

וזהו כוונת אמרם צצרכתם יתן ה' את האשה הצאה אל ציתך כי לזאת נשאה צועז יען האמין לה כי כל כוונתה לשמים לצד ע"כ תהי' כרחל וכללה אשר היו ג"כ צחשד שלא הי' כוונתם רק לשמים והש"ת רלה להראות לכל צאי עולם שכוונתם לשמים וצירר צזה אשר צנו שתיים את צית ישראל וע"ז נודע כי כל כוונתם לשמים ואין שכר פרי הצטון להם צדרך תשלומין רק לצרר להעולם ולהודיע קדושתם ומועלתם וכוונתם הזכה שהי' כולו קודש לה' והוספיו צצרכה מודגווא הכ"ל וענו ואמרו ויהי ציתך כצית פרץ אשר ילדה תמר ליהודה אשר לפי הראות הפשטות הי' מקום לחושדם ולצרר הדברים כי הם זרע קודש ילא וזה פרץ אשר ציתו צצנה הי' מפורקים לקדושים ועבורים ויצרכו אותו אשר כן יהי' ציתו מן הזרע אשר יתן ה' דהיינו צתורת מנחה ומסד לך מן הנערה הזאת כמורה צאלצב אשר הוא ג"כ צחשד שאין כל כוונתה לשמים ע"כ יהי' צניה כצני רחל וללה ותמר [ואפשר לכונן ע"ז] הי' שמה רות ע"ש שצרכו לזאת שתיים שיהי' שיהי' רחל וללה ותמר ו"ר"ת ר"ת "רחל" וללה "תמר" ויצורר ע"ז כי כוונתה הי' רק לשמים ולא ינוכה לה צזה מוכיותי' אלא תשאר משכורתה שלמה.

וזהו הקשיתי צפסוק אשר התחלנו פינחם צ"א צן ח"ה חדא דתי' הכהן מיותר צי אמאי לא יחסו עד יעקב הלא צקרה מלינו אף שיחסו הכחוצ עד לוי אמרו כי הי' ראוי לחבו עד יעקב רק שיעקב התפלל ע"ז ג' קשה לשון המדרש צדין הוא שיעור שכרו אמאי תלוי השכר צפנחם ואמאי לא אמר צדין הוא שאחן לו שכר וואי זה שכרו וכן קשה לעיל ס"פ כתיב ג"כ וירא פינחם צ"א צן ח"ה ואי לריך ליחסו סס, צשלמא כאן אמרו לפי שהיו השצעים מצצין אותו ע"כ צא הכי ויחסו עד אהרן אבל לעיל קשה אמאי יחסו ולהכיל יתכן

נפש

פינחס

טובה קיד

יחנן דהנה גם פינחס גם אהרן מעשיהם הי' צדק
יחנן כי שניהם עשו מעשה שהי' נראה כי שלא
כהוגן עשו אבל צאמת מעשיהם הי' תוכס רלוף
להצב העפ"י שפינחס הרג נפש וישראל העפ"י
מקר צזה נפשו צציל קיום ישראל והנה אם יש
לעשות מעשה כזה אשר גלוי הוא מעשה וכווער
חף שכוונתו לשמים או דלמא אין ראוי לעשות
הוכיח פינחס דבר זה ונזקנו אהרן שהרי זכה ע"י
לכהונה [עיין לעיל וי"ש צס צע"י זל"ל] ולכן
כתיב צענת מעשה וירא פנחס צ"ח צ"ח הכה"ן
היינו שראה כי יען שהי' להליל עם לצב אהרן את
ישראל ולתלות את הקרחון בו ע"כ נותן לו הכהונה
וזה הי' לו לפינחס הכהן ועשה וזה שעשה חף
אם צגלוי הי' המעשה וכווער לפי סידע שלבו לשמים.
אבר עכ"פ צע"י ההגון עדיין נשאר חוה"ש
צאמס שפינחס הרג נפש וישראל ונאן

ונוכח שכוונתו לשמים ע"כ צא הכחצ ויחשו עד
אהרן כי חף אם לפני אלעזר הי' קלת זלזול צזה
לפי שלקח לו וצבות פועיאל ויחמרו לפי שצא
ויחמרו ע"כ הרג אבל הוא קיים כיצור אז כוונות
הי' לא לשום כוונה אחרת ולא השגיח חף אם הי'
מזה קלת זלזול לאציו לפי דצרות השצעים כי ידע
כי זה הוא רלון אציו ושלל יחמרו דלמא צאמת
הוא זלזול לאלעזר ופינחס כי עשה צזה והא רחי'
דלקח לו וצבות פועיאל ע"כ צא הכחצ ויחשו
אחר אהרן דהיינו שמיחס את אלעזר אחר אהרן
והכחצ העיד עליו כי החולדה צמקס אז קחי' כי
ישנח האצ צולא חלציו כמו אהרן כי השיצ את
חמתי מעל צכי מונס כמו שעשה אהרן ולצבר
הדבר כי כוונתו הי' לשמים ע"כ אחר הגני נותן
לו את צריתי שלום והיתה לו ולזרעו אחריי כי
כמו שהוא הי' כוונתו צמעשה זה לכיצוד אז ולא
חיו לחלל כצוד אציו ע"כ וגייע הכהונה גם לזרעו
אחריי ומכחו ויכצדו וי"ש ויכפר אין הכוונה על
העבר שהרי כצב כחצו השיצ את חמתי מעל צכי'
אלא הכוונה שזה שכרו ויכפר גם מעשה על צכי'
ולזה לא יחסו כ"א עד אהרן כי הכחצ רלה
להודיענו מדוע ניתן לו אותו שכר שניתן לאהרן
הוא יען שגם הוא עשה כמעשה אהרן וע"כ צדן
הוא שיעול שכרו היינו השכר שנטל אהרן אותו
השכר מביע גם כן לו ולפי שהשכר מזה ככ"ו אי'
לא יכרו לו אי' צדן הוא שיעול שכרו היינו
שירלה צשכר הזה ולא יונע מלקבלו.

א"י על המדרש הזה עפ"י וזה שאמרו חכמי'
כל החולה צכות עלמו וכו' וכל החולה
צכות אחרים חולין לו צכות עלמו והנה פינחס
זה שהשיצ את חמתי כצב הי' ידוע ומפורקס אלל
כל ישראל כי מוקר נפשו וגופו צציל כצודו יח"ש
וכצב הי' לו יחוס עלמו וכאמורס ז"ל גדול מרצן
שמו וצכל זאת לא הי' נחשצ צעיניו לכלוס רק
תלה כל יחוסו שהוא צן אלעזר צן אי' וכו'
סדרשו צמדרש על ואלה תולדות ילחס צן אצרהס
וק"ל וצא מדרשס ז"ל ג"כ זשה"כ עערת זקנים צנים
ותפארת צנים אצותס וכפירוש צענתס ז"ל וכן
פ"י וי"ש הכחצ אמור אל הכהנים צ"ח כ"ו וכן
עשה פנחס שלא ואלא שום יחוס ומציותיו רק וזה
שהוא צן אלעזר צן אי' וכיין שצאמת הי' צו
יחוס עלמו ואעפ"כ תלה רק צכות אחרים הוא
צכות אצותיו הקדושים כמו ילחס שתלה כל מציותיו
צמה שהוא צן אצרהס וא"כ אלה תולדותיו תלדות
הלדקים מעשיהם הטובים וראוי לעשות לו צכות
עלמו וזה כוונתו של המדרש כיין שפנחס עשה
לו יחוס שהוא צן אלעזר צן אי' גם אחר שהשיצ
את חמתי וא"כ כצב הי' לו יחוס עלמו ואעפ"כ
תלה צכות אצות ע"כ צדן הוא שיעול שכרו
היינו שכר נכח מעשיו דהרי צדן הוא דחולין
צכות עלמו והוא ככון לדעתו.

א"י פינחס צ"ח צן אי' כ"ו צדן הוא שיעול
שכרו עפ"י דצרי החת"ס זל"ל שפינחס
עשה פלילות עם קומו ואמור ע"י ימות כ"ד אלף
ומרובה מדה טובה אם ע"י אחד שומק נפשו
עצור עצירה נפלו כ"ד אלף קו"ח אם אחד מוקר
נפשו להי' כמה נפשות יכול להליל ע"י שהרי מדה
טובה ומרובה כ"ו אלל שהצצעים הי' מוצין אותו
ואמור דקו"ח פריכא הוא דצשלמא ומרי שהי' נשיא
ישראל ועשה מעשה כזאת שפיר גרס צחמאל להמית
כ"ד אלף אבל פינחס שהוא פועי צן פועי ואין
זכותו גדול כ"כ שיהא שכרו ומרובה כ"כ להליל את
ישראל לזה צא הכי ויחסו אחר אהרן וממילא זכותו
ג"כ גדול להליל את ישראל צקו"ח מועעשה ומרי
ע"כ דצריי דפח"ס וא"כ דצרי המדרש יתצאריס
עפ"י דלכן יחסו הכחצ כדי שצדן קו"ח יעול שכרו.

עוד אחרתי כי "צ"ד"י"ן "ה"י"א יש צו אחריות
כדצ ואציהוא ע"פ דצרי הזהר הקדוש כי
פרחה מוננו כשמותו וככנס צו נשמת כדצ ואציהוא
והי'

נפש

פינהם

טובה

והי' צטוה שלא יחטא כמצואר הענין וזה באריכות
צחוקים כי לחקוני שדחתך והצן אצל כיון שכבר
חקנו מה שהי' עליהם לחקן וא"כ דין שיעול שכרו.
א"י דברי המדרש עפ"י מ"ש הכז"ל אם יש דין
למטה אין דין למעלה ולכאורה אין כאן
כפחותא כ"כ דמו"כ דינא מתעצדי אצל יש כמה
חילוקים באמת וזה חלף דכיון שניתן רשות כו'
צין טוב לרע ועוד כצ"כ כמה לער יש לו לא
שליך ליש צדן והוא עלמו יחייב את צנו צמספט
וכאשר פירשו המפורשים ע"פ על מה תבו עוד
חוקטו קרה כי לצד החטא ועשיית העצירה עוד
יותר גדול החטא כמה שזכין אוחס כי צמון כו'
שכינה מה אומרת כו' ושומעתי צסס הגאון המנוח
מ"ה אברהם יהודא הכהן זל"ל שהי' אצ"ל דק"ק
צע"ס ומאדע לפרש וזה הכחוצ שוצה ישראל כו'
כי כשלת צעוניך דהיינו דגס על מה שנכשלת
וכלקית צעוניך גם ע"ז אחס לריך לחסוצה ופי'
וזה המדרש מעולם לא חטא אדם לפני כו' חייך
שצן צנך עומד ופוחח צתסוצה כי על הלוס והשק
והלער שהי' לו להאדם צעשיית חסוצה כמה היתה
השכינה מלענרת ולריך האדם לעשות חסוצה גם
על גרס לער לשכינה ודפח"ח ועכ"פ אם ח"ו הדין
נעשה ע"י מעלה הדין יותר צחוקטו וגס לער
השכינה כי כל שדין יותר גדול גם לער השכינה
יותר והצן וא"כ אם יש דין ונעשה למטה חוץ
ומה שנעשה טוצה להחטא כי אין הדין צחוקטו
כ"כ עוד יותר נעשה נחת רוח ליולד הכל שאין
הלער גדול כ"כ ולזה פינחס צהקנו את זמרי ועשה
דין למטה עשה חרתי לעיצותא והצן ולכן גם
שכרו כפיל וז"ש השיצ את חמתי מעל צכ"י צקנלו
את קנלתי צחוכס היינו למטה א"כ לא היתה
השכינה כ"כ צלער גם ולא כליתי את צכ"י שלא
הי' הדין צחוקטו כ"כ לכן אמר לו הכני נותן לו
את צ"ס ודה ככ"ו כנגד מה שעשה ללד ה' והי'
שלוס צמזמזו כן יהי' לו ג"כ שלום. וכנגד מה
פעשה טוצה לישראל שלא הי' הדין צחוקטו כ"כ
כן ישאר לו ולזרעו אחרי ויכפר על צכ"י לעולם
ומה ככ"ו לעוצה

א"י לכן אמור לו הכני נותן לו א"צ שלום וצמדיר
צדין הוא שיעול שכרו ע"פ דברי צעל קדושת
לוי זל"ל ע"פ ופי' פקד את שרה כאשר אמר ויעשה ה'
לשרה כאשר דבר היינו שהקצ"ה הי' מוכרח לעזור
לה מחמת שכבר הצטיחה ע"כ לריך לקיים דיצורו

וק"ל א"כ ג"כ אמר הקצ"ה למושה שיפרסם וזהו
לכן אמור שהקצ"ה אמר הכני נותן לו את צריה
שלום וא"כ כיון שהקצ"ה הצטיחו הרי הוא מוכרח
לקיים הצטחתו וממילא לא ינוכה לו נזכותיו וא"כ
צדין הוא שיעול שכרו וק"ל.

א"י המדרש הכ"ל עפ"י מ"ש שבר מלוא צהאי
עלמא ליכא והטעם אמרו המפורשים מחמת
כי הן צקדושו לא יאמין ואולי היום אז לאחר
יפנה עורף ולא פנים אצל מלינו שאמרו ג"כ כל
המזכה את הרצים אין חטא צא ע"י וא"כ למי
שזיכה את רצים מהראוי ליתן לו שכר אף צעלמא הדין
וז"ש פינחס צ"א צן א"ה השיצ את חמתי כו'
צקנלו את קנלתי כו' וא"כ זיכה את הרצים וע"כ
צדין שיעול שכרו אף צעלמא דין ואח"כ צ"ה
שומעתי הדברים ומה קדוש מורי הגאון זל"ל
ושומעתי כעל כל הון כי כוונתי וזה לדעתו הקדושה

נמפי רבי ידיד נפשי מ"ה יהודא צר"ש חסיד
כ"י [הוא הרצ המאור"ג חו"צ כעת
צסעמיהי"א] שומעתי באופן נאות דהנה ההפלא"ה
ב' לחרץ קושיות הרמז"ס צענין ידיעה וצחירה
דשפיר הדבר לרשע מביע עונש דאף אם נגזר
עליו להיות רשע מ"ו הלוס לרעה הקצ"ה חוזר
וא"כ אין הרשע מוכרח על רשעו ושפיר מביע לו
עונש ורק ללדיק אינו מביע שכר על מעשיו הטובים
מפני שהוא מוכרח על הטוב אז השכר רק צדק
חסד כאמור ולך ה' חסד כו' והנה צעשות האדם
מליה אחת שא"ל לקיימה וזלת הקדמות עצירה שפיר
יש לומר שומע לו שכר אף על עשיית המלוא דאין
לומר דהי' מוכרח יען כי א"ל לעשות המלוא צלתי
העצירה ועל העצירה לא שייך הכרח ואיך יתכן
שעל המלוא שנעשה ע"י אותה עצירה הי' מוכרח
וא"כ כאן כיון שזמרי לא הי' מוכרח על העצירה
כאמור לעי' א"כ גם פינחס לא הי' מוכרח על המלוא
ואעפ"כ עשה פינחס א"כ צדין הוא שיעול
שכרו ודפח"ח

א"י המדרש עפ"י מ"ש צעחח"ס זל"ל ע"ד רש"י
ע"פ פינחס צ"א צן א"ה לפי שהצטנים היו
מציין אותו כו' דהנה י"ל הטעם צצוע"ל ארמית
קנאין פוגעין צו משום דצכל מלוא מלד השכל אם
רואה אדם שחצרו עובר עצירה צמזיד ראוי
להורגו מיד שלא יגמור העצירה אצל אי"כ דאקור
משום צנין דמעלי דלמא נפקי מיי"י דהרי אפי'
משה

נפש

פינחס

טובה קטו

למשה נקום ונשער ואח"כ יהי נקל נקמת צדי
ומת המדינים.

ובני קרח לא נחו וצפ' קרח כי ותפתח הארץ
כו' ואת כל האדם אשר לקרח כו' ועיין
כאן במזרחי צמה שתנוה ע"ד רש"י ועפ"י הפשוט
היי' ונקום לפרש דוה דכתיב צפ' קרח ואת כל
האדם אשר לקרח הכוונה על הנקיצות שהם מלד
קרח דאיש מזריע תחילה יולדת נקיצה אצל כאן
שנאמר ובני קרח דהיינו הנבים זכרים של קרח
דהם מלד אשתו דאשה מזרעת תחילה יולדות זכר
אלו לא נחו ובאמת שזה נגד הש"ס אצל כי דעל
פי הפשוט הי' אפשר לוודא כן אצל ודאי הקבלה
אמת ויציב.

לצפון ונשפחה הלפוני צי דין הכא ואידך ואת
הלפוני ארמיק ונעליכס יל לזכר עפ"י
מ"ש צבינה לעתים ע"פ וילד דוד את שלמה צנו
לאחר פ"י שיזכר ויאמר תמיד שהוא צנו של דוד
וממילא לא יז מזכר אבותיו שנהגו מלד אל תעו
תורת חנך ובאמת הוא כלל גדול לכבוש את תאוות
וי שזכר אבותיו הקדושים שהשליכו נפשם וגיוס
רק לעבודת הצוית"ש אפי' ווי שח"ו לא הי' לו אצ
עליו"ט עכ"פ יוכל לזכר אבות העולם שהם באמת
אבותיו ועיקר הוא אלל הישראל המושגז טובה
היינו אעפ"י שעוסק צהירה ובעבודה ובגמ"ח ושאר
עניני מעשים טובים אעפ"י לריך לחשוז כי כל
זאת עושה רק לכבוד הצוית"ת ולא לשום התפארות
גם כי ומהחשבה טובה אלל עשיית הנולה היא
נחשבת לנשמה והנועשה נחשז בגוף ואינו גדין
דילה כמזכר הכל צקה"ק באורך וצרוצ וזה פ"י
דברי רש"י צפ' צשלח עה"פ אז יסיר שהיו"ד על
שם המושגז נאמרה והצן ובאמת אמרו אלמלא
הקצ"ה עוזרו לא יכול לו וצאם האדם מכין עלמו
ומלפין דרכיו ומחשבותיו לעבודתו ית"ש אז וממילא
הצא לטהר ומסייעין אותו ע"כ לא יוכל האדם להתגאס
על כי הוא הולך צדק יותר טובה מחצרו כי לא
מלידו הוא הכל כי גם להקצ"ה יש חלק צזה. וצזה
יוצן המוקרה ללפון שהאדם לריך להתנהג עלמו עם
מחשבות טובות שהיא לפונה וטמיר צהאדם וצפרט
ונשפחה הלפוני היינו שצא ג"כ עוד ומשפחה
מיוחסת וכסירה היינו שהי' לו אצות קדושים אז
צודאי ומחויז לקיים אל תעו כו' ועם כ"ז לא יצה
לצו כי אלמלא הקצ"ה עוזרו לא יכול לו ומחמת כי
ואת הלפוני הוא הילס"ר שהוא לפון צהאדם ארמיק
ונעליכס

ומשה כשהרג את המלרי כי ויפן כה וכה כפרש"י
אצל צועל ארמית דמזכר צמזכר דמזכרין דמזכר
נלמד דלא יהא לו צן לומד תורה ולא יהא לו
צן מקריב ומחזה וליכא למחש על צנין דמזלי
ע"כ שפיר קנאין פוגעין צו ולכך אמרו ראיחם
צן פועי זה והיינו דלכך נזכר פניחם ואמר למדתנו
מקום דידע זה מעלמו דלכך לא נחכהן לפי שהי'
צן פועי ואציו צעל ארמית ולכך לא הי' לו צן
ומקריב ומחזה אציו לא צעל ארמית ח"ו ואלל
לא נחכהן עד כאן שהרג לזמרי ע"כ דבריו
הקדושים וי"ל צזה כוונת המדרש שאין רשאי לנחול
שכרו דא"כ ח"ו יתחזק צזה הלעז על אציו שופני
זה היו השצטים מוצין אותו והצן והנה כתיב שלום
רצ לאוהבי תורתך כו' ואם הי' ח"ו כדצריהם א"ל
לו לא להיות כהן ולא משלום רצ לזאת לאות כי
אינו פועי צן פועי כיתן לו הכהונה גם השלום
שמונה על התורה וזהו צדין הוא ע"י שהי' עליו
דין ודברים ע"כ לאות יעול שכרו.

א"י המדרש הכ"ל עפ"י מ"ש צפ' זכרון ומחש
עה"פ הנני נותן לו ח"צ שלום דהיינו עם
צריתי יען דכתיב ועמך כמריצי כהן א"כ לא ירלה
פינחס לקבל הכהונה לכן אמר לו הנני נותן לו
עם. הכהונה צרית שלום ויש לכוון אלה מדברים
צמדרש השיב את חותמי והקצ"ה משלם מדה כחי
א"כ פינחס שגרם שהצוית"ת לא יכעוס א"כ וממילא
ונגיע' לו שגם הוא לא יכעוס וא"כ צדין הוא שיעול
הכהונה כי לא ירע לו הכהונה יען כי אני משלם
לו ומכ"ו ויהי עם צרית שלום.

צדור את המדינים והכיתם אותם עיין צבעה"ע
שדקדק דהתחיל צלשון יחיד לרור וקיים
אח"כ והכיתם אותם עי"ש ויל"פ עפ"י הכתוב והי'
באשר ירים משה את ידו וגבר ישראל והנה רש"י
צפ' דברים עה"פ ראה החילוני תת לפניך כי שבעה
שר של אזוריים של מעלה תחת רגליו של משה
וכו' ומקרא מלא דיצר הכי יפקוד על צא מרום
צמרום ואח"כ על מלכי הארמה על אדמה וידוע מאמרו
ז"ל ע"ז וא"כ י"ל צלשון לרור הוא מלשון לורר אדם
צצר וגציה וז"ש למשה לרור את המדינים ותיצת
את מורה על השר של המדינים וממילא אין לאוהבי
אותם כיון ששר שלהם צצר כפוח וממילא אין לאוהבי
שלו שום חוקק ועוה. וצזה יל"פ מ"ש צפ' מעות
נקום נקמת צדי והקשה צארה"ה דהלל משה לא
עשה כלום צמלחמת מדין ולהכ"ל יוצן כי אמר השי"ת

זה דר"ת ומשמותיהם הם אלויות וי"ח"ת" כי הנותן לדקה מנדבת לבו מנחם את העני ולאשר צמלותיו חפלו מאוד לזה צלו אל פתח אהל מועד צעת שיטצו שם משה ואלעזר והנשיאים והסנהדרין כי חששו לנפשם כי יאמרו עליהם שהם להועים אחרי הצלע לכן הם לועקים תנה לנו אחוזה אצל לאשר שם כל ראשי ישראל לא יולעו שאחד מהם עכ"פ יצין את אשר צלצציהם וז"ש הכתוב ויקרב משה את משפטן לומר שאין כאן עול ומה שבאו כולם אל המועד הנכבד הזה הוא מושם שכוונתן לפני ה' והודיע הקב"ה לנושא כי כיון האמת בן צנות ללפחד דוברות כאשר אתה וצין מהם וזהו שאמר הקב"ה לנושא נתן נתן להם אחוזה נחלה כי הכוונה לפי דברי הכלי יקר שהצחתי לע"י שהיו אורחים את הלדקה ח"כ נתן להם אחוזה נחלה שיוכלו לקיים מצות הלדקה שכי שם נתן נתן והצין כי הקב"ה מושלם מזה כנינו.

יפקוד ה' איש על העדה אשר ילא לפנייהם ואשר יצוא לפנייהם כי ילא הגם שאחכבז"ל אין לך יפה והלבושיות וי"ו המורה דרך ה' לעם ה' ונוכחיות אותם על פניהם לצל ילכו עקלקלות עליו לעשות כל מעשיו הטובים צגלוי כדי שמונו יראו וכן יעשו והלדקה אם יעשה מעשיו בהסתרה וצלנעא אם יצא להוכיח אחרים יאמרו לו השקיפה על מעשיך ובמאמר התנא תמה אני אם יש צדור הזה מי שידוע להוכיח [י"ל הכוונה וי"ש צדור הזה כי כי צאמה הוא אלל העולם שאחרי מות קדושים אומר ועוד כ"ז שהלדק צבועה"י יש עליו ותנגדים שאין רלונום לקבל מוסריו ונחפשים עליו דברי ריבות והדור הצא אחריו אומרים על הלדקים שציומיהם שהם אינם לדקים ומהם אינם רולים לקבל דברי חוכמת ומוסרים אצל אלו ה"י מוכיחם הלדקים הקדומים ה"י מוקצלי ומהם כי הם היו לדקים גמורים כי אחרי מות כ"י וי"ש תמה אני אם יש צדור הזה כי אצל צאמה צדור הצא אחריו יאה רלונום לקבל מהם. ה"א"צ"י"צ] לא בן אם הכל יראו כי כל מעשיו תמיונים וישרים ועולתה לא כמלא צו צדאי יעו ארזן קושצת לחוכמתו וככל היולא מפ"י יעשו. והנה הכי מזה קיר מרע ועשה טוב וידוע וי"ש כי לא בן יעשה הרי הוא עוצל ושרץ צדור וה שיש למנו כי משה ציקש ויהי שיומא איש על העדה אשר ילא לפנייהם היינו שהמה יראו כי הוא יולא וקיר מרע. ואח"כ אשר יצא לפנייהם ללמוד

מעליכם היינו אני עוזרכם ואני מרחיקי מעליכם ע"כ אין לכם להתפאר בזה.

חודש ה"א"ב"ב

ובאלה לא ה"י איש כ"י לכאורה אין כאן מוקדמו של פסוק זה וה"י זה ראוי לכתוב חסדך אחר מוסר צני" לא אחר מוסר הלויים גם צעיקר מוסר הלויים כי הכוונת ז"ל לא ידעתי למה יונה צני לוי עיי"ש ולפיכך"ד אפסר לומר דכל הפרשה הוא לקטר צצצת צני לוי וקיום הפרשה מוספת לנו גודל מעלתן של צני לוי אשר פקדו משה ואלעזר את צני" היינו צעת שמונו את צני" צעירות מואצ על ירדן ירחו ומונו אז גם את הלויים אחר לנו הכתוב כי צאלה הלויים לא ה"י איש אחד צהן גם מפקודי משה ואהרן אשר פקדו את הלויים את צני" צוודר סיני כי אחר ה' להם מות ימותו צוודר היינו שגם אחד מן הלויים לא נגזר עליו גזירה זו אשר נגזר על ישראל ולא נותר מיישראל מהפקודים צוודר כ"א כלב צ"י ויהושע צ"י אצל הלויים איש לא נעדר מהם כי כולם נחקיים צהם ואחם הדקים צ"א חיים כולכם היום.

ותקרבנה צנות ללפחד כ"י מוחלה נעה ומוחלה ומלכה ותרלה ותעמודנה לפני משה וי"א כ"י פתח אהל מועד לומר כ"י תנה לנו אחוזה צתוך אחי אצינו ויקרב משה את משפטן לפני ה' ועיין רש"י ולהלן הוא אומר והייתה מוחלה תרלה כ"י גם יש להפלא עליהן הרי חכ"ל אמרו שחכמניות ולדקות היו והרי כל כבודה צת מולך פניהם ואשה צושה לצוא לצ"ד וה"י די להם אם ישלחו אחת מהם גם היו יכולין להגיד צקשתן לפני אלעזר לצדור והוא יליע הדבר לפני משה והנשיאים והסנהדרין גם משה למה לא אחר להם עמודו ואשמעה כ"י וי"ל עש"י פרש"י צפסוק וצאלה לא ה"י איש דעל הנשים לא נגזרה להם היו מוחצין את הארץ כ"י והנשים אומרים תנה לנו אחוזה ועיין עוד צרש"י צפסוק למשפחה מנחה בן יוסף ועיין צכל"י צפסוק וצאלה לא ה"י איש שהנשים של אותו הדור לדקניות היו והיו אורחים הלדקה ומלות חלה ותמיונות ומעשרות והציא שם רא"י צרורה לדבריו עיי"ש צצציו כי מוחקים.

וא"כ כיון שכל כוונתם ה"י לדי ומתאוות לעשות לדקה ע"כ צאו כולם ולא שלחו אחת מהם דמולה צו יתר מצלותו ולזה קדן הכתוב צצדר

נפש לבין המצרים טובה קמו

של הוללת כי אדרצה זה נותן להם עוד יותר כח ועי"ז נאמר לנו לשמוע כל שיר של פגועין והצנ ועכ"פ צוה ודאי הכוונה בשמחת מלוא כח ומשכנכס אדר מרצין הקדושה אצל ג"כ רק בשמחה היינו שמחה של מלוא

נפרה עמרת ראשיו אי נא לנו כי מטאנו י"ל הכוונה דהנה ידוע ומאמר"ל כשם שקרצנו וכפרינן כך ויחת לדיקים ומכרת [ויקרא] רצה סוף פי ד'] וכי"ז אס לנו לדיק אצל אס חיו נפלה עמרת ראשנו וא"כ אין מי שיכפר בעדינו וא"כ אז אינו לנו דייקא כי מטאנו ועי"ז מזהיר הכתוב ואסם הדבקים בו היינו גם הפשוטי עם יהיו דבוקים צה' ואז חיים כולכם היום היינו גם הלדיקים ישאלו צחיים

ועפ"י אמרתי לפרש מ"ש צחיגה דף ה' על ג' הקצ"ה צובה על מי שאפשר לו לעקוק בו ועל מי שא"ל לעקוק ועוקק ופרכס המהגאה על הליצור בו ועי"ן צוהרש"ל צח"א ולפענ"ד נראה ככון עפ"י מ"ש צקוה דף כ"ב ע"ש כי רבים חללים הפילה זה תלמיד שהגיע להוראה וא"מ ועלומים כל הרובי ז"ת שלא הגיע להוראה ומורה והנה ידוע דברי העו"ז מ"ש לעקוק בד"ת היינו מו"מ וז"ש שאפשר לו לעקוק להיות מורה ודאין ואינו עוסק אף שלומד אלא שאינו עוסק הרי עי"ז נאמר כי רבים חללים הפילה ועל שא"ל לו לעקוק היינו שלא הגיע עוד להוראה ועוסק שמונה לרבים אשר עי"ז נאמר ועלומים כל הרובי ופרכס המהגאה על הליצור דהיינו תלמי חכמי עצדו צהיפוך ממה שראוי להם לעשות דהראשון שהי לו להורות והוא עושה צהיפוך שאינו מורה והצי שעליו שלא להורות והוא צה ומורה. ופרכס המהגאה בו הוא ג"כ עושה מהיפוך אל ההיפוך שהרי אמרו רז"ל כלום שררות אני נותן לכם עצדות אני נותן לכם כי זאת הוא לנצותו כי צאם יחזיק עלמו שהוא רק החשוב צהם אי"כ ילומי לו מזה רעה כשיראה הקצ"ה להענישם לוקח את הראש ממה כמ"ש נפלה עמרת ראשנו בו וכמו שפרש"י ואשם צראשיבם בו כי ידוע אצל צאם אינו מהגאה אז לא נחפס צעון הדור ע"כ עצדות אני נותן לכם וק"ל.

בתהרים חנון ה' ולדיק ואלקינו מרחם והדקדוק עלום למה זה אלל שם הוי" נאמר וקודם כי הוא חנון ובשם אלקים כתיב אחריו כי הוא מרחם גם י"י ולדיק מפיק צין ה'

תורה ומלות לעשות הטוב והישר אשר עי"ז יוליאם גם הם להיות. קור מרע ויציאם לעשות גם הם כוונעיו ויהי זכות הרבים תלוי צו.

ולדברי אשר כי [לע"י צהסגר] צמאמר אס יש צדור הזה בו יוצן היעצ הדק שציקש משה מהשי"ת שיפקוד איש כזה עליהם סיה"י צצחיה זי כאלו הי' לדיק עוד מדורות הקודמים וחשוב צעיניהם והוא יפקוד ה' איש על העדה אשר ילא לפניהם היינו כאלו כצר הוא ילא מעוה"ז כמו שדרשו על צדק אהה צצואך וצדק אהה צלחאך ואצ"כ ואשר יצוא לפניהם עתה חודש ה"א"ב"ב

לבין המצרים דף כ"ח ומשכנכס אצ מוועטין בשמחה ובצמחא אמרו כשם שמשכנכס אצ בו' כך משכנכס אדר מרצין בשמחה ועי"ן צס' מעשה רוקח מ"ש ואולי י"ל עוד עפ"י מה שמועתי צסם הגאון הלדיק הקדוש וחובלין ז"ל וזי"ע לפרש הא דאמרו מוועטין בשמחה ולא אמרו מוועטין ומשמחה כי עצדות ישראל הוא העיקר להצדיר הקדושה על העומאה וזה יוכל להיות צסתי פנים או לישראל עושין רלש"מ ועי"ז כוחנין עזי וחעלומות להקדושה וממילא העומאה מושפלת עד שאול תחת"י או שמשפילין העומאה בצדד למאוד ועי"ז ממילא הקדושה למעלה מהעומאה וזה הכל רק עי"י השמחה כי אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה והנה ציונים הגזוהים והקדושים יש כח ציד ישראל עם קרצו להרצות הקדושה בשמחה ואולם ציונים הללו אשר השפחה רולה לירש את גצירתה ע"כ לריכין להשפילה ולהמעיעה והכל עי"י השמחה והוא אמרם משכנכס אצ מוועטין היינו הקליפות והכל בשמחה ודפח"ח

זה כ"ל כוונת אמרם צמדש חלמלא זכיתם הייתם קורים תצילמו ותעעמו צהר נחלתך עכשיו שלא זכיתם אחס קורים תצוא כל רעתם לפניך והיינו ככ"ל שחלמלא זכינו ה"י צאפשרי להרצות הקדושה וממילא היתה הסטרא אחרת מושפלת ארלה אצל עכשיו שלא זכינו אנו קורים דהיינו שאנו אומרים רצש"ע תצוא כל רעתם היינו הרעות והשפלות שהי' רק צאפשרי לנו לזעעם ולהשפילם זאת צצוא לפניך כי חילון יומא דילין ע"כ אין לנו כח אז להשפילה עי"י החגצות הקדושה והצנ והנה צודאי להשפיל הקליפה א"ל בשמחה

והנה עיצור השנים תליא צראשי המטות ואם נדר צר"ח שצט או אדר הרי צניסן שאח"כ יעצור על העשה אצל אס עיצור הצ"ד השנה יש לו עוד חודש אחד וכן הוא ג"כ לענין כל תאחר כיוצא או כדומה בקיצול עליו דבר עד חג פלוני או אחר עליו דבר עד זמן פלוני הרי הכל תלוי בצ"ד וז"ש הכתוב וידבר ונשה אל ראשי המטות לצנ"י לאחר היינו שיאמרו לצנ"י זה הדבר אשר לזה ה' שהמועדות והעיצורים והקצנות תלויים צראשי המטות והוא ג"כ לענין איש כי ידור נדר לה' או השצט שצוה לאסור אחר על נפשו על זמן קצוב לא יחל דברו אס ככל היולא ופיו של ראשי המטות יעשה כי הקציה נסכים עושה אחס אפי' שוגגין אחס אפי' מזידין הסכנות הקציה צוה עושה

א"י אשר לזה ה' ע"ד שבי רש"י ז"ל לקמן ע"פ ויאמר אלעזר הכהן כו' אשר לזה ה' את משה שתלה ההוראה צרצו והנה ונשה לגדול ענותותו לא רצה שיעלו צו את ההוראה לכך דבר להם לאחר זה הדבר אשר לזה ה' ולא יאמרו אשר לזה ה' את משה ולזה הפרשה לע"י מקיימות צאנות אלה החקים אשר לזה ה' את משה לעפ"י שכלן לא אמר משה אשר לזה ה' את משה.

א"י דהנה הדין צהתרת נדרים ציחיד מווחה או ג' הדיוטות ולחלק צין מווחה להדיוטות נראה דמרווח צקרא צמ"ש הכתוב לא יחל דברו היינו שאחד אינו יכול לחלל דברו של הנודר וכן אחרים ג' הם יכולין לחלל את דברו ולהתיר לו נדרו ואח"כ אמר הכי ככל היולא ופיו יעשה ופיו הוא לשון יחיד דמשמע דככל שירה לו אחר הן לקיום הנדר או להתיר הנדר וא"כ יש סתירה מיני וצ"י וע"כ דלריכין לחלק דצהדינו דווקא אחרים ג' מוחלין לו משא"כ צמוחה המותר אז ככל אשר יולא ופיו של אחר מווחה כן יעשה ועיין צכל"י. והנה צאנות יל"פ הכתוב צאנפא אחרינא דלא יחל קאי על הנודר דהוא עלמו אינו מוחלל אצל אס אחר מתיר לו ככל היולא ופיו של המותר כן יעשה וא"כ אס הת"ח המווחה מפרש הפ"י הראשון שכן הוא צאנות הרי הוא נועל גדולה לעלמו ונראה כצדקות ע"כ דבר משה אל ראשי המטות לצנ"י לאחר שהם מלווים ועומדים לאחר לפני ההמון כפן הא' כי זה הדבר אשר לזה ה' ואין חממה ועלה לנגד ה'.

ה' וצין ואלקינו והול"ל חנון ולדיק ה' ואלקינו מרחם או ה' חנון ולדיק ואלקינו מרחם. והכ"ל עפ"י הידוע ופי' קפריס וקופרים כי שם הוי"ו צ"ה שני אותיות הראשונים הם מורים על הדין ועם ו"ה הם רחמים ושם אלקים שני אותיות הראשונים מורים על הרחמים כאמור חסד ח"ל כל היום וצהלטיק לו שאר אותיותיו הוא מורה על דין כנודע וסומעתי צוה הענין דבר נחמד ומתוק לחיך צסס הגאון הקדוש מוהר"ש אוקטריסאלער ז"ע לפרש מה שאמר צלעס מה אקוצ לא קצה חל ויהא איעוס לא זעס ה' עפ"י וי"ש רש"י והוא מודרי רז"ל ע"פ ויסס ה' דבר צפי צלעס דחד אמר קסן כהן לחוד פיו וחד אמר חכה כו' והוא ז"ל אמר דלא פליגו וסניהם דלקו כשרלה לומר שם אלקים להמשיך דינים על ישראל כיתן לו החכה להעמידו שלא יוכל לומר יותר משהי אותיות הראשונים ואמר רק אל והוא חסד גמור וכשרלה להזכיר שם הוי"ו ג"כ רק אותיות הראשונים שהוא מורה על דין אזי כיתן הרסן לחוד פיו והמשיכו לגמור את השם כולו והוא רחמים ודפח"ח

וידוע דתיצת לדיק הוא מלשון לדיק וד"ל וידוע דצאנות הכל רחמים גמורים אפי' מה שכתבנו לנו שהוא דין ומלינו להיפוך ח"ו דשם הוי"ו כאמר לפעמים צמקס הדין כדכתיב וה' המעיר כו' כי ה' הוגה כו' ועוד הרבה לאין נקפד וע"כ אמר דוד כי חנון ה' והקמיק תיצת חנון לשני אותיות ראשונות וסס הוי"ו צ"ה לרמוז ככ"ל ותיצת ולדיק הקמיק לשני אותיות אחרונות של השם הוי"ו וג"כ נקמיק לשני אותיות ראשונים של ואלקינו ואח"כ הקמיק תיצת מרחם לתשלים שם אלקינו לרמוז הכל ככ"ל וה' ית"ש יאר עיינו צתורתו ויסס צלצנו אהבתו ויראחו לעשות ראונו ולעצור צלצו שלם ויה"ר שלא יאמר פינו דבר שלא כרצונו ית"ש והוא ימחר ויצא עלינו צרכה ושלום צצ"א

פרשת מטות

וידבר משה אל ראשי המטות כו' י"ל קמיות הפרשיות מדיני הקצנות לכאן עפ"י מ"ש רז"ל צירושלמי ע"פ לאל גומר עלי כו' כידועין הדברים לכל והנה צנדרים וכדצות הרי הוא עוצר צנל ראשון על עשה דוצאת שמה והצאחם שמה אצל על כל תאחר אינו עוצר עד שיעצרו ג' רגלים

נפש

מסעי

טובה

קיו

א"י עש"י מ"ש צפי מרש מנגיד ע"ד הלל לפרש
אני מדבר בלדקה ורצ להושיע בלדקה מדבר
ה' בעלמו שיהנו כו"ש כחן חתן כ"י לא תקפון את
ידך ומאחך האציון וכדומה וקשה ורצ למה לא
יחמר הרצ להעם להזהירם על נתינת הלדקה ומחזק
להושיע היינו מרש מדבר בעלמו לריק לישועה א"כ
יחזקוהו כי אומר מעלמו ע"כ אני ה' מדבר בלדקה
וזה יש לפרש מאחרם כך ה' הלדקה מה שאתה
תזהיר על הלדקה והעצם הואיל ולנו צושת השמים
כי יאמרו לכבוד עלמנו אנו דורשים. והנה יל"פ
הקמיות אל ראשי המעוה למאי דקיים צ"ה הקידמות
אלה תעשו לה' צמועדיכם לצד מנדרים ונדבותיכם
דהכוונה דחון מיה שסחיוצ להנות לראשי המעוה
צמועות רגל איש איש כפי נדרו ובפי אשר ידברו לצו
והוא מהמולות שצין אדם לחצרו עוד לזה המקום
להציא קרבות והוא מהמולות שצין אדם למקום ועיין
צצעה"ט מ"ש צמועיות הפרשיות וה"י מקום צראש
להראשי המעוה ומה הקמיות לדרוש כי יחנו להם
נדרים ונדבות אלב צאונת כתיב אני מדבר בלדקה
וכנ"ל. ולזה דבר משה אל ראשי המעוה ודבר הוא
קשה ואמר לאחר זה הדבר אשר לזה ה' איש כי
ידור נדר לה' זה מיעוט הוא דוקא זאת יש לכם
לאמר אלב לא מעינן שיתנו לכם נדרים ונדבות כי
לא כלה לשאול חלקו צפיו וה' לא ירעיב נפש
לדיק [ויל"צ צ"ח יל"פ] צזה השקוק ודורשי ה' לא
יחסרו כל טוב פ"י אפילו אם לא ידור הרצ רק
שיתנו לה' היינו להקריב קרבות וכדומה אעפ"כ
לא יחסר להם כל טוב].

במדרש ילקוט פרשה זו [והוצא ג"כ צ"ח]

וידבר משה אל ראשי המעוה לצ"ח
לאחר זה הדבר כ"י מנגיד שכל הנציחים התנצחו
צכה כך משה התנצח צכה מוסק עליהם משה
שהתנצח צזה הדבר זש"ה טוב אשר לא תדור ומשחור
ולא תשלם וכ"ל עש"י מ"ש צאונהסיק צפוק זה
לצא מאמר חכז"ל שאלו היתר נדרים פורחים
צאור דקשה למה עשה ה' צמולו זו כן שכל מולו
ומולו כחוצ יוסר ומולו זו פורחת צאור וכי הוא
ז"ל העעם שלא רלה ה' שיהא כחוצ לעין כל אדם
שהנדר ומשצעה ישנה צהיתר שעי"ז יזלזלו צנדרים
ומצועות ומקר הדבר לגדולי ישראל שהם יצחירו חילוקי
המשפטים שצהיתר אלב להחון העם הדלת נעול
צפניהם ואם ידורו עליהם לקיים ככל הילול מפייהם
ופ"י הוא הכי וידבר משה אל ראשי המעוה המולה

צמליות אלב לצ"ח לאמר זה הדבר הנכחצ צחורה
אלב הדברים הפורחים צאור לא עכ"ד הקדושים.
ורב"י דבריו ז"ל ה"י כאל צנדרים מאמר משה
לראשי המעוה צכה ולצ"ח צזה הדבר
ואונס לדיק מה פעל צמה עשה היתר פורח צאור
אף כי ירוח שלא יקילו צנדרים אונס משה שאים
יודעים שיש היתר לנדרם א"כ לא צנקל כ"כ יורה
כי יקשה להם לנדר כי אולי יתירוהו דבר אשר יח
להם צלתי אשכרי לקיים א"כ יש השקר מלך אחר
אך כיון שצמחת חפן ה' יותר שלא לידר מלדור
ולא ישלם א"כ כיחא ל"י לקצ"ה שומעו לנדרו ולא
ינדרו רק מה שיכלו לקיימו. ומשה דברי הוודרש
שאמר שומע הסיק להתנצחית צזה הדבר וה"י כאל
אחירחו צכה וזה הדבר צכה לראשי המעוה וצזה
הדבר לצ"ח אלב הדברים הפורחים צאור לא כאלו
לצ"ח ועעם הדבר כנז"ל צאונה"ח למען יכרחו לקיים
כל אשר ינדרו וא"כ אם יחפון ה' כי יקיימו מה
שינדרו א"כ כיחא ל"י צנדרים ואמאי לא נכתבה גם
היתר נדרים צפירוש ועי"ז ינדרו יותר ועי"ז מציא
המדבר דזה ל"ק דזה שש"כ טוב אשר לא תדור
ומשחור ולא תשלם וכיחא ל"י לקצ"ה צקים הנדרים
והשצויות לנדר מולו אלב לא צהיתר נדרים.

אנשי הלצא צזו איש לו ולבאורה אין מקום
לכחוצ זה כאל ועיין צפי צני כפחלי שבי
לאשר ידעו אנשי הלצא שלא חפאו לא הולירו
להקריב מהצזה קרבן לה' ודפח"ח ואני אחרתי עש"י
דרכו דהנה אנשי הלצא הוודעים כי לצא לחוש
עלי ארץ אין להם מקום לחפוא כמאמר עקצ"ח צן
מהללאל והנן וזהו ג"כ כאל צזו איש לו היינו שצזו
את עצמם בעלמם ולא ה"י להם מקום לחפוא ומחילא
לא הולירו להקריב קרבן.

פרשת מסעי

ארה מנשי צני אשר ילאו מאמ"ל לצאונת ציד
משה ואהרן ויל"ד דלענין מאי הזכיר כאל
אשר ילאו מאמ"ל ועוד וזהו ציד משה ואהרן דמי
לא ידע צכל זאת גם לקמן ויכחוצ משה את מולאיהם
למעניהם עש"י ה' קשה הלא גם מעניהם ומנחיותיהם
ה"י עש"י ה' כמאס"כ עש"י ה' יחנו ועל פי ה'
יקעו אלב מולאיהם לא מלינו גם מה שמהפך אח"כ
ואלה מעניהם למולאיהם ידוע מ"ש המפורשים צזה
ולפענ"ד י"ל לפי מ"ש ע"פ צהול"ך את העם
מנארים

ונשה ואהרן והרי גם ונשה אחר ווי אכבי כוי ונעשי"כ
זכה עבור העתיד כן ישראל כווי לא ילאו רק צשציל
הטוב שעתידים לקבל התורה והמלות ככו"ל.

ויער אהרן הכהן כוי מה שהאריכה התורה"ק
צפרשה זאת לקשר יום מיתת אהרן וצחיות
שנה וצחיות חודש וצמחה לחודש ולא כתבה כל זאת
שם צמחיו צפ"י חקת כ"ל עפ"י מאי שכי צפי"י מאור
ושמש דלכך קורין צין המלכים צפ"י פירחם לפי ששם
כתובים הקרצנות והקצ"ה הצטיה לחזרהם שאף אם
יחריצ המקדש יהי קיום לישראל ע"י קריאת המועדות
ע"י"ש והנה אמרו למה נסמכה פי מיתת מרים לפרה
אדומה כוי ולפי המצואר צפ"ש מגילה זה היי מתקנת
הראשונים להיות קורין הקדרות מידי שצוע ושצוע
כווי שאנו קורין ופי"י ומעני לעולם נקראת צין המלכים
אצל פי פירחם לשעמים קורין אותה עוד קודם
צפ"ה"ל ולפי שמייתת אהרן היי צמחת צאחד לחודש
אז ע"כ הוא דבר צעתי לקרות מיתתו צאחור זמן
כדי שתכפר הזכרת מיתתו עלינו כווי שוכפר הזכרת
הקרצנות ולזה האריכה התורה"ק צפרשה זו כי יגן
עלינו זכותו שהיי רודף שלום ואוהב שלום וע"י"ז
נזכר מה שגרמה לנו שכלת חנם להחריצ צית סי
ע"כ יעניצ ומעשינו ללכת צדרכיו ויקיים צנו כי
צמחה תלאו וצשלום תוצלון צצ"א.

כי אחם עוצרים וכו"י והורשתם את כל יושצי
הארץ כוי והורשתם את הארץ וישצבה צה
ורש"י ז"ל פי"י והורשתם אותה מיושצי"י וזה פלא
דברי כצר נאמר והורשתם את כל יושצי הארץ
מפניכם ומ"ש כי לבס נחתי את הארץ לרשת אותה
הול"ל כי לבס נחתי"י ולכאורה כולו מיותר וציתור
נחקשו המפורשים דמאי ענין הפסוק והתנחלתם
את הארץ לכאן [ע"יין צכלי יקר] גם מהו הלשון
אומרת ולכרו אתכם ותרגומו ויעיקון לכו"ן גם צסוף
שאמר כאשר דמית"י נדוע לא אומר כאשר רליתי
או כאשר אציתי"י והנ"ל עפ"י דברי קדוש ישראל
צפי"י אגרא דכלה צמ"ש על דברי רש"י ז"ל על
אמרת הפסוק אל אשר ילא לו שמה כוי מקרא
קלר הוא וחסר תיי"י מקום והול"ל אל אשר ילא לו
מקום שמה כוי ו"ל כי ארץ הקדושה אין לה מקום
מוצל כי היא מתרחצת לפי יושציה ובענין שיהיי
לעתיד תרחיצו מקום אהלך ובעת צעוה"ר אל"ל
כתב צה עד שתתרחצ צצ"א עכ"ל הלדיק הקדוש
הנ"ל. וא"כ י"ל צפירוש הכתובים דהראשון שלריך
להוריש

מואלרים תעצדון את האלוקים כוי דענכת ונשה היי
וי אכבי שאזכה להול"ל את ישראל וגם אם יש לי
זכות מה זכות יש לישראל ולזאת השיצ לו השי"ת
דזכותך הוא כי אהיי עמך וזכות ישראל ג"כ כי
צהול"לך את העם מואלרים תעצדון אה"ל על ההר
הזה כי יקצלו ישראל התורה וא"כ גם זכות ונשה
[ואהרן עמו] גם זכות לישראל לא שהיו כדלים לזה
רק צשציל העתיד עשה עמכם הקצ"ה מה שעשה
עמכם, והנה היי כל טוב ווהי עליהם רק צשציל
כל מה שהרצו להטיצ צכל המסעות והסחיות אשר נסעו
וחנו ואולם גם הרצה פעמים קלקלו מעשיהם צאחור
מסעות כמוצאר צכתובים אצל כל אלה חלה ונשה
שעשו כל זאת צעצור שהיו זמן רצ צמלרים וירעו
אוחנו המלרים כפי"י השלה"ק שעשו אוחנו רעים כוי
וכמאמר ונשה רצינו למה היי יחרה אפך צעמך
אשר הול"ל ונחמ"ל וא"כ אין לתמוה עליהם אם
חיו כמה פעמים הלכו דרך עקלתון כי לפי מה
שנדע מה שעצר עליהם אין זה מן הפלא שעשו
מה שעשו.

וזהו ויכתוב ונשה את מואליהם למסעיהם כי
ליחם מואלרים היי צכות הישר והטוב
אשר יעשו צמסעיהם וזהו עפ"י ה' וכמאמר"כ ויאמר
כי אהיי עמך לא שיש לך עתה שום זכות רק צעצור
העתיד כי תזכה ע"י ומעיד הטובים שתעשה לעתיד
שמה"י כדאי כי אהיי עמך וזה לך האות כי אכבי
שלחתיך אף שעתה אינך כדאי רק ומסום העתיד
שהיי גם העם עתה אין להם זכות וכל זכותם רק
צהול"לך אותם יעצדו את האלוקים על ההר הזה
הרי שאני מקדים לשלם שכר על העתיד וא"כ גילה
לו השי"ת כי מה שמוליחם מואלרים הוא צשציל
הטוב שיעשו צמסעיהם. אצל ונשה כי גם ומסעיהם
היינו מה שקלקלו צמסעיהם ועשו מ"ש הוא למואליהם
היינו צשציל מקום מואליהם שהוא ארמ"ל ואלוי
רמזה התורה צתיצת ואל"ה ומסעיהם היינו ונה
שחטאו צאמורם אלה חלקיק כוי צמסעיהם והזכיר
הגדולה שגדולות אשר צכללו כל המעשים שלא היו
ראוים להעשות הכל גרם להם מקום מואליהם הוא
ארמ"ל כנ"ל ומאמר ונשה למה היי יחרה אפך כוי
אשר הול"ל מואלרים ועפ"י"י יאמר הכתוב אלה ומסעי
צכ"י דהוא קושיא גדולה היחכן צשצ"י יעשו כזאת
דברי ישראל קדושים הם ותיצן הכי הוא אשר ילאו
מאמ"ל זאת גרמה להם אף דא"כ יקשה שוב אם
צמעמד כזה היו צמאי זכו ללכת ומתנן הכתוב ציד

למות וע"כ לא הלילו ה' ומדוע לזה ה' שהצ"ד יעשו צו דין ועי"ש שבי' בעלמו שהסחירו הוא דוחק לאשר יקרה כמה פעמים להנלח הוא בעל עצירה שאין עוצרין עליו על ל"ת על דם רעך ואעפ"י אינו מחויב מיתה ע"כ לזה ה' לעשות דין בהרולח עכ"ל ויש לפרש כוונה זו צוהרל זה להטורה לזה ולא תקחו כופר לכפש רולח לאחר אשר הוא רשע [היינו הנלח] למות דל"כ צודאי ה"י הקצ"ה מלילו זאת הכופר לא תקחו כי מות יומת דלין זה כופר כי אף שלא הלילו הקצ"ה לדיק ה' צכל דרכיו. **ורפענ"ד** נראה ג"כ קרוב לדרך זה עפ"י מ"ש צקי אפריון לפרש הכי מעם מוצחי

תקחנו למות דהיינו שכל יאמרו הצ"ד הרבה שלוחים למקום ואף אם חנו לא נדון אותו הקצ"ה יגבה את חוצו ע"י שולחיו הנאמנים והיינו מעם מוצחי תקחנו הכוונה מעם שלוחי תקחנו כי הלוי הוא דוקא על הצ"ד ואף דכלתם הקצ"ה גבה את דילי' וזה יש לכון ג"כ צוהרל זה ולא תקחו כופר לכפש רולח אשר הוא רשע למות כלומר כיון שהוא רשע צודאי יעשה ה' משפט מות אחר ע"י שלוחיו הנאמנים ומה לנו לקיים כי מות יומת על ידינו זה הכופר לזה ה' שלא ליקח.

ולבית נראה לתרץ קושיה בעל נחלת צנימין ולומר גם כוונת הקרל דהנה מלילו שאמרו צפ"א פ"צ מ"י שזו יום אי' לפני מיתחך ופירשו ולפי שאין יודע אימתי ימות יעשה תשובה היום שמוא ימות למחר ואם הספיקות כן כש"כ כשרואה ר"ל איש שאויזים צאים עליו להרגו או שומים אותו מכת מות צודאי הוא חוזר בתשובה קו"ח ומאדם צריא שחוששין שמוא ימות וזה שרואה בקיצ קילו כש"כ הוא וממילא אין קושיא לאלקינו האיד עבר על ל"ת על דם רעך כי צאונת צעת שהחיל אותו הרולח להרגו ה"י רשע גמור ואח"כ כשראה שיוות עשה תשובה והקצ"ה מקבל תשובה אפי' אז כו"ש חשב אנוש עד דכ"א כי ואעפ"י מגיע להרולח מיתה כי לדיק הרב וזהו ולא תקחו כופר לכפש רולח לומר אשר הוא רשע [היינו הנלח] למות דל"כ צודאי לא ה"י עבר הט"ת על ל"ת על דם רעך זה הכופר לא תקחו כי מות [ר"ל ע"י שראה הנלח כי ימות מעתה עשה צודאי תשובה ע"כ מלה"ד] יומת הרולח.

להוריש את כ"י הארץ וצודאי אז היתה הארץ קלרה ואח"כ צזה והורשתם את הארץ היינו הארץ ממש כי לא ישבו ישראל על הארץ העומאה ועיין צאונה הקדוש צפי צלק צפסקוק וישם ה' דבר צפי צלעם שיהא חולץ צינו וצין המקום דברי אלקים חיים והצן ופנים חדשות יצא לבאן.

וזהו והורשתם את הארץ שגרשו את הארץ אשר ישבו צה הכנענים ואמר וישבתם צה [ואם יגרשו את הארץ על מה ישבו] ולזה אמר כי לכם נחתי את הארץ היינו אותה הארץ אשר הוא שייך לכם לרשת אותה וא"כ תעשו להשיג לכם ארץ חדשה אז והתנחלתם את הארץ בגורל כי צזה לרצ תרצו נחלתו כי מ"י שילטוך ליותר ממה שנחנו לו וממילא תתרה נחלתו כי ארץ לצי כתיב צה והצן ולמעט תמעט נחלתו כי שם גודל ומקיים הכי אל אשר ילא לו שמה היינו כדי שתתרחצ ותלא לו לו יהי כי הארץ תהי' לכל אחד כפי מה שילטוך לו וכאשר ה"י צמן צלקיעות העומר אחד התרצה ואחד המועטין כן הארץ תתרחצ לכל איהל כפי לרכו כפי מה שהארץ הוא צאונת וכל זה אם יורשו את יושבי הארץ אזל אם לא תורישו וה"י אשר תותירו מהם בו ולר"י אתכם על הארץ אשר אתם יושבים צה והכוונה כי יהי המקום לר לכם כי תהי' הארץ גמול והנה צאונת הארץ הוא רחצת ידיה אזל רק לפני צכ"י כשעושים רלש"מ"ק אזל אם היא ציד האומות אז הוא רק צדמיון ולזה אמר הכי דאם לא יורשו את יושבי הארץ אז כאשר דמיתי לעשות להם היינו כשם שהי' הארץ צידם היתה רק צדמיון כן אעשה לכם שמהי' הארץ גם אלליכם קלרה וגמול צדמיון שהיתה אללם אזל אם יורשו את יושבי הארץ אז יחיצ ה' לנו גם כי ופרינו צאצא ויתרצו עד אין מקפר תהי' הארץ לפניהם רחצת ידיה ויתחלכו צרחצה.

ולא תקחו כופר לכפש רולח אשר הוא רשע למות כי מות יומת ושומעתי מפי ידידי ורעי הרצבי החו"צ מו"ה יהודא ג"פ שלי"מ"א [הוא הרב המלוא"ג חו"צ בעת צקי קעמיה"א] שאמר לפרש מקרה זה כמין חומר עפ"י מה שהקשה צקי נחלת צנימין מלה ליד אות עי' מדוע ירגו את הרולח הלא הקצ"ה צודאי שומר התורה ואינו עובר על לא תעמוד על דם רעך וא"כ מדוע לא הליל הקצ"ה את הנלח וע"כ דצלא"ה הוי רשע

נפש

מסעי

טובה

עונש זה ומשפטי ה' לזקו יחדיו וזה ולא תקחו
כופר לנפש רולח לאמר אשר הו"א רשע למוות אצל
בניו העתידין ללאת ממונו מה מטאו כי מות יומת
היינו דגם בהמיתה רק הוא עלמו יומת ורק חיו
הוא דפסקה אצל זרעו עתידין ללאת ממוקום אחר
ולא יומתו כי עוד חיו יסיו.

סליק ספר במדבר

א"י עפ"י מה שהקשה צפי כח"צ הכ"ל מזה
הכ"ל אוח א' אם הרולח מטא הראויים
ללאת ממונו מה מטאו וסם בלות " תירץ עפ"י
דברי חכמי אמת והיא דבאמת הזרע והנשמות
שעתידין ללאת ממונו הקב"ה מוליאן ממוקום אחר
[היינו מוגרים] ואף דגם דבר זה הי' עונש גדול
להנשמות כיון שהיו צכח החוטא צעת מטאו יקבלו

